

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 20 Απρίλη 2024 ■ χρόνος 42ος φ. 961 ■ 1.50€

Δυναμώνουν τα τύμπανα του πολέμου! Με οικοδόμηση κινήματος να βάλουμε φραγμό στον εφιάλτη!

17/4, Αθήνα

Πυκνώνουν οι απειλές για τους λαούς στην περιοχή και σε όλο τον κόσμο ενόψει του νέου κύκλου γεωπολιτικής αναταραχής στον οποίο ήδη έχουν εισέλθει οι εξελίξεις στη γειτονιά μας. Η προβοκατόρική επιδρομή του Ισραήλ στην πρεσβεία του Ιράν στη Δαμασκό έφερε την προανα-

γελθείσα απάντηση του Ιράν με drones και πυραύλους και αυτή, με τη σειρά της, τη σχεδιαζόμενη ανταπάντηση του κράτους-δολοφόνου. Όλοι καταλαβαίνουν ότι για άλλη μια φορά οι εξελίξεις κρέμονται από μια κλωστή. Και τούτο όχι μόνο γιατί η μακρόχρονη αντιπαράθεση των δύο περιφερειακών παικτών

της περιοχής αποκτάει πλέον όλο και πιο άμεσα χαρακτηριστικά. Αλλά, κυρίως, γιατί πίσω και πάνω από αυτούς εμπλέκονται στα τεκταινόμενα, περισσότερο ή λιγότερο ενεργά, τα μεγάλα αφεντικά του πλανήτη, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις με τους ανταγωνισμούς τους.

συνέχεια στη σελ. 2

**Συνεχίζεται η δημοσίευση των θέσεων του ΚΟ για την 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)
ΜΕΡΟΣ Β΄ : Χαρακτηριστικά, στόχοι και κατευθύνσεις**

Παλαιστίνη – Μέση Ανατολή
Μεγαλώνουν οι κίνδυνοι περιφερειακής ανάφλεξης
Η σιωνιστική γενοκτονία συνεχίζεται

σελ. 16

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ 1η ΜΑΗ
Η εργατική τάξη
να ξαναχαράξει το δρόμο
Για την κοινωνική
απελευθέρωση
και την κομμουνιστική
προοπτική
**ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΕΣ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ!**

15ο Συνέδριο ΝΔ
Κομματική συσπείρωση (!),
στέλνοντας μήνυμα στα κέντρα
εξουσίας
(σελ.5)

Περίθαλψη-Νοσοκομεία
Η αγανάκτηση να βρει αγωνιστική
διέξοδο
(σελ.7)

Μέτρα κατά του bullying στα σχολεία
για καθυστότηση των μαθητών και
ποινικοποίηση των κινητοποιήσεων
(σελ. 12)

Φοιτητικές εκλογές 22 Μάη
Ο δρόμος άνοιξε!
Αντίσταση και οργάνωση στους
συλλόγους, με την Αριστερά των
αγώνων
(σελ.13)

**ΕΕ ΠΟΛΕΜΟΙ-ΦΤΩΧΕΙΑ
ΦΑΣΙΣΜΟΣ-ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ!**
ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ!
Καμία νομιμοποίηση!
ΑΠΟΧΗ
ΑΠΟ ΤΙΣ
ΕΥΡΩΚΑΛΠΕΣ
ΚΚΕ(μ-λ)

Το επόμενο φύλλο της Π.Σ
θα κυκλοφορήσει
το Σάββατο 11 Μάη

Δυναμώνουν τα τύμπανα του πολέμου! Με οικοδόμηση κινήματος να βάλουμε φραγμό στον εφιάλτη!

συνέχεια από σελ. 1

ΗΠΑ, Βρετανία και Γαλλία έσπευσαν να συνδράμουν το Ισραήλ στην ανακαίτιση της ιρανικής επίθεσης. Οι ίδιες δυνάμεις που, από κοινού με την υπόλοιπη «πολιτισμένη» Δύση, εδώ και μήνες διακηρύσσουν το «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα», κάνοντας πλάτες στη σιωνιστική γενοκτονία του ηρωικού παλαιστινιακού λαού. Οι ίδιες δυνάμεις, μαζί με ορισμένες ακόμα των NATO και της ΕΕ που -σε συντονισμό ή και αντιπαράθεση μεταξύ τους και σέρνοντας τους υποτελείς τους, όπως η Ελλάδα- έχουν αναβαθμίσει όλο το τελευταίο διάστημα τη στρατιωτική τους παρουσία στην περιοχή, με επίκεντρο την Ερυθρά Θάλασσα, ρίχνοντας λάδι στη φωτιά του πολέμου. Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, έχοντας διαμορφώσει σημαντικά δεδομένα στη Μέση Ανατολή ύστερα από την επέμβασή του υπέρ του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία το 2015, δεν παρέλιψε να δηλώσει «παρών» στα θερμά γεγονότα, μέσω της αποστολής φρεγάτας εξοπλισμένης με υπερηχητικούς πυραύλους στη Μεσόγειο, στο πλαίσιο μιας υποτίθεται «προγραμματισμένης άσκησης». Τόσο η Ρωσία όσο και η Κίνα πήραν σαφείς αποστάσεις από τις δυτικές καταδικές της ιρανικής επίθεσης και εξετάζουν δυνατότες και περιθώρια μιας πιο ενεργητικής παρέμβασης στις εξελίξεις.

Όλοι οι παραπάνω, λοιπόν, δεν κουράζονται να επαναλαμβάνουν όλες τις τελευταίες μέρες τις εκκλήσεις τους για την ανάγκη «όλες οι πλευρές να επιδείξουν αυτοσυγκράτηση»! Γνωρίζουν

πολύ καλά πως μια γενίκευση της αντιπαράθεσης στην ευρύτερη περιοχή θα τους έφερνε ακόμα πιο κοντά στο «αδιανόητο», στη συνολική αναμέτρηση για την οποία βρίσκονται ακόμα σε φάση προετοιμασίας. Την ίδια στιγμή, το αίμα ρέει ασταμάτητα στην παλαιστινιακή γη, η πείνα, η δίψα και οι ασθένειες θερίζουν, σαν αποτέλεσμα των ναζιστικού τύπου πρακτικών που εφαρμόζει το κράτος-τρομοκράτης απέναντι στους αδούλωτους Παλαιστίνιους, ενώ παραμένει σε ισχύ η απειλή του για ένα ασύλληπτο μακελειό στη Ράφα των 1,7 εκατομμύρια εγκλωβισμένων. Και με δεδομένο ότι ο βασικός αιμοδότης των σιωνιστών, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, μαστίζεται από εσωτερικές αντιθέσεις στην αναζήτηση των όρων προώθησης του στόχου της παγκόσμιας ηγεμονίας του, η στήριξη της ηγεσίας του κράτους-δολοφόνου σε κέντρα με διαφορετική τακτική προσέγγιση από τη διοίκηση Μπάιντεν για το προχώρημα ακόμα και των πιο τυχοδιωκτικών ενεργειών είναι ένα σενάριο που δεν μπορεί να αποκλειστεί.

Με εξίσου -ή και ακόμα πιο επικίνδυνους- όρους εξελίσσεται ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία, ανάμεσα στο -υποχείριο της Δύσης- καθεστώς Ζελένσκι και τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Εκεί όπου η Ρωσία επιχειρεί να σταθεροποιήσει τις επιτυχίες του προηγούμενου διαστήματος και να τις πάει ακόμα παραπέρα. Εκεί όπου τα μπλοκαρίσματα που αντιμετωπίζουν σε αυτή τη φάση οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του NATO, με πρώτες και κύριες τις

ΗΠΑ, στη βάση των εσωτερικών και αναμεταξύ τους αντιθέσεων, εναλλάσσονται με ολοένα και πιο αναβαθμισμένες αναζητήσεις μιας «φυγής προς τα μπρος», όπως μαρτυρά και η πρόσφατη συζήτηση για αποστολή δυτικών στρατευμάτων που άνοιξε με πρωτοβουλία της Γαλλίας.

Έχει γίνει σαφές στον καθένα: η ολόπλευρη κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος σε σύμπλεξη με την παρόξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών για σφαίρες επιρροής και κυριαρχία έχουν γεννήσει δύο ενεργά πολεμικά μέτωπα που απειλούν τους λαούς με τα χειρότερα!

Άνευ όρων υποταγή στους φονιάδες, θυσίες για τον λαό και τη νεολαία

Σε αυτά ακριβώς τα πολεμικά μέτωπα είναι που εμπλέκουν τη χώρα η κυβέρνηση και τα κόμματα του συστήματος! Για λογαριασμό της ντόπιας εξαρτημένης άρχουσας τάξης, το σύνολο του αστικού πολιτικού συστήματος έχει ευθυγραμμιστεί απόλυτα με τις πολεμικές ανάγκες και τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστικών του αφεντικών. Με τη συμμετοχή ελληνικής φρεγάτας στις επιχειρήσεις στην Ερυθρά Θάλασσα, με τον εφοδιασμό του καθεστώτος Ζελένσκι με κάθε λογής πολεμικά υλικά και τη δηλωμένη προθυμία τους για την αποστολή ακόμα πιο αναβαθμισμένων. Πριν από όλα, με την παραχώρηση της χώρας από άκρη σε άκρη για την εξυπηρέτηση των αμερικανοΝΑΤΟϊκών φιλοπόλεμων

σχεδιασμών. Με τη διαρκή επέκταση και αναβάθμιση των βάσεων από τη Σούδα έως την Αλεξανδρούπολη, με τη μετατροπή της σε προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ-NATO, αλλά και, ταυτόχρονα, σε στόχο αντιποίνων των ανταγωνιστών τους. Σε αυτό το πλαίσιο της συνεχούς στοίχισης με τους εμπρηστές του πολέμου, άλλωστε, εντάσσονται και οι προσπάθειες που γίνονται για την αναθέρμανση των διαπραγματεύσεων για την Κύπρο.

Δεν είναι να απορεί κανείς, επομένως, που στις δηλώσεις του για την ιρανική επίθεση ο Μητσοτάκης αναπαρήγαγε αυτούσια τη γραμμή των ιμπεριαλιστών πατρώνων του και επαναβεβαίωσε για ακόμα μια φορά την υποστήριξή του στο Ισραήλ. Ούτε προκαλεί εντύπωση η πολεμοχαρής ετοιμότητα «χρήσης» της χώρας, που εμφάνισαν όλες τις επόμενες μέρες τα στελέχη της κυβέρνησης και της αστικής αντιπολίτευσης. Έτσι, συνεδρίασε το ΚΥΣΕΑ, ο Δένδιας επέστρεψε άρον-άρον από την επίσκεψή του στις ΗΠΑ και στη συνέχεια ανακοίνωσε ότι είναι προγραμματισμένη για την Ελλάδα η εγκατάσταση αντιαεροπορικού και αντι-drone θόλου στα πρότυπα του Ισραήλ, ενώ ο Μείμαρκης από τη Νέα Υόρκη, παίρνοντας τη σκυτάλη από τη γνωστή δήλωση του πρώην υπουργού Άμυνας για την ανάγκη να «χύσουμε το αίμα μας για τους Αμερικάνους», ως τυπικός εκπρόσωπος του κυνισμού της υποτέλειας και της οσφυοκαμψίας στα μεγάλα αφεντικά, ξεστόμισε ότι «αν μας ζητηθεί, ως χώρα του NATO, θα αφήσουμε τον καναπέ και θα

μπούμε πρώτοι στη μάχη». Φυσικά, από τον χορό των δηλώσεων υποταγής δεν έλειψαν ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ και ο πρόεδρός του, συντασσόμενοι με τη «στάση του προέδρου Μπάιντεν», με τον Κασσελάκη να έχει ήδη δοξάσει σε προηγούμενη τοποθέτησή του τις υπηρεσίες που παρέχουμε ως χώρα στην «ιερή αμυντική συμμαχία» του NATO και με την τωρινή φιλοϊσραηλινή δήλωσή του να προκαλεί αντιδράσεις ακόμη και μέσα στο κόμμα του.

Να γιατί ο λαός και η νεολαία πρέπει να ανησυχούν! Είναι φανερό ότι την ίδια στιγμή που αντιμετωπίζουν τα νέα κύματα ακρίβειας που φέρνει η πολεμική όξυνση και τα βάρη των εξοπλιστικών προγραμμάτων που φορτώνουν στη χώρα οι δυνάμεις του συστήματος, κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή να μετατραπούν σε κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της ντόπιας άρχουσας τάξης! Με αυτή την κατεύθυνση των εξελίξεων, που παράγεται από την ολοένα και πιο αναβαθμισμένη εμπλοκή της χώρας στα πολεμικά μέτωπα, αλλά και -σε συνάρτηση με αυτή- από τις όλο και πιο συχνές εκδηλώσεις αναζωπύρωσης της αντιδραστικής ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης, συντάσσεται το σύνολο του εγχώριου αστισμού και των κομμάτων του.

Μπόχα και δυσωδία στα αστικά σαλόνια

Την επιβολή ακριβώς αυτής της κατεύθυνσης υπηρετεί η ένταση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής

Ελληνοτουρκικά

Θαλάσσια πάρκα, (βραχο)νησίδες και ανταγωνισμοί

Η πρόθεση της ελληνικής κυβέρνησης να ανακηρύξει δύο νέα «θαλάσσια πάρκα» (υπάρχει ήδη ένα βόρεια των Σποράδων), αποκλειστικής προφανώς αρμοδιότητας του ελληνικού κράτους, δηλ. της ντόπιας άρχουσας τάξης, προκάλεσε την έντονη αντίδραση σύσσωμης της τουρκικής ηγεσίας. Μάλιστα, ειπώθηκε ότι στην ανακήρυξη αυτή προβλέπεται να συνδράμει και η ΕΕ, ενώ η κατοχύρωση θα έρθει από τα αρμόδια όργανα του ΟΗΕ. Ο πρόεδρος Ερντογάν και ο ΥΠΕΞ Φιντάν σχεδόν ακαριαία κάλεσαν τον πρωθυπουργό Μητσοτάκη και τον

ΥΠΕΞ Γεραπετρίτη να μην προσπαθούν «να δημιουργήσουν τετελεσμένα». Μάλιστα, πρωτοστάτησε και «φιτίλιασε» για το θέμα η κεμαλική αντιπολίτευση! Αυτή που, συχνά-πυκνά, παρουσιάζεται από τους πούχοντες και τα παπαγαλάκια τους στη χώρα μας ως πιο «δημοκρατική» έναντι του... «σουλτάνου».

Ο λόγος, βέβαια, γίνεται για το μεγάλο «πάρκο» του Αιγαίου που προβλέπεται να ξεκινά περίπου από τα Αντικύθηρα, να διασχίζει οριζόντια ολόκληρο σχεδόν το κεντρικό Αιγαίο, να αγκαλιάζει όλο το νησιωτικό σύμπλεγμα των Κυκλάδων και

να καταλήγει δυτικά της Ρόδου, εφραπτόμενο της Νισύρου. Δεν το λες και μικρό! Για το έτερο, αυτό του νοτίου Ιονίου και ολόκληρης της θαλάσσιας περιοχής νότια της Πελοποννήσου, δεν προβλήθηκαν τουρκικές ενστάσεις. Η απάντηση από ελληνικής πλευράς -που έκανε πως δεν καταλαβαίνει- ήταν ότι πρόκειται για «αμιγώς περιβαλλοντικό θέμα» και κακώς η γείτονα βρήκε νέα αφορμή να θέσει ευθέως το γνωστό ζήτημα αμφισβήτησης κυριαρχίας και κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μας. Οι περιβόητες «γκρίζες ζώνες» επανήλθαν στο προσκήνιο, παρά την επί

περίπου ένα χρόνο νημερία στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Οι απόψεις των ντόπιων αστών αναλυτών δίστανται. Άλλοι αποδίδουν τη νέα τουρκική έξαρση στο πρόσφατο αποτέλεσμα των δημοτικών εκλογών στην Τουρκία και το «ράπισμα» στο κυβερνών κόμμα και τους συνοδοιπόρους του. Άλλοι, πιο «σοβαροί», ωστόσο, τονίζουν ότι ουδέποτε η γειτονική χώρα έχει απομακρυνθεί από τις πάγιες θέσεις και διεκδικήσεις της. Αυτές αφορούν μια προσπάθεια συγκυριαρχίας στο Αιγαίο και αποφυγής να αποτελέσει αυτό «κλειστή» ελληνική θάλασσα. Βλέπετε, η

Συνθήκη της Λοζάνης ερμηνεύεται έτσι και... αλλιώςτικα.

Τα συμφέροντα είναι μεγάλα, οδηγούν σε έντονους και επικίνδυνους ανταγωνισμούς των δύο αρχουσών τάξεων για προνομιακό αναβαθμισμένο ρόλο στην περιοχή. Βέβαια, λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο που, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν είναι άλλος από τους αμερικάνικους ιμπεριαλιστές. Η Ιστορία έχει δείξει ότι κάθε πιθανή ή απίθανη «διευθέτηση» -ακόμη και η «μη διευθέτηση»- είναι απαραίτητο να τελεί υπό την έγκρισή τους και, ασφαλώς, να εξυπηρετεί πρώτα απ' όλα τα δικά τους

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

ζωής. Η Βιομηχανία των πολιτικών και συνδικαλιστικών διώξεων που προχωράει ακατάπαυστα, η σκλήρυνση του νομοθετικού πλαισίου και οι αντιδραστικές αλλαγές στον ποινικό κώδικα, η καταστολή και οι απαγορεύσεις, ο απροκάλυπτος αντικομμουνισμός έχουν ως στόχο να τσακίσουν τη λαϊκή αγανάκτηση και κάθε διάθεση για αγώνα και αντίσταση. Έχουν και ως στόχο, όμως, παράλληλα, να εξασφαλίσουν την υποταγή του κόσμου της εργασίας και της νεολαίας στα εφιαλτικά πολεμικά σενάρια για τα οποία τους προορίζουν, να ποτίσουν τα μυαλά τους με μίσος, εθνικισμό και αντιδραστικές ιδέες.

Αυτό γίνεται φανερό και από την ολοένα και πιο δεξιά μετατόπιση του αστικού πολιτικού σκηνικού, που όσο βαδίζει προς τις ευρωεκλογές ενισχύει σε κάθε επίπεδο τα αντιδραστικά χαρακτηριστικά του. Έτσι, απέναντι στον συρφετό των ακροδεξιών και φασιστικών μορφωμάτων που συνωστίζονται στην κάλπη για να υποκλιθούν στα ιερά και τα όσια των ευρωπαϊκών αφεντικών τους και της ένωσής τους, στέκεται το «δημοκρατικό τόξο», η παρέα των «ευαίσθητων» εκπροσώπων των αστικών κομμάτων, που φρίττουν με τον «ακροδεξιό λαϊκισμό» και δήθεν παλεύουν για να ανακόψουν την επέλασή του στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Ποιοι είναι αυτοί; Μα ο Αυτιάς που βγάζει από το χρονοντούλαπο το «πατρις-θηρησκεία-οικογένεια», οι κάθε λογής τηλεπερσόνες της lifestyle σαπίλας, ο πρώην παρακρατικός της ΜΑΒΗ και φασίστας Μπελέρης, τα «μύρισε θυμάρι και βασιλικό» στην εκδήλωση παρουσίασης του ευρωψηφοδελτίου της ΝΔ. Βέβαια, ευτυχώς, στον αντίποδα υπάρχει και ο Κασσελάκης στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, να μας

θυμίζει για το θαύμα που είχε συμβεί στη βάπτισή του με τον «σταυρό από το λάδι»!

Η μαζική πάλη μπορεί να διαλύσει τα σκοτάδια!

Απέναντι στην αντίδραση που επελαύνει, στα εκβιαστικά διλήμματα περί «σταθερότητας» που επιστράτευσε ο πρωθυπουργός για να ζητήσει την υποταγή του λαού, στην επίθεση που όλοι ξεκαθαρίζουν ότι θα συνεχιστεί και θα βαθύνει, στους πολεμικούς κινδύνους, στη φασιστικοποίηση, βρίσκεται η συσσωρευμένη λαϊκή οργή. Η οργή αυτή όχι μόνο δεν χωράει στην κάλπη των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, αλλά αναζητά διαρκώς όρους και τρόπους να εκδηλωθεί αγωνιστικά. Αυτό απέδειξαν τα μέτωπα πάλης των φοιτητών, των αγροτών και των εργαζομένων του προηγούμενου διαστήματος. Και το απέδειξαν παρά το γεγονός ότι έμειναν στη μέση, χωρίς να καταφέρουν να συναντηθούν, εξαιτίας των υποταγμένων συνδικαλιστικών ηγεσιών και της κυρίαρχης αριστεράς του συμβιβασμού και της ήττας.

Τίποτα δεν έχει να περιμένει ο λαϊκός κόσμος και από όλους αυτούς που σάλπισαν το κλείσιμο των κινημάτων για να ασχοληθούν με την κατάρτιση των ευρωψηφοδελτίων τους, με πρώτο το ΚΚΕ, που σε πλήρη σύμπνοια με τα αστικά επιχειρήματα δίνουν τον νυν υπέρ πάντων αγώνα για την ψήφο στην κάλπη νομιμοποίησης της ΕΕ, που απέναντι στον εκβιασμό της ΝΔ και του Μητσοτάκη για την ανάγκη μαζικής συμμετοχής μπροστά στις «γεωπολιτικές προκλήσεις» έχουν να αντιτάξουν μόνο το πρόταγμα της αύξησης των βουλευτών τους στο διακοσμητικό ευρωκοινοβούλιο. Σοβαρές ευθύνες έχουν και δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, που στη βάση των

εκλογικών τους αυταπατών συμβάλλουν στην κινηματική νηνεμία και υπονομεύουν εκ των πραγμάτων τον αγώνα ενάντια στην ΕΕ.

Σε αυτές τις συνθήκες, περισσότερο από ποτέ, έχει γίνει ξεκάθαρο πως η μάχη της ΑΠΟΧΗΣ από την ευρωκάλπη είναι και μάχη υπηρέτησης της ανάγκης συγκρότησης της πάλης απέναντι στην επίθεση και τις αντιδραστικές διεργασίες στο πολιτικό σκηνικό, μάχη υπέρ της ανάπτυξης αγώνων ενάντια στους πολεμικούς κινδύνους, μάχη ενταγμένη στην πορεία οικοδόμησης αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος, στην κατεύθυνση ενίσχυσης της επαναστατικής προοπτικής και των στρατηγικών της στόχων για Ανεξαρτησία και Σοσιαλισμό!

Αυτή η μάχη θα δοθεί από το ΚΚΕ(μ-λ) με όλες του τις δυνάμεις, με επιδίωξη συμπόρευσης και συντονισμού με οργανώσεις, συλλογικότητες και αγωνιστές που συμφωνούν στην ανάγκη να διαμορφωθεί ως πολιτική στάση στις επερχόμενες ευρωεκλογές ένα ρεύμα καταγγελίας της ΕΕ, σε σύνδεση και αλληλοτροφοδότηση με τις πρακτικές προσπάθειες για να εκφραστεί στον δρόμο η ανάγκη των μαζών να παλέψουν ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

Ενόψει της εργατικής Πρωτομαγιάς, η ανάγκη αυτή πρέπει να συναντηθεί με τις αντιστάσεις και τις διεκδικήσεις των εργαζόμενων για δουλειά και ζωή με δικαιώματα, με τα οράματα της κοινωνικής απελευθέρωσης, για έναν πραγματικό απεργιακό εορτασμό που θα δημιουργήσει ρωγμές στην (ευρω)εκλογική κανονικότητα. Κόντρα στην απονεύρωση και τον εκφυλισμό που θέλουν να επιβάλλουν οι κυβερνήσεις και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Να τιμήσουμε την παγκόσμια μέρα αγώνα της εργατικής τάξης, να παλέψουμε να γίνει ΑΠΕΡΓΙΑ!

γεωπολιτικά, στρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα.

Η διαδικασία του αμερικανόπνευστου ελληνοτουρκικού διαλόγου, εν τούτοις, φαίνεται ότι προς ώρας δεν δυναμιτίζεται. Για τις δύο εξαρτημένες από τον ιμπεριαλισμό ηγέτιδες τάξεις προέχει, επί του παρόντος, η στράτευση στα σχέδια των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ και η αποφυγή των μεταξύ τους εντάσεων, μιας και τόσο το ουκρανικό όσο και το μεσανατολικό μέτωπο προέχουν για τα αφεντικά τους. Αυτό, φυσικά, δεν σημαίνει ότι οι σχέσεις αντιθέσεις τους είναι προδιαγεγραμμένες στο σύνολό τους. Ούτε ότι η πολιτική τους θα είναι απόλυτα ταυτισμένη. Ας δούμε, π.χ., τη στάση τους στο Παλαιστινιακό. Σ' αυτό το πλαίσιο υπάγεται και η «ευκαιρία» που πάει να αρπάξει η ντόπια ολιγαρχία του πλούτου, έστω και διά της «κατοχυρώσει» δικαιώματα.

Οι «θωπέιες» των επικυριαρχών, πάντως, εναλλάσσονται με εκβιασμούς, όπως αυτούς για την ισοτιμία της τουρκικής λίρας στο όχι και τόσο μακρινό παρελθόν ή εκείνους που αφήνουν

πάντα εκκρεμότητες για την ελληνική πλευρά. Σε κάθε περίπτωση, βρίσκεται σε εξέλιξη ένας αγώνας δρόμου για την υποσκέλιση του αντιπάλου και ανταγωνιστή σε όλα τα επίπεδα. Αυτός απαραίτητα περνά μέσα από την Ουάσιγκτον!

Παρά το γεγονός ότι ακούστηκαν φωνές περί του αμφιβόλου της επικείμενης συνάντησης Ερντογάν-Μητσοτάκη στην Άγκυρα στα μέσα του ερχόμενου μήνα, γρήγορα επανέκαμψαν «διαβεβαιώνοντας» ότι ο διάλογος και στο ανώτερο επίπεδο πρέπει να συνεχιστεί, με στόχο να παραμείνει τουλάχιστον το «καλό κλίμα». Ήδη τα δύο υπουργεία Εξωτερικών «δουλεύουν» πυρετωδώς, προετοιμάζοντας τη συνάντηση κορυφής. Σ' αυτήν, όπως έχουμε ξαναγράψει, «αφανής» συνομιλήτης θα είναι, ποιος άλλος, οι ΗΠΑ! Αυτές έχουν ήδη θέσει και οριοθετήσει το πλαίσιο των συνομιλιών. Είναι απολύτως βέβαιο, πάντως, ότι, για την «δεδομένη» ελληνική άρχουσα τάξη δεν «εισπράττεται» καθόλου θετικά η επανάκαμψη της γείτονος στις ατλαντικές νόρμες.

Δείγμα της ανασφάλειάς της αποτελεί και ο φαύλος κύκλος των αιματηρών πολεμικών εξοπλιστικών προγραμμάτων που όχι μόνο δεν κοπάζουν, αλλά κάθε τόσο εξαγγέλλονται και νέα. Με τη γειτονική χώρα, Βεβαίως, να μην πηγαίνει καθόλου πίσω. Ή οι «συμφωνίες» του Μητσοτάκη που «κάρφωσε» ο Ζελένσκι. Ακόμη και οι δηλώσεις Δένδια για τα παλιά πολεμικά αεροσκάφη που πρέπει να «πουληθούν», αλλά και το «κοινό μυστικό» της επιταγής των Αμερικάνων να ξεφορτωθεί η χώρα μας οπλικά συστήματα ρωσικής κατασκευής.

Το «πάρκο», επομένως, και οι αντιδράσεις που προκάλεσε υπενθύμισαν σε όλους ότι ο αντιδραστικός ανταγωνισμός μεταξύ των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας είναι όχι απλά ενεργός αλλά απειλεί ανά πάσα στιγμή να λάβει την περισσότερο «θερμή» εκδοχή του. Γι' αυτό και οι δυο λαοί μας οφείλουν να επαγρυπνούν και να δυναμώνουν τη φιλία και το κοινό τους μέτωπο ενάντια στον πόλεμο, τον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό!

Αποψη

«...Δείχνει τη δέσμευση των ΗΠΑ για τον εκσυγχρονισμό του Ελληνικού Στρατού καθώς πρόκειται για έναν πολύ σημαντικό εταίρο στο ΝΑΤΟ» δήλωσε ο αμερικανός πρέσβης στο Φόρουμ των Δελφών. Προοικονομώντας με αυτό τον τρόπο ότι με την αγορά των F-35 δεν φτάσαμε στο τέλος της εξοπλιστικής κούρσας. Κατά τα φαινόμενα, οι Αμερικάνοι μάς προορίζουν και για νέες «αγορές του αιώνα». Ποιες θα είναι αυτές μάλλον θα μάθουμε από αντίστοιχα αρμόδια κείλη. Μια μέρα πριν είχε δει το φως της δημοσιότητας η οριστική επικύρωση από τις ΗΠΑ της πώλησης των F-35 που θα κοστίσει στον ελληνικό λαό δεκάδες δισ. ευρώ. Άλλωστε, όπως αποκάλυψε ο Τσοούνης στην ίδια συνέντευξη, είναι στα σκαριά συζητήσεις για τη συμπαραγωγή των φρεγατών Constellation. Είναι τυχαίο άραγε που ο Υπ.Εξ. Δένδιας το τελευταίο διάστημα όπου σταθεί και όπου βρεθεί προαναγγέλλει καινούργια όπλα για τις ένοπλες δυνάμεις, με τελευταίο τον ελληνικό anti drone θόλο στα πρότυπα του iron dome του Ισραήλ;

Η εξαγγελία του εκμοντερνισμού του ελληνικού στρατού από τον... καθ' όλα αρμόδιο πρέσβη είναι σε ευθεία συνάρτηση με το βάθεμα της εμπλοκής της χώρας στα μέτωπα της Ανατολικής Ευρώπης και Μέσης Ανατολής για την υπηρέτηση ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών. Η αδιάκοπη, αυτά τα 2 χρόνια, αποστολή πολεμικού υλικού στην Ουκρανία και η αντικατάστασή του με πλεονάζοντα αμερικάνικο εξοπλισμό, η συμμετοχή ελλήνων στρατιωτικών στην εκπαίδευση ουκρανών πιλότων και η φιλολογία για αποστολή βαριών οπλικών συστημάτων κακόβουλης προέλευσης (δηλαδή ρώσικης) ως και μαχητικών αεροσκαφών στο καθεστώς του Κιέβου είναι χαρακτηριστικά αυτής της πορείας. Ενώ και στο μέτωπο της Μέσης Ανατολής έχουμε κλιμάκωση της συμμετοχής με ενεργό πολεμικό ρόλο.

Κι άλλα όπλα για πιο ενεργό συμμετοχή

Η αποστολή της φρεγάτας «Υδρα» στην Ερυθρά Θάλασσα απέναντι στους Χούθι και στο Ιράν στην ευρωπαϊκή επιχείρηση ΑΣΠΙΔΕΣ συνοδεύεται με την παρουσία ελληνικής συστοιχίας Patriot στη Σαουδική Αραβία και την παρουσία της φρεγάτας «Σπέτσες» σε πολεμική διάταξη σε δύναμη του ΟΗΕ έξω από το Λίβανο. Έτσι στηρίζεται έμπρακτα το σιωνιστικό φασιστικό κράτος ώστε να συνεχίσει τη γενοκτονία που διαπράττει σε βάρος του πολύπαθου παλαιστινιακού λαού.

Ας αναζητήσουμε λοιπόν τις αιτίες αυτού του... αέναου εκσυγχρονισμού του ελληνικού στρατού στο είδος των απαιτήσεων των ιμπεριαλιστών-προστατών της άρχουσας τάξης για τα νέα στρατιωτικά καθήκοντα του καλού παιδιού του ΝΑΤΟ. Απαιτήσεις που πολλαπλασιάζονται και αναβαθμίζονται ποιοτικά όσο φουντώνει η ιμπεριαλιστική αντιπαράθεση για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, πόσο δε μάλλον που η χώρα βρίσκεται δίπλα στα επίκεντρα που εκδηλώνεται αυτή η αντιπαράθεση.

Αυτά είναι τα δεδομένα που επιβάλλουν να προσαρμοστεί η χώρα σε επίπεδο οπλικών συστημάτων με τις αμερικάνικες προδιαγραφές καθώς ένας ελληνικός στρατός εξ ολοκλήρου made in USA, όπως μας προϊδεάζει ο Τσοούνης, θα είναι πιο δεσμευμένος στο ρόλο που τον προορίζουν τα αμερικάνικα επιτεύγματα.

Το δόγμα «θα ματώσουμε δίπλα στις ΗΠΑ» γίνεται όλο και πιο συγκεκριμένο στην πολιτική της άρχουσας τάξης. Πρόκειται για μια διαδρομή που επιταχύνθηκε από τα χρόνια του ΓΑΠ κι έπειτα και πλέον έχει φτάσει τις ελληνοαμερικάνικες σχέσεις σε σημείο ρεκόρ, όπως αναγνωρίζεται. Πλέον είναι δοσμένη η ενεργός συμμετοχή στον πόλεμο, υπογράφονται Μνημόνια Στρατιωτικής Συνεργασίας, μυστικές συμφωνίες με το καθεστώς του Κιέβου, ενώ η επικράτεια μετατρέπεται επ' αόριστον σε αμερικάνικη βάση. Σε διπλωματικό επίπεδο, με κάθε ευκαιρία το αστικό πολιτικό προσωπικό ταυτίζεται με τους πάτρωνές του στα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Με αυτή τη φόρα έφτασε ο Μείμαρράκης να δηλώνει από τη Νέα Υόρκη ότι είναι έτοιμος να στείλει τα παιδιά του λαού στην πρώτη γραμμή της μάχης για την υπεράσπιση του Ισραήλ από το Ιράν και τους Παλαιστινίους.

Αυτή η πορεία είναι επιβεβλημένη για την άρχουσα τάξη με βάση τα εξαρτημένα χαρακτηριστικά της και συμβατή με τα συμφέροντά της. Για το λαό, πρόκειται για μια πορεία που στο σήμερα παράγει αποτελέσματα που επιδεινώνουν τη ζωή του και εγκυμονεί ακόμα μεγαλύτερους κινδύνους στο μέλλον. Επιβεβλημένη για το λαό είναι η πάλη για την ανατροπή της.

δημοκρατικά δικαιώματα

Ταχύρυθμη (μέσα σε 5 ημέρες), μαζική και «μη προσωποποιημένη» εξέταση των αιτήσεων Ασύλου των προσφύγων και μεταναστών στις χώρες άμεσης «υποδοχής», με δυνατότητα γρήγορης απόρριψής τους και απελάσεων. «Αποτελεσματικότερες... επιστροφές» τις ονομάζει η σχετική ανακοίνωση του ευρωκοινοβουλίου. Μαζική κράτησή τους στις φυλακές που ονομάζονται «στρατόπεδα υποδοχής» -προβλέπεται να δημιουργηθούν και καινούρια- στις λεγόμενες «εισόδους» της ΕΕ. Βιομετρικό, και άλλο, φακέλωμα που θα εισαχθεί στη βάση δεδομένων Eurodac, η οποία θα επικαιροποιηθεί. Με εικόνα προσώπου, δακτυλικά αποτυπώματα, υγειονομική κατάσταση. Ακόμα και σε παιδιά ηλικίας 6 χρονών. Απέλαση προσφύγων σε χώρες εκτός ΕΕ, οι οποίες θεωρούνται «ασφαλείς» (γνωστή απάτη και παγίδα). Παραπέρα αυστηροποίηση των μέτρων σε λεγόμενες καταστάσεις «κρίσης». Αυτά είναι τα βασικά στοιχεία του νέου «Συμφώνου για τη Μετανάστευση και το Άσυλο», που ψήφισε την Τετάρτη 10 Απρίλη η ολομέλεια του ευρωκοινοβουλίου.

Ένα σύνολο 10 αποφάσεων (6 κανονισμοί, 3 συστάσεις και μία οδηγία) που αποτελεί συνέχεια και ολοκλήρωση του λεγόμενου «προ-συμφώνου» το οποίο παρουσίασαν οι ιθύνοντες της ΕΕ τον Δεκέμβρη του 2023 (δες και άρθρο της στήλης, «Π.Σ.» 954). Παράλληλα, μέσω του λεγόμενου «μηχανισμού ευελικτης και υποχρεωτικής αλληλεγγύης» των κρατών, οι πρόσφυγες και οι μετανάστες γίνονται «μπαλάκι» ανάμεσα στις χώρες της ΕΕ (ιμπεριαλιστικές και εξαρτημένες) και στις μεταξύ τους αντιπαλότητες και κόντρες. Έτσι προβλέπεται η επιβολή στη χώρα που θα αρνηθεί την εγκατάσταση κάποιου πρόσφυγα ή μετανάστη να πληρώσει για τον καθένα ένα ποσό που θα καταβάλλεται σε κάποιο «κοινό ταμείο». Αρχικά αυτό το ποσό είχε οριστεί στα 20.000 ευρώ το «κεφάλι» (λες και πρόκειται για ζώα!), ενώ τώρα είναι «ανοικτό».

Είναι γνωστή η χρόνια, οξυμένη κόντρα τόσο της Ιταλίας όσο και των χωρών του «Βίζεγκραντ» (Ουγγαρία, Πολωνία, Τσεχία, Σλοβακία) με τη Γαλλία και τη Γερμανία όσον αφορά το ποια χώρα και σε ποιο βαθμό θα δεχθεί τους ανθρώπους αυτούς. Όλες οι αστικές τάξεις και οι ιμπεριαλιστές τους αντιμετωπίζουν σαν «βαρίδια» («παράσιτα» που μεταφέρουν αρρώστιες τούς είχε χαρακτηρίσει ο πρωθυπουργός της Πολωνίας το 2020) και συγκρούονται στις πλάτες των ξεριζωμένων. Φαίνεται πως Γαλλία και Γερμανία έχουν το πάνω χέρι στην κόντρα αυτή.

Νέο Σύμφωνο Μετανάστευσης της ΕΕ Πόσο αξίζει η ζωή των λαών;

Για την εξαρτημένη ντόπια αστική τάξη της χώρας μας δεν φαίνεται να υπάρχει «κατανόηση», παρά τα συνεχή παρακάλια της προς τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της ΕΕ και τη διαρκή «επίκληση» στα... ευρωπαϊκά της σύνορα. Έτσι «προβλέπεται» συσσώρευση πλήθους προσφύγων και μεταναστών στη χώρα, αφού το κόστος θα είναι πολύ μεγάλο για χώρες σαν την Ελλάδα. Προς μεγάλη, βέβαια, «στεναχώρια» της γραμμής του ΚΚΕ, που διαβλέπει τον «εγκλωβισμό τους», αντί να τους δοθεί η δυνατότητα να... «φύγουν». «Απελθέτω από εμού το ποτήριον τούτον»...

Το νέο «θεσμοθετημένο» Σύμφωνο (εκκρεμεί η επικύρωση απ' τα εθνικά κοινοβούλια) δεν έρχεται απλά να κυρώσει «με τη βούλα του νόμου» μια υπαρκτή, ως τα τώρα, πολιτική επίθεσης, εκδίωξης, περιθωριοποίησης και φυλάκισης για τους ξεριζωμένους λαούς, τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Αλλά κύρια να την οξύνει, να τη βαθύνει, να την προχωρήσει παραπέρα. Με την αντίφαση «σκληρήνωση εισόδου/απελάσεις - εισδοχή για καπιταλιστική υπερ-εκμετάλλευση/ξεζούμισμα» να φαίνεται να κλείνει προς το πρώτο σκέλος, παρά το γεγονός πως σαφώς και προβλέπονται και υιοθετούνται μέτρα για την παραπέρα αφαίμαξη και... «αξιοποίηση» (έτσι το λένε) του εργατικού αυτού δυναμικού. Και στις ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ και στη χώρα μας.

Από τη συμφωνία «Δουβλίνο 1» (1997) και στη συνέχεια «Δουβλίνο 2» (2003) και «Δουβλίνο 3» (2013), αλλά και συμφωνίες σαν κι αυτές μεταξύ «ΕΕ-Τουρκίας» (2016), ΕΕ-Λιβύης (2020), ΕΕ-Τυνησίας (2023) και μέχρι το «προ-σύμφωνο» του Δεκέμβρη του '23 και το σημερινό Σύμφωνο, διαφαίνεται μια συνεχής πορεία στην οποία επιδρούν τόσο η παραπάνω αντίφαση όσο και οι κόντρες και οι αντιπαλότητες των κρατών-μελών της ΕΕ. Κοινός παρονομαστής όλων αυτών των συμφωνιών είναι η αντι-μεταναστευτική και αντι-προσφυγική πολιτική, που εντείνεται και βαθιάνει, συνολικά της ΕΕ και όλων των αστικών τάξεων και των κυβερνήσεων των χωρών της. Είναι η έκφρασή της με νέα «περιοριστικά μέτρα», με καταστολή, με

κρατική ή παρακρατική-νεοναζιστική τρομοκρατία, με απελάσεις, με στρατόπεδα συγκέντρωσης και καταρράκωση δικαιωμάτων, με το ρατσιστικό δηλητήριο. Παράλληλα με την άγρια εργασιακή εκμετάλλευση των προσφύγων και μεταναστών και τις μεσαιωνικές εργασιακές συνθήκες που επιβάλλει το κεφάλαιο.

Είναι διπλά εξοργιστικό το γεγονός ότι το προσφυγικό και μεταναστευτικό πρόβλημα (που προσπαθούν να απαντήσουν μ' αυτούς τους τρόπους) το έχουν γεννήσει, δημιουργήσει και διογκώσει οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές (κύρια της «πολιτισμένης Δύσης», ΕΕ και ΗΠΑ), καθώς και οι άρχουσες τάξεις και οι κυβερνήσεις στις χώρες καταγωγής. Ξεριζώνοντας καθημερινά εκατομμύρια ανθρώπους από τις χώρες τους (στο 1,14 εκατ. έφτασαν οι αιτήσεις χορήγησης Ασύλου το 2023).

Το πρόβλημα αυτό είναι αποτέλεσμα της φύσης και της πολιτικής του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος παγκόσμια. Της όξυνσης των ανταγωνισμών και της δομικής κρίσης του συστήματος, που γεννά πολέμους, εξαθλίωση, φασιστικοποίηση. Για την εργατική τάξη, τους εργαζόμενους, τη νεολαία και το λαό, η αντίθεση στις κάθε φορά συμφωνίες της ΕΕ για το προσφυγικό/μεταναστευτικό βρίσκεται από την πλευρά των ξεριζωμένων λαών, των θυμάτων αυτών του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού, των προσφύγων και μεταναστών. Των συμφερόντων, των δικαιωμάτων, της ίδιας της ζωής τους. Και όχι απ' τη σκοπιά της υποστήριξης των αναγκών της ντόπιας εξαρτημένης αστικής τάξης και των «αντοχών της χώρας» ή από τη σκοπιά κατανομής «δικαιοσύνης» ανάμεσα στα κράτη - μέλη της ΕΕ, όπως προβάλλουν μια σειρά δυνάμεις, από την ακροδεξιά μέχρι τον ΣΥΡΙΖΑ και τη Νέα Αριστερά.

3 νεκρά κορίτσια σε νέο «ναυάγιο» προσφύγων στη Χίο...

Σε βραχώδη ακτή, στα Καρδάμυλα της Χίου, ένα νέο φορικό «ναυάγιο» προσφύγων κόστισε τη ζωή σε 3 ανήλικα κορίτσια, αδελφία, 5, 7 και 10 χρονών. Σώθηκε η μάνα και άλλα παιδιά. Στη λέμβο επέβαινε άγνωστος αριθμός προσφύγων απ' το Αφγανιστάν... Αναφέρεται πως έχουν διασωθεί 16 άνθρωποι. Τα... κροκοδείλια δάκρυά του έχυσε για το νέο αυτό έγκλημα ο εκπρόσωπος του Γ.Γ. του ΟΗΕ, Ντουζαρίκ.

Ατομική ευθύνη -με το αζημίωτο- και στην πυροπροστασία...

Το Μάιο του 2023 δημοσιεύθηκε σε ΦΕΚ ο «Κανονισμός Πυροπροστασίας Ακινήτων εντός ή πλησίον δασικών εκτάσεων». Αφορά ακίνητα τα οποία βρίσκονται εξ ολοκλήρου ή εν μέρει μέσα ή σε ακτίνα 300 μέτρων από τα όρια δασικών ή χορτολιβαδικών εκτάσεων ή περιοχών περιαστικού πρασίνου και ακίνητα μέσα σε πάρκα και άλση οικιστικών περιοχών.

Από τον κανονισμό προκύπτει σειρά υποχρεώσεων για τους ιδιοκτήτες τέτοιων ακινήτων, για την κάλυψη των οποίων -απ' ό,τι φαίνεται- θα πρέπει να μπει ξανά βαθιά το χέρι στην τσέπη. Απαιτείται η σύνταξη τεχνικής έκθεσης από «αρμόδιο τεχνικό επιστήμονα», στην οποία θα περιγράφεται το ακίνητο και όλα τα απαιτούμενα μέτρα πυροπροστασίας, η οποία συνυποβάλλεται με αίτηση του ακινήτου σε σχετική πλατφόρμα. Σύμφωνα με τον κανονισμό: «Ο ιδιοκτήτης του ακινήτου εντός ενός μηνός από την παραπάνω ημερομηνία και για κάθε επόμενο έτος μέχρι τις 30/4 ει-σέρχεται στο ανωτέρω πληροφοριακό

σύστημα με ταυτοποίηση των στοιχείων του, επιλέγει την καταχωρηθείσα αρχική αξιολόγηση και τεχνική έκθεση και υποβάλλει Δήλωση εφαρμογής μέτρων πυρασφάλειας με την οποία δηλώνει ότι έχει προβεί σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες και πληροί τις οριζόμενες απαιτήσεις του κανονισμού για την προστασία του ακινήτου του σε περίπτωση συμβάντος πυρκαγιάς, όπως αυτές ορίζονται στην έκθεση του αρμόδιου τεχνικού επιστήμονα.».

Οι συγκεκριμένες υποχρεώσεις δεν αφορούν κάποιες λίγες περιπτώσεις ακινήτων. Αφορούν μεγάλο πλήθος ιδιοκτησιών, αφού ο κανονισμός αναφέρεται σε «δασικές και χορτολιβαδικές εκτάσεις» που είναι περιοχές ακόμη και με χαμηλή και αραιή βλάστηση. Η δε αναφορά στις περιοχές μέσα ή κοντά σε «περιοχές περιαστικού πρασίνου» εντάσσει στις ρυθμίσεις μεγάλο αριθμό αστικών ακινήτων, αφού η ακτίνα 300 μέτρων μπορεί να αντιστοιχεί σε ακτίνα 5-6 οικοδομικών τετραγώνων...

Κατά την προσφιλή συνήθεια της κυβέρνησης, η προστασία από κάθε

τύπου καταστροφή γίνεται ατομική υπόθεση. Έστησε ολόκληρο μηχανισμό για να αναγκάσει τους ιδιοκτήτες να ασφαλισουν για κάθε καταστροφή τα σπίτια τους, προς όφελος φυσικά των ασφαλιστικών εταιριών οι οποίες ταϊστήκαν καλά... Η επιχείρηση αυτή δεν φαίνεται να πήγε και πολύ καλά βέβαια, αφού τα έξοδα ήταν πολλαπλάσια του οφέλους στη μείωση του ΕΝΦΙΑ. Σήμερα έρχεται να υποχρεώσει σε νέα έξοδα τους ιδιοκτήτες, φορτώνοντας την πυροπροστασία στις δικές του πλάτες.

Το κράτος απεμπολεί κάθε υποχρέωσή του για την προστασία από τις πυρκαγιές. Στήνουν έναν ακόμη μηχανισμό που λειτουργεί από τη μια πλευρά εισπρακτικά, σε περιόδους που η ακρίβεια τσακίζει το λαϊκό εισόδημα, και από την άλλη ως μηχανισμός ξεπλύματος των δικών τους υποχρεώσεων. Και σε αυτή την πορεία δεν θα διστάσουν να βάλουν στο στόχαστρο το λαό, να τον φορτώσουν με νέα πρόστιμα και διώξεις.

Θεσσαλονίκη

Το έργο fly-over και οι Θεσσαλονικείς σε νέες περιπέτειες

Ηταλαιπωρία των Θεσσαλονικέων συνεχίζεται από τα έργα κατασκευής του περφόρμινγκ fly over. Η κατασκευή του έργου της νέας «υπερυψωμένης» περιφερειακής θα τραβήξει για 3-4 χρόνια σύμφωνα με το αρχικό σχέδιο. Όλοι, όμως, ξέρουν ότι κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί και οι συνεχόμενες αναβολές και χρονικές υπερβάσεις θα γνωρίσουν νέες «δόξεις»! Άλλωστε, ακόμα δεν έχουμε τελειώσει με το «μακροβιότερο» -κατασκευαστικά- ΜΕΤΡΟ παγκοσμίως!

Τελευταία εξέλιξη είναι η εκδίκαση της προσφυγής συλλόγων κατοίκων και πολιτών για τη ματαίωση του έργου στο ΣΤΕ! Το Συμβούλιο της Επικρατείας εξέδωσε προσωρινή διαταγή παγώνοντας τα έργα, στις 17/4 έκανε τη συζήτηση της αίτησης αναστολής των εργασιών και ανέβαλε την κύρια συζήτηση της αίτησης ακύρωσης του έργου για τις 22 Μαΐου.

Επειδή πλέον τίποτε δεν μας εκπλήσσει, μάθαμε ότι η προσωρινή διαταγή αναστολής των έργων έγινε γιατί η κυβέρνηση δεν είχε

15ο Συνέδριο ΝΔ

Κομματική συσπείρωση (!), στέλνοντας μήνυμα στα κέντρα εξουσίας

Την επέτειο των 50 χρόνων από την ίδρυση της ΝΔ αξιοποίησε ο Κ. Μητσοτάκης και το επιτελείο του ενόψει των επικείμενων ευρωεκλογών, στήνοντας το πανηγύρι που διεξήχθη στο Ζάππειο 5-7 Απρίλη, με την ονομασία 15ο Συνέδριο. Βασικός στόχος της ηγεσίας η κομματική συσπείρωση και η λειτουργία του κομματικού μηχανισμού σε υψηλές στροφές προκειμένου να ανασχεθούν ως την ημέρα της ευρωκάλυψης τα αρνητικά στοιχεία των δημοσκοπήσεων που καταγράφονται τόσο στην πρόθεση και εκτίμηση ψήφου, όσο και στα ποιοτικά στοιχεία τους, τη φθορά της ΝΔ.

Στη βάση αυτού του στόχου, ο πανηγυρικός χαρακτήρας του Συνεδρίου του κυβερνώντος κόμματος ήταν δεδομένος. Δεν θα μπορούσε να «αμαυρωθεί», τουλάχιστον με ανοικτό τρόπο σε αυτή τη φάση, από την εσωκομματική αντιπαράθεση και τη ρωγμή που έχει ανοίξει με επίκεντρα τους δυο πρώην πρόεδρους και πρωθυπουργούς, κυρίως τον Α. Σαμαρά αλλά και τον Κ. Καραμανλή. Όπως άλλωστε έχουμε επισημάνει, πρόκειται για μια σοβαρή αντιπαράθεση, που εδράζεται κυρίως στους ανταγωνισμούς μερίδων της ντόπιας αστικής τάξης αλλά και ξένων κέντρων εξουσίας σε καθοριστικά ζητήματα, που αφορούν την ιμπεριαλιστική εξάρτηση από ΗΠΑ-ΕΕ, τα λεγόμενα εθνικά ζητήματα δηλαδή την κυριαρχία αλλά και τον ρόλο της αστικής τάξης στο νέο γεωπολιτικό σκηνικό που έχει διαμορφωθεί στην περιοχή, και κατ' επέκταση τα πεδία κερδοφορίας και αναπαραγωγής της.

Προφανώς, η απόφαση και των δυο να παραβρεθούν στο Συνέδριο χωρίς να τοποθετηθούν αποτελεί συγκεκριμένη πολιτική στάση εν μέσω θριαμβολογίας. Όμως ο Α. Σαμαράς φρόντισε να το κάνει περισσότερο εμφανές στην περίπτωση της υποψηφιότητας στο ευρωψηφοδέλτιο της ΝΔ του Γ. Μουρούτη, ο οποίος είχε διατελέσει διευθυντής του γραφείου Τύπου στην κυβέρνησή του. Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, η συγκεκριμένη υποψηφιότητα αποτελεί την προ-

σπάθεια του προεδρικού επιτελείου να περιορίσει τις απώλειες από τους «σαμαρικούς» ψηφοφόρους, ωστόσο ο ίδιος ο Α. Σαμαράς αποστασιοποιήθηκε από την επιλογή αυτή.

Αυτή η ρωγμή στο εσωτερικό της ΝΔ είναι ένα σοβαρό ζήτημα από μόνο του, όμως στη φάση που διανύουμε αποκτά μεγαλύτερη σημασία, όταν η δημόσια τοποθέτηση κυβερνητικών στελεχών είναι ότι υπάρχει προσπάθεια για «πριόνισμα» και «κόντεμα» του Κ. Μητσοτάκη και της κυβέρνησης. Αλλά και με τον ίδιο τον Κ. Μητσοτάκη να δηλώνει στην ομιλία του ότι «όσοι θέλουν να πριονίσουν την κυβέρνηση και τη ΝΔ για να δυναμώσουν την επιρροή τους, είναι βαθιά γελασμένοι». Είναι γεγονός, βέβαια, ότι μέσα σε αυτό το κλίμα το να εμφανίζεται και ο Ν. Δένδιας πλέκοντας το εγκώμιο του εαυτού του και προβάλλοντας ως πιο νεοδημοκράτης ακόμη και από τον πρόεδρο του κόμματος, τότε μάλλον φαίνεται πως η κατάσταση είναι χειρότερη από αυτό που εκφράζεται και προς το παρόν δείχνει να ελέγχεται, καθώς ο συστημικός κρίκος παραμένει για όλους η κυβερνητική εξουσία.

Ταυτόχρονα, σοβαρή ανησυχία υπάρχει στο κυβερνητικό επιτελείο για τις διαρροές που καταγράφονται κυρίως προς το κόμμα του Βελόπουλου, αλλά και προς τα ακροδεξιά και φασιστικά κομματίδια της Νίκης και των Σπαρτιατών. Η διαδικασία που άνοιξε ξανά για τους Σπαρτιάτες και τον νομικό τους αποκλεισμό από τις ευρωεκλογές αποτελεί μια εν μέρει προσπάθεια να περιοριστούν οι απώλειες αυτές. Το υπόλοιπο

μέρος της προσπάθειας, ώστε να «μαντρωθεί» το ακροδεξιό ακροατήριο, είναι η ακροδεξιά μετατόπιση της ΝΔ. Σε αυτή την κατεύθυνση και σε εντεταλμένη υπηρεσία ο γλοιώδης δημοσιογράφος του ΣΚΑΙ και μέγας λάικιστής Γ. Αυτιάς προβάλλει την υποψηφιότητά του με το κουντικό σύνθημα «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια». Αλλά εδώ που τα λέμε, όταν ο Κασσελάκης που μολύνει την Αριστερά κάθε φορά που ανοίγει το στόμα του το υιοθέτησε, ο Αυτιάς θα συγκρατηθεί; Όπως αντίστοιχα και η υποψηφιότητα του Φ. Μπελέρη σε πρώτο χρόνο και με την τοποθέτηση του Αρχιεπισκόπου δείχνει να αποτελεί μια γέφυρα επανασύγκλισης στις διαταραγμένες σχέσεις της ΝΔ με την Εκκλησία, που προκάλεσε ο νόμος για τα ομόφυλα ζευγάρια. Έτσι, ο αστικός εσμός αποκαλύπτει την μπόκα και τη δυσωδία του, επιβεβαιώνοντας την επιταχυνόμενη διαδικασία της έντασης της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Πολλά θα μπορούσε να γράψει κανείς ξεψαχνίζοντας τις τοποθετήσεις των κυβερνητικών και κομματικών στελεχών στο Συνέδριο. Αν όμως πρέπει να μείνουμε στο κύριο θέμα του Συνεδρίου, αυτό είναι ένα. Το μήνυμα του Κ. Μητσοτάκη προς τα ξένα κυρίως αλλά και ντόπια κέντρα εξουσίας. Ένα μήνυμα που αναζητάει την επιβεβαίωση της στήριξής τους, προβάλλοντας ένα δεδομένο και δυο δεσμεύσεις.

Το δεδομένο είναι η πολιτική υπεροχή της ΝΔ στο αστικό πολιτικό σκηνικό. Πολλώ δε μάλλον όταν δεν υπάρχει η εναλλακτική του δευτέρου πυλώνα αστικής διαχείρισης, η ΝΔ προβάλλει ως η μο-

νή πολιτική συγκρότηση που μπορεί να προωθήσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που η ΝΔ επιχειρεί να δώσει στις ευρωεκλογές χαρακτήρα εθνικών εκλογών, ενώ με τον ίδιο ακριβώς τρόπο θέτει το εκβιαστικό δίλημμα της «πολιτικής αστάθειας» στον λαό.

Όσον αφορά τις υποσχέσεις, πρώτον δεσμεύεται ότι η χώρα θα συνεχίσει να αποτελεί σταθερό και ακλόνητο γρανάζι της αμερικανοΝΑΤΟϊκής πολεμικής μηχανής σε ένα γεωπολιτικό τόξο που χαρακτηρίζεται από αβεβαιότητα και αστάθεια. Μάλιστα, ο πρόεδρος του ΕΑΚ τον ευχαριστεί για τις υποτελείς υπηρεσίες του, λέγοντας: «*Ηγείσαι της ευρωπαϊκής στήριξης προς την Ουκρανία. Απάντησες στον βομβαρδισμό του Πούτιν 200 μέτρα από το σημείο που συναντιόσασταν με τον Πρόεδρο Ζελένσκι, στέλνοντας περισσότερο αμυντικό υλικό στην Ουκρανία. Αυτή είναι η ηγεσία του ΕΑΚ στα καλύτερά της. Σε ευχαριστώ για την ηγεσία σου για την Ευρώπη και την Ελλάδα!*».

Δεύτερον, ότι η επίθεση στον λαό θα συνεχιστεί απαρέγκλιτα με την προώθηση των «μεταρρυθμίσεων», τσακίζοντας όποιο δικαίωμα έχει απομείνει όρθιο σε εκπαίδευση, περίθαλψη, δουλειά, ελευθερίες. Έτσι, η πρόεδρος της Κομισιόν τον επαινεί, λέγοντας: «*Η Ελλάδα κοιτάζε το χάος, αλλά υπό την ηγεσία σας έχει γίνει πρωτοπόρος στην οικονομία...*».

Μιας και τα θαύματα είναι της μόδας, «κοντός ψαλμός αλληλούια», στην κάλπη της (αυ)ΑΠΑΤΗΣ.

ΣΥΡΙΖΑ: ένα κόμμα... made in USA

Οι ιστορικοί του μέλλοντος πρέπει να εξετάσουν με δέος την περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ και των μεταλλάξεών του. Όχι, δεν ειρωνευόμαστε, αλλά το «κάθε μέρα όλο και πιο δεξιά», είναι λίγο για να περιγράψει τις οβιδικές μεταμορφώσεις που περνάει αυτό το κόμμα μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Δεν θα σταθούμε στο από πού ξεκίνησε και πού έφτασε, μιας και είναι πλέον κοινός τόπος ακόμα και αρκετών αστών αναλυτών ότι η σχέση του με την αριστερά έχει πάρει διαζύγιο χρόνια τώρα. Μάλιστα, είναι τόσο μακρινό πολιτικά και χρονικά το παρελθόν που ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ένα κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς, που ακόμα και οι πρόσφατες διασπάσεις του είναι συστημικά αστικά κόμματα (Νέα Αριστερά).

Το στοιχείο της άμεσης σύνδεσης με τα αμερικάνικα επιτελεία και τις επιλογές της προεβασίας είναι κάτι που δεν μπορεί να κρύψει ο Στέφανος Κασσελάκης και το απαράτ που έχει απομείνει να τον ακολουθεί. Η στάση του μπροστά στη εθνοκάθαρση των Παλαιστινίων και οι πρώτες δηλώσεις τον Οκτώβρη, ήταν δηλώσεις στήριξης του σιωνιστικού, φασιστικού κράτους και ευθυγράμμισης με την πολιτική του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ. Το έργο αυτό είχε συνέχεια με τις πρόσφατες δηλώσεις στήριξης... ξανά, στο Ισραήλ απέναντι στο Ιράν και τις επιθέσεις με τα drones, τις αναφορές Κασσελάκη στο ΝΑΤΟ σαν ιερή αμυντική συμμαχία, αλλά και τις δηλώσεις στο φόρουμ των Δελφών που συμπάσχανε και ταυτίζονταν με τον αγώνα του ΝΑΤΟ κατά των ανατολικών καθεστώτων. Είναι προφανές ότι η όποια αναφορά στην Παλαιστίνη και τη συνεχιζόμενη εθνοκάθαρση

από το Ισραήλ με τις πλάτες της Δύσης απλά δεν υπάρχει. Ακόμα πιο προφανές είναι ότι δεν θα αργήσουμε να δούμε στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ να διαγκωνίζονται τις δηλώσεις Μείμαρράκη για καναπέδες και... πρώτες γραμμές.

Ένα τέτοιο κόμμα προφανώς και στα ζητήματα της περιόδου πρέπει να εναρμονίζεται με τα κυρίαρχα αστικά κελεύσματα. Να υπηρετεί τη γραμμή της φασιστικοποίησης και της καταστολής και να διευκολύνει το κεφάλαιο στις επιλογές του. Καθόλου τυχαίες δεν είναι οι «ανησυχίες» του ΣΥΡΙΖΑ για τα σώματα ασφαλείας. Οι προτάσεις του για στελέκωση της αστυνομίας, ψυχολογική υποστήριξη των ένστολων και για αστυνομικούς της γειτονιάς είναι ενδεικτικές. Η λογική του ότι η αστυνομία μπορεί να κάνει καλά της δουλειά της, την καταστολή, παρουσιάζει το αστυνομικό «έργο» σαν κοινωνικό λειτουργήμα. Θα πρέπει, δηλαδή, ο λαός να πληρώνει και να συμπάσχει με τα ψυχολογικά προβλήματα αυτών που τον καταστέλλουν, τον δέρνουν και τον δολοφονούν. Όπως επίσης, ο χαφιάς της γειτονιάς πρέπει να γίνει ο αστυνομικός της γειτονιάς, που θα εμπιστεύεται ο λαός. Όπως ακριβώς εμπιστευτήκαν για κακή τους τύχη όλα τα θύματα βίας, ξυλοδαρμών και δολοφονιών τα ΑΤ της γειτονιάς τους.

Αμερικανική πολιτική, αστική αντίληψη, γραμμή εξάρτησης και υποτέλειας. Ένα τέτοιο μόρφωμα πρέπει να έχει και τις αντίστοιχες λειτουργίες, που θα διασφαλίζουν αυτή την πολιτική. Έτσι, λοιπόν, από το κόμμα της παρωδίας που «ψήφισαν όποιοι να 'ναι» για να βγει ο τελευταίος πρόεδρος, περάσαμε στο συμμετέχον στο ευρωψηφοδέλτιο

«όποιοι να 'ναι». Εντούτοις, η διαδικασία επιλογής καθόλου αμεσοδημοκρατική δεν ήταν, και ας καμώνονται στην Κουμουνδούρου ότι ψήφισαν 63.000 μέλη και φίλοι (ηλεκτρονικά οι πιο πολλοί). Από τους 600 που δήλωσαν υποψήφιοι για συμμετοχή στο ψηφοδέλτιο, τα 2/3 κόπηκαν και από τους υπόλοιπους 200 εκλέχτηκαν 35. Οι 35 υποδείχτηκαν από «διαρροές» της ηγεσίας και ο Πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ Κασσελάκης διάλεξε 5 ακόμα για να συμπληρώσει το ψηφοδέλτιο. Όλα αυτά, για να βγουν τελικά στις εκλογίμες θέσεις οι προαποφασισμένοι από την ηγεσία υποψήφιοι. Το επιχείρημα για να γίνει με αυτή τη διαδικασία η εκλογή ήταν υποτίθεται να δοθεί η δυνατότητα εκπροσώπησης σε συγκεκριμένες ομάδες (Ρομά, Μουσουλμάνοι Θράκης), τελικά όμως αυτοί που επιλέχθηκαν, πέρα από τους «γνωστούς», ήταν διασημότητες και celebrities, άνθρωποι που λίγη έως καμία σχέση έχουν με την πολιτική. Αμερικάνικα ήθη, που βέβαια δεν έχει ο ΣΥΡΙΖΑ τα πρωτεία στη χρήση τους. Η αποπολιτικοποίηση του πολιτικού σκηνικού και η showbiz...οποίησή της είναι διαδικασία στην οποία έχει θητεύσει κατά τα αμερικάνικα πρότυπα η ΝΔ καιρό τώρα.

Η ευθεία παρέμβαση των ΗΠΑ στα εσωτερικά του τόπου και του ΣΥΡΙΖΑ με την εκλογή Κασσελάκη μόνο παροδικό φαινόμενο δεν ήταν. Είναι η πάγια κατάσταση του αστικού πολιτικού σκηνικού, που εκφράζει τα συμφέροντα των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ΗΠΑ-ΕΕ. Σε αυτή την κατάσταση βασικός πυλώνας προσπαθεί να γίνει ο ΣΥΡΙΖΑ, στηρίζοντας και προωθώντας τις επιλογές του κεφαλαίου.

υποβάλει ως όφειλε τον φάκελο του έργου!

Αυτό επιβεβαιώνει δημοσιογραφικές καταγγελίες που μιλούσαν εκτός των καταστροφικών συνεπειών για την πόλη και για έργο-αρπαχτή, χωρίς επαρκείς και τεκμηριωμένες μελέτες!

Η κυβέρνηση δια στόματος Ταχιάου επιμένει πως «*δε υπάρχει τρόπος επιστροφής στην προηγούμενη κατάσταση*»! Ο ότι το «*έργο είναι μονόδρομος*»! Ο δε Σταϊκούρας δηλώνει πως «*το έργο θα συνεχίσει κανονικά παρά τις μικρές καθυστερήσεις*»!

Πρέπει να σημειωθεί πως κοντά στην απίστευτη ταλαιπωρία με το μπουτιλιάρισμα σε όλη την πόλη και την αύξηση των αερίων ρύπων, τις τελευταίες μέρες υπήρξε και νέα καταγγελία για την καταστροφή 190 στρεμμάτων δάσους για τα εργοτάξια του fly over, ενώ η αρχική μελέτη έκανε λόγο για μόνο 57 στρέμματα δάσους!

Αυξημένη ανησυχία, επίσης, προκαλεί το γεγονός της καταστροφής των δρόμων-γεφυρών πρόσβασης στο δάσος του Σέικ-Σου, καθώς πλησιάζει το καλοκαίρι και αυξάνεται ο κίνδυνος πυρκαγιάς!

Το σίγουρο είναι πως η πόλη θα βιώσει νέα προβλήματα και ταλαιπωρία, που θα ξεπεράσουν κι αυτά που προκάλεσε και προκαλεί η κατασκευή του Μετρό!

Οι απολύσεις στα Ναυπηγεία Ελευσίνας ξεδιπλώνουν τους δεσμούς εξάρτησης

Με απολύσεις εργαζομένων «ανταποδίδει» η ONEX την πλάτη που έβαλαν οι εργαζόμενοι στην «εξυγίανση» των Ναυπηγείων Ελευσίνας. Και σίγουρα η παρουσία του προέδρου της ΓΣΕΕ στην Ελευσίνα, μαζί με το εργατικό κέντρο της πόλης, δεν αποτελεί εγγύηση για την επίλυση στο πρόβλημα των εργαζομένων, αλλά ούτε κι οι επερωτήσεις στη Βουλή.

Οι μαζικές απολύσεις των εργαζομένων στα Ναυπηγεία Ελευσίνας αναδεικνύουν όχι μόνο ένα σοβαρό χτύπημα απέναντι στους εργαζομένους, αλλά και πολλά επιμέρους ζητήματα που αναδείχθηκαν από αυτό το τεράστιο ξεπούλημα, που κυβέρνηση και ΗΠΑ πολυδιαφήμισαν σαν ιστορία επιτυχίας. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι οι διαδικασίες έγιναν με ταχείς ρυθμούς και με το βάρος της παρουσίας του πρέσβη των ΗΠΑ και πολλών άλλων παραγόντων.

Η αγορά του ναυπηγείου, των οποίων αγοραστής δεν είναι άλλος απ' την κυβέρνηση των ΗΠΑ με μεσάζοντα την εταιρεία ONEX, έγινε με τους πιο επαχθείς όρους για το ελληνικό κράτος και τους εργαζόμενους, με τον νόμο 4965/2022. Προέβλεπε μεταξύ άλλων την αποπληρωμή σε 264 άτοκες δόσεις με πρώτη πληρωμή μετά από μια τριετία, την πλήρη διαγραφή χρεών και υποχρεώσεων του αγοραστή, τη δέσμευση του πολεμικού ναυτικού της Ελλάδας να παραδώσει όλο τον εξοπλισμό του. Όσον αφορά την ONEX, που «εξυγίανει» πριν μερικά χρόνια και τα Ναυ-

πηγεία Σύρου (Νεώριο), έχει συνάψει και συνεργασία κοινής πολιτικής με τα Ισραηλινά Ναυπηγεία για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των ΗΠΑ στην περιοχή, κερδίζοντας και απ' τον ιδρώτα του ελληνικού λαού.

Οι εργαζόμενοι, κάτω απ' τον εκβιασμό της ανάγκης να συνεχίσουν να δουλεύουν και με την ελπίδα να πάρουν τα δεδουλευμένα τους, δέχτηκαν το σχέδιο ελπίζοντας ότι θα διασφάλιζαν τις θέσεις εργασίας. Μάλιστα θυσιάσαν το 30% των μισθών τους που έπρεπε να αποδοθεί απ' την εταιρεία, και πληρώνονταν μόνο το ποσοστό που ανέλαβε να πληρώνει το κράτος. Τα δώρα τους επίσης δεν αποδόθηκαν, με αποτέλεσμα τη διαμαρτυρία τους σε μια προσπάθεια να τα διεκδικήσουν.

Ένας απ' τους όρους ήταν κι η «επιναξιολόγηση» του προσωπικού για να ξεκαθαριστεί ποιοι και πόσοι θα συνεχίσουν να εργάζονται, παρά τις διακηρύξεις για «χιλιάδες θέσεις εργασίας» και το εμπόριο ελπίδας απ' τον Γεωργιάδη και τους προεκλογικούς πανηγυρισμούς του Μητσοτάκη στην Ελευσίνα. Σήμερα, ο Π. Ξενοκώστας, πρόεδρος της ONEX, κάνει ξεκάθαρο ότι δεν θα παραμείνει κανένας στη θέση του, αν αντιτάχθηκε στο πρόγραμμα εξυγίανσης λόγω συνδικαλιστικών ή πολιτικών σκοπιμοτήτων. Έτσι κι αλλιώς, σε συνεντεύξεις και δηλώσεις του για τα Ναυπηγεία Σύρου, ξεκαθάριζε ότι ο συνδικαλισμός είναι έξω απ' την πολιτική της εταιρείας.

Μέρος αυτής της «ιστορίας επιτυ-

χίας» των Ναυπηγείων Ελευσίνας ήταν και το εργοδοτικό έγκλημα που οδήγησε στον θάνατο ενός εργάτη που -σε συνθήκες καύσωνα- δούλευε μόνος του, καταμεσίμερο, τον Ιούλιο του 2023.

Όλα δείχνουν πως το Θριάσιο Πεδίο έχει μπει στον κεντρικό σχεδιασμό των βλέψεων των ΗΠΑ για την περιοχή, καθώς τόσο τα δύο ναυπηγεία, όσο και το αεροδρόμιο της Ελευσίνας, ήδη χρησιμοποιούνται στην εφαρμογή των σχεδίων της μεγαλύτερης δολοφονικής μηχανής του πλανήτη. Το σύστημα κι οι κυβερνήσεις του, στη λογική της υποτέλειας, δίνουν κυριολεκτικά γη και ύδωρ (συμπεριλαμβανομένων των εργαζομένων και των δικαιωμάτων τους) στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Άλλωστε, στις παραστάσεις «επιτυχίας» της κυβέρνησης προστέθηκε πρόσφατα η εξαγορά της πρώην «Χαλυβουργίας Ελλάδας» απ' την αμερικάνικη επενδυτική HIG Capital, η οποία έχει επίσης εξαγοράσει στην περιοχή μεγάλες επιχειρήσεις logistics (όπως οι «Orphee Beinoglou», «Μακίος Logistics», «Ολυμπία - Κανδύλης», «Contrade» και τις «Unit» και «Unit Shipping»), δημιουργώντας ένα τεράστιο κέντρο logistics. Στην κατοχή της λοιπόν περνάει ένα μεγάλο μέρος του θαλάσσιου μετώπου αλλά και όλης της έκτασης μέχρι το διαμετακομικό κέντρο του ΟΣΕ, μιας περιοχής στην οποία βρίσκονται κι άλλες κρίσιμες εγκαταστάσεις, όπως των ΕΛΠΕ.

Η ενόχληση των ΗΠΑ απ' την πρόσβαση των Κινέζων στην Ευρώπη μέσω

της COSCO έπρεπε να απαντηθεί απ' τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Σε μια χώρα σαν την Ελλάδα, που οι κυβερνώντες δηλώνουν ότι θα χύσουμε το αίμα μας για τους Αμερικάνους, οι οποιοσδήποτε προσπάθειες άλλων παικτών στην περιοχή πρέπει να χτυπηθούν. Και οι σχεδιασμοί δεν σταματούν εδώ. Περιλαμβάνουν και τον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας με τη συμφωνία του ΑΔΜΗΕ για διασύνδεση Ελλάδας, Κύπρου και του δολοφονικού κράτους του Ισραήλ.

Σε μια εποχή που οι διεθνείς ανταγωνισμοί και τα σύννεφα πολέμου πυκνώνουν, η χώρα κώνεται όλο και πιο βαθιά στο πλέγμα της εξάρτησης, εκθέτοντας τον λαό σε ακόμα μεγαλύτερους κινδύνους εμπλοκής σε μια διαμάχη που δεν έχει τίποτα να κερδίσει, αλλά αντίθετα πολλά να χάσει.

Ο αγώνας για τη διασφάλιση των θέσεων αλλά και των όρων εργασίας στα Ναυπηγεία Ελευσίνας είναι πολύ σημαντικό ζήτημα και οφείλει το επόμενο διάστημα να ξεδιπλωθεί. Όμως παράλληλα οφείλει να καταγγέλλεται και όλη αυτή η παραχώρηση της περιοχής μας στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ και στους δεσμούς εξάρτησης που μετατρέπουν την περιοχή σε φθινό πεδίο βολής. Ο λαός μας πρέπει να δώσει αυτόν τον διπλό αγώνα, ενάντια στην εξάρτηση και ταυτόχρονα ενάντια στο χτύπημα των εργασιακών του δικαιωμάτων.

Αύξηση των εργοδοτικών εγκλημάτων Να υπερασπιστούμε τη ζωή μας!

Τρεις θάνατοι εργατών σε ώρα εργασίας στον κλάδο της κατασκευής καταγράφηκαν σ' ένα μόνο 24ωρο. Την Παρασκευή 5/4, 59χρονος σκοτώθηκε πέφτοντας μέσα σε φρεάτιο ασανσέρ σε νέα οικοδομή στην Κνωσό Ηρακλείου. Το πρωί του Σαββάτου 6/4, δυο ακόμα οικοδόμοι έχασαν τη ζωή τους, ένας στο 1ο Λύκειο Καματερού και ένας ακόμα σε διαμέρισμα στο Άργος. Τρεις μέρες μετά, οικοδόμος σκοτώθηκε στη Σάμο, σε εργασίες τοποθέτησης πάνελ στο Κλειστό Γυμναστήριο. Σύμφωνα με την έρευνα της ΟΣΕΤΕΕ (Ομοσπονδία Συλλόγων Εργαζομένων Τεχνικών Επιχειρήσεων Ελλάδας), σε 23 μέρες σκοτώθηκαν 12 εργαζόμενοι, φτάνοντας στους 31 νεκρούς απ' την αρχή του 2024 και έχοντας καταγραφεί και 60 σοβαροί τραυματισμοί.

Η τραγική κατάσταση στους χώρους δουλειάς περιγράφεται στα παραπάνω δεδομένα. Η ολική αδιαφορία για τις συνθήκες εργασίας και ασφάλειας στα εργοτάξια αποκαλύπτεται και συνεχίζεται. Το κεφάλαιο είναι αυτό που μειώνει σε κάθε προϋπολογισμό έργου τα συστήματα ασφάλειας και υγιεινής, γιατί «από αυτά μπορεί να κόψει» ή γιατί «τα μέτρα προστασίας καθυστερούν το έργο». Οι νεκροί εργάτες σε δημόσια έργα αναδεικνύουν ότι το κράτος έχει και άμεσες ευθύνες στα εργοδοτικά εγκλήματα, παράλληλα με τη δολοφονική πολιτική που εφαρμόζει. Μπροστά στα κέρδη του κεφαλαίου, όλοι οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζονται σαν αναλώσιμοι.

Τα κάτεργα των εργοταξίων στη με-

γάλη «ανάπτυξη» στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια έχει μόνους κερδισμένους τις δυνάμεις του κεφαλαίου σε βάρος των ανθρώπων της εργατικής τάξης. Η οποία είναι η μόνη που μπορεί να βάλει φρένο στην αφαιμάξη της, μέσα απ' τη συγκρότηση και την ενίσχυση των οργάνων πάλης της. Σε κοινό αγώνα με τα σωματεία του κλάδου των κατασκευών και με όπλα τις συνελεύσεις, τις απεργίες και τις διαδηλώσεις, να υπερασπιστεί το δικαίωμα στη ζωή με αξιοπρέπεια, να βάλει φρένο στους μισθούς ψίχουλα, στα ξεχειλωμένα ωράρια, στην εντατικοποιημένη δουλειά. Είναι ζητούμενο πώς η καθημερινότητα θα μετατραπεί από αιματοβαμμένο αγώνα επιβίωσης σε μαζική πάλη ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα, όσο μένει αναπάντητη απ' τον εργαζόμενο λαό, όλο και θα οξύνεται. Η προσπάθεια κάθε κυβέρνησης να εκφράσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου που εκπροσωπεί, έχει οδηγήσει σε μια αβάστακτη καθημερινότητα. Οι αγώνες που έχουν δοθεί απ' τους εργάτες στο παρελθόν έχουν καταφέρει νίκες όταν γίνονται με μαχητικότητα και αποφασιστικότητα, στον δρόμο της αντίστασης στην πολιτική του κεφαλαίου και της διεκδίκησης των δικαιωμάτων στους χώρους εργασίας. Οι αγώνες της εργατικής τάξης είναι που μπορούν ν' αποτελέσουν εμπνευση για την κατάκτηση δικαιωμάτων στο σήμερα και ν' αναδείξουν τον καθοριστικό της ρόλο σ' αυτήν την κοινωνία.

Με αναδρομική περικοπή μισθού απειλούνται δεκάδες χιλιάδες συμβασιούχοι στους ΟΤΑ

Την 1 Απρίλη πραγματοποιήθηκε παράσταση διαμαρτυρίας από εργαζόμενους στους δήμους έξω απ' το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους. Η παράσταση αποφασίστηκε απ' την ΠΟΕ-ΟΤΑ και στηρίχτηκε από πολλά πρωτοβάθμια σωματεία, ωστόσο δεν αποφασίστηκε κάποια στάση εργασίας ώστε να μπορέσουν να παραβρεθούν, πέρα απ' τα ΔΣ των σωματείων, και οι εργαζόμενοι που εκείνη την ώρα δούλευαν.

Η συγκεκριμένη παρέμβαση προέκυψε επειδή το ΓΛΚ, έπειτα από σχετικό ερωτήμα δήμου, αποφάσισε μέσω δυο εγγράφων να ερμηνεύσει ότι όσοι συμβασιούχοι συνεχίζουν να εργάζονται με προσωρινές διαταγές ή ασφαλιστικά μέτρα δεν δικαιούνται ούτε καν την πρόσφατη αύξηση των 40 ευρώ που δόθηκε στους εργαζόμενους του δημοσίου έπειτα από 13 χρόνια, μειώνοντας και τα οικογενειακά επιδόματα. Θα πρέπει μάλιστα να επιστρέψουν αναδρομικά τα αντίστοιχα χρήματα που έχουν λάβει απ' το νέο έτος! Το σύστημα χρησιμοποιεί μ' έναν ακόμα τρόπο τον κατακερματισμό των εργασιακών σχέσεων, που έχει επιβάλει εδώ και χρόνια και ειδικά στους ΟΤΑ.

Μετά τη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε κατά την παράσταση διαμαρτυρίας μεταξύ μελών της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΠΟΕ-ΟΤΑ με τον υφυπουργό Οικονομικών και με υπηρεσιακά στελέχη του ΓΛΚ, συμφωνήθηκε να

μην προχωρήσουν ακόμα σε καμία περικοπή στις αποδοχές των συμβασιούχων αυτής της κατηγορίας και να σταλεί στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους η υπόθεση, ώστε να δοθούν οι τελικές απαντήσεις.

Επομένως, το θέμα που προέκυψε με τις περικοπές των αυξήσεων δεν έχει κλείσει. Έχει παγώσει προς το παρόν, αλλά δε γνωρίζουν οι εργαζόμενοι ποιες μπορεί να είναι οι απαντήσεις που θα δοθούν από το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους. Ένα κράτος και μια αστική δικαιοσύνη που μόνο φιλεργατικό και φιλολαϊκό χαρακτήρα δεν έχουν. Οι εργαζόμενοι βρίσκονται με την πλάτη στον τοίχο και χρειάζεται μαζική αντίσταση απέναντι στη βάρβαρη επίθεση του συστήματος στα δικαιώματά τους. Η υπόθεση του αγώνα είναι υπόθεση των ίδιων των εργαζομένων και όχι των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών τους ηγεσιών, οι οποίοι θέλουν να φανούν σαν «σωτήρες» τους και να «κάνουν ό,τι μπορούν» μόνοι τους μέσω της συνδιαλλαγής με τους εκπροσώπους του συστήματος, μακριά απ' την παρουσία (και την πίεση) των εργαζομένων. Είτε για το συγκεκριμένο ζήτημα είτε για οποιοδήποτε άλλο προκύπτει, οι εργαζόμενοι μέσα απ' τον δρόμο του αγώνα, με εργαλεία πάλης την απεργία και τη διαδήλωση, θα δώσουν τις απαντήσεις απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος.

Περίθαλψη-Νοσοκομεία

Η αγανάκτηση να βρει αγωνιστική διέξοδο

Ψηφίστηκε την προηγούμενη βδομάδα το «ερασιματικό» νομοσχέδιο για τη δημόσια υγεία και το ΕΣΥ. Αυτό που φορτώνει έναν σωρό νέα βάρη σε υγειονομικούς εργαζόμενους και λαό, μέσω των ρυθμίσεων για τα απογευματινά χειρουργεία, του ιδιωτικού έργου των γιατρών ΕΣΥ και τα χαράτσια στα παραπεμπτικά των εργαστηριακών και απεικονιστικών εξετάσεων. Το μόνο που επαναξιολογήθηκε απ' την κυβέρνηση και δεν προχώρησε προς το παρόν είναι η δυνατότητα των ιδιωτών γιατρών να εργάζονται στο ΕΣΥ, κάτι που βέβαια ήδη ισχύει σε περιορισμένη κλίμακα για περιπτώσεις κάλυψης εφημεριών ή ειδικοτήτων που δεν υπάρχουν σε κατά τόπους νοσοκομεία στην επαρχία. Η οπισθοχώρηση αυτή κυρίως βασίζεται σε γενικευμένες δυσαρέσκειες που εκφράζονται από ορισμένες πλευρές, μιας και το ανακάτεμα της τράπουλας ξεβολεύει και διάφορους που είχαν ισορροπήσει στην προηγούμενη σχέση δημόσιου - ιδιωτικού θησαυρίζοντας φυσικά στις πλάτες του λαού.

Απ' την πλευρά των υγειονομικών εργαζόμενων, η εξέλιξη αυτή αποτελεί άλλο ένα σημαντικό χτύπημα στα δικαιώματά τους. Άσχετα με την πραγματική έκταση που τελικά θα πάρουν με το πέρασμα του χρόνου τόσο τα απογευματινά χειρουργεία όσο κι η ιδιωτέυση, η ουσία είναι ότι έπεσε κι άλλο νερό στο αυλάκι της επίθεσης στο χτύπημα των μισθών, του ωραρίου και της μονιμότητας. Το δικαίωμα των εργαζομένων για μόνιμη και σταθερή δουλειά με αξιοπρεπείς μισθούς υπονομεύεται απ' τη δημιουργία μιας διευρυνόμενης συνθήκης που υπαγορεύεται απ' το «αν δεν σου φτάνει ο μισθός δούλεψε περισσότερο

και απ' το πρωί μέχρι το βράδυ». Διευρύνεται η εργασιακή ζούγκλα δίπλα στους 20.000 συμβασιούχους με τις διαφορετικές συμβάσεις εργασίας και τους εργολαβικούς εργαζόμενους. Ήδη οι πρόθυμοι φροντίζουν να επεκτείνουν τις διαθέσεις τους προς τους ειδικευόμενους γιατρούς, νοσηλευτικό και παραϊατρικό προσωπικό, με τους ανάλογους εκβιασμούς. Σημαντική είναι κι η πτυχή των «δικλειδών» που θέτει ο νέος νόμος, που υπαγορεύει την κάλυψη των τακτικών αναγκών ανά κλινική δημιουργώντας νέες αντιθέσεις και εκβιασμούς απ' τους διευθυντές προς τους νεότερους, επικουρικούς και ειδικευόμενους γιατρούς, που θα καλούνται ακόμη περισσότερο να βγάλουν το φίδι απ' την τρύπα.

Το κλίμα στα δημόσια νοσοκομεία είναι ότι οι υγειονομικοί εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται τον αντιδραστικό χαρακτήρα των νέων μέτρων και διαφωνούν μαζικά. Η δυσαρέσκεια αυτή ωστόσο δεν βρίσκει έδαφος αγωνιστικής αντίστασης για τους γνωστούς λόγους. Η απεργία της 17/4 θα ήταν το πιο πρόσφορο έδαφος για τους υγειονομικούς να παλέψουν για αυξήσεις στους μισθούς, κόντρα στα απογευματινά χειρουργεία. Ωστόσο η ΠΟΕΔΗΝ, στα χνάρια της ΑΔΕΔΥ, δεν προκήρυξε απεργία και καλεί για τις 16 Μάη, με πολύ φροντίδα ώστε να μη δοθεί καμιά ουσιαστική δυνατότητα στους εργαζομένους να ξεδιπλώσουν μαζικά την πάλη τους. Η ΟΕΝΓΕ, παρ' όλο που κάλεσε σε απεργία, ούτε θέλει ούτε μπορεί με τη ρεφορμιστική γραμμή και στάση της να συμβάλει στην οργάνωση μαζικών αντιστάσεων. Την προηγούμενη περίοδο επικέντρωσε την απεύθυνσή της προς τους γιατρούς ν'

αρνηθούν τη συμμετοχή στα απογευματινά χειρουργεία και, το βασικότερο, καλλιεργεί αυταπάτες με την προβολή της απόφασής της να κινηθεί δικαστικά ενάντια στον νόμο.

Αρνητικό είναι το ταμείο και για τον λαό και το δικαίωμά του σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Όχι ότι πίστεψε κανείς έστω και για μια στιγμή το αφήγημα του Γεωργιάδη, ότι έτσι θα μειωθούν οι χειρουργικές λίστες, αλλά η πληρωμή επείγοντος χειρουργείου στο ΠΑΓΝ Ηρακλείου ασθενή που έσπασε το χέρι του είναι αποκαλυπτική. Ωστόσο, ως είναι καθαρό ότι βρισκόμαστε μπροστά σε κλιμάκωση της επίθεσης απέναντι σε κάθε τι που έχει παραμείνει ως δωρεάν δικαίωμα για τον λαό. Μια πραγματικότητα, γνωστή στον λαό, που περιγράφεται απ' τις καθημερινές φράσεις: «υπάρχει ραντεβού σε τρεις μήνες εκτός αν θέλετε απογευματινό την άλλη εβδομάδα», «μην κοιτάτε τι λέει το παραπεμπτικό, υπάρχει έξτρα εισφορά τάδε», «για φυσικοθεραπείες με παραπεμπτικό υπάρχει έξτρα χρέωση για κάθε συνεδρία», «αν θέλετε ιδιωτικά χωρίς παραπεμπτικό μπορεί να γίνει άμεσα η εξέταση», «η εξέταση εκτελείται μόνο σε δημόσια δομή, ιδιωτικά πληρώνετε» είναι η έκφραση του πώς ο λαός τελικά βάζει συνέχεια το χέρι στην τσέπη.

Αυτοί οι εκβιασμοί θα διευρυνθούν, καθώς η κυβέρνηση βρίσκεται σε διαγκωνισμό με τα ιδιωτικά διαγνωστικά για τις πληρωμές μέσω ΕΟΠΥΥ. Μάλιστα, στο ψηφισθέν νομοσχέδιο, για να προλάβει την προγραμματισμένη επίσκεψη των κέντρων, ψήφισε τιμωρητική διάταξη αποκλεισμού συνεργασίας με ΕΟΠΥΥ για 18 μήνες για όποιο κέντρο δεν εξυπηρετήσει ασφαλισμένο. Όλες οι επιλο-

γές που εξετάζονται (πλαφόν είτε στον αριθμό εξετάσεων ανά ασφαλισμένο, είτε ανά γιατρό) καταλήγουν στο ότι ο λαός είτε θα στερηθεί είτε θα πληρώσει. Αυτά έρχονται να προστεθούν στον γολγοθά που βιώνουν ασθενείς με σοβαρές παθήσεις και ανάγκη πρόσβασης σε ακριβές, εξειδικευμένες ή/και καινοτόμες θεραπείες. Στον μύλο των ταξικών περικοπών αναφέρονται οι δηλώσεις Γεωργιάδη για τα ογκολογικά φάρμακα που «δεν θα έπρεπε να δίνονται», ή το υπό μελέτη φάρμακο για τη νόσο του κινητικού νευρώνα που «κακώς δινόταν» παρ' όλο που η νόσος είναι θανατηφόρα και δεν υπάρχει θεραπεία. Η κυβέρνηση κάνει πράξη τις δηλώσεις Πνευματικού («είναι δύσκολο να ανταπεξέλθουμε στις θεραπείες των καρκινοπαθών τελικού σταδίου και πρέπει να τραβήξουμε μια γραμμή»), που λογοκρίθηκαν μόνο για προεκλογικούς λόγους. Το χτύπημα στην πρόσβαση σε δωρεάν και πλήρεις υπηρεσίες περίθαλψης είναι καθολικό και ξεκινά απ' τον προσωπικό γιατρό και το ακριβό φάρμακο, διατρέχει όλες τις ανάγκες για διάγνωση και νοσηλεία και φτάνει ως τους 49 ασθενείς με Πάρκινσον που αναμένουν εδώ και δύο χρόνια για μια εξειδικευμένη παρέμβαση που είναι η μόνη τους ελπίδα.

Τα μέτωπα πάλης για εργαζόμενους και λαό είναι πολλά και η επίθεση οξύνεται συνεχώς απ' την πλευρά του συστήματος. Η οργάνωση των λαϊκών δυνάμεων στην κατεύθυνση της αντίστασης είναι καθήκον κάθε αριστερού προοδευτικού ανθρώπου, κάθε κομμουνιστή που κατανοεί την αναγκαιότητα και αντιλαμβάνεται τη δυνατότητα των αγωνιζόμενων μαζών.

Νοσοκομείο «ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ»

Εκλογές στο σωματείο εργαζομένων

Στις 9 Απρίλη πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ στο σωματείο εργαζομένων του νοσοκομείου «ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ» στη Θεσσαλονίκη. Προηγήθηκε εκλογοαπολογιστική συνέλευση με σημαντική συμμετοχή.

Σχετικά με τα αποτελέσματα, αξιοσημείωτη είναι η μεγάλη συμμετοχή στη διαδικασία (1.012 ψηφίσαντες σε 1.275 εγγεγραμμένους στο σωματείο) και η αύξηση σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές. Αποτυπώθηκε, επίσης, η σημαντική άνοδος της ΔΑΚΕ και ακολούθως της παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ και της ΠΑΣΚΕ.

Συνολικά αποτιμώντας το αποτέλεσμα, θεωρούμε ότι, παρά τη μεγάλη συμμετοχή των εργαζομένων, αυτή δεν προέρχεται ούτε αποτυπώνει κινηματικές διαδικασίες στην κατεύθυνση απάντησης των προβλημάτων τους. Η διαδικασία θύμιζε περισσότερο βουλευτικές εκλογές, παρά πολιτική διαδικασία ζύμωσης και αντιπαράθεσης απόψεων. Ειδικά απ' τις συστημικές δυνάμεις (ΔΑΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΚΕ) προβλήθηκαν τα πρόσωπα και λειτούργησε ο μηχανισμός τους, ενώ στο επίπεδο της πολιτικής το-

ποθέτησης, τόσο γι' αυτά που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι όσο και για τη λειτουργία και δράση του σωματείου, υπήρξε σιωπή.

Ως Ταξική Πορεία προσπαθήσαμε ν' αναδείξουμε τα στοιχεία της επίθεσης στους υγειονομικούς εργαζόμενους που αφορούν τις ελλείψεις σε μόνιμο προσωπικό και την υποστελέχωση σε όλα τα πόστα, την εντατικοποίηση και την υπεργασία που αυτή συνεπάγεται, τους μισθούς-ψίκουλα σε συνθήκες ακρίβειας κι εκτεταμένης φτώχειας, την πολυδιάσπαση των εργαζομένων με βάση τις πολλαπλές σχέσεις εργασίας, τους χιλιάδες συμβασιούχους που βρίσκονται σε διαρκή ομηρία κ.ά. Ενώ παράλληλα αναδείξαμε το χτύπημα στο λαϊκό δικαίωμα στην ίση-πλήρη-ΔΩΡΕΑΝ περίθαλψη για όλο το λαό. Με τα απογευματινά επί πληρωμή χειρουργεία, την υποβάθμιση τμημάτων και νοσοκομείων (ιδιαίτερα της περιφέρειας) που οδηγεί σε συγχωνεύσεις και κλεισίματα, τα νέα χαράτσια σε παραπεμπτικά κι εξετάσεις που φορτώνονται στον λαό κ.ά.

Με ιδιαίτερο τρόπο τέθηκε το τελευταίο διάστημα στο νοσοκομείο το ζήτημα της υποστελέχωσης, της εξάντλησης και

των κινδύνων που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι με τις τραγικές ελλείψεις αναισθησιολόγων (πρόσφατο περιστατικό με τη συνάδελφο που κατέρρευσε σε ώρα εργασίας), καθώς και το ζήτημα της λήξης συμβάσεων-απόλυσης των συμβασιούχων εργαζομένων στη φύλαξη και η παραχώρησή της σε εργολάβο.

Τα απανωτά κύματα επίθεσης στον χώρο της υγείας όλο το τελευταίο διάστημα σε συνδυασμό με την καθήλωση και την απογοήτευση που καλλιεργούν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες κι οι κυρίαρ-

χες παρατάξεις οδηγούν στην αδράνεια και την ακινησία τους εργαζόμενους. Αυτό θέτει ακόμα πιο έντονα το καθήκον να παλευτεί η γραμμή της αντίστασης-δικδίκησης και του μαζικού αγώνα στους υγειονομικούς εργαζόμενους, που περνά μέσα απ' την οργάνωση και το ζωντάνεμα των σωματείων και τη μετατροπή τους σε πραγματικά όργανα πάλης. Στην κατεύθυνση αυτή θέλει να συμβάλει το επόμενο διάστημα η Ταξική Πορεία στους χώρους δουλειάς.

	2024 (έδρες)	2022 (έδρες)
ΔΑΚΕ	451 (4)	251 (3)
Ε.ΣΥ-ΠΑΠ (ΣΥΡΙΖΑ)	286 (3)	220 (3)
Α.ΣΥ (ΠΑΜΕ)	118 (1)	118 (2)
ΔΗ.ΣΥ (ΠΑΣΚΕ)	72 (1)	49 (-)
Ενωτική Κίνηση (ΠΑΣΟΝΟΠ)	59 (-)	72 (1)
Ταξική Πορεία	5 (-)	- (-)
Σύνολο	1012 (Λευκά: 4 Άκυρα: 17)	710

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΚΑΛΠΕΣ
ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΕΛΠΕ

Να μη νομιμοποιηθεί το χτύπημα στον ελεύθερο και ανεξάρτητο συνδικαλισμό!

Ηλεκτρονικές κάλπες αποφάσισε να εισάγει στις εκλογές του σωματείου εργαζομένων στα ΕΛΠΕ (ΠΣΕΕΠ), για πρώτη φορά, η συντριπτική πλειοψηφία του ΔΣ. Στο σύνολό τους οι κυρίαρχες παρατάξεις και ανεξάρτητα απ' την πρόσφατη διάσπαση της ως τώρα αυτοδύναμης παράταξης με αναφορά στη ΝΔ σε 3 κομμάτια (όλα επίσης με αναφορά στη ΝΔ), δήλωσαν ότι θα τηρήσουν «κατά γράμμα» τον νόμο Χατζηδάκη (4808/21). Τον ίδιο νόμο που -μεταξύ άλλων- απαγορεύει τις απεργίες σε επιχειρήσεις πετρελαιοειδών, όπως τα ΕΛΠΕ, αν δεν διασφαλίζεται η «ελάχιστη εγγυημένη υπηρεσία», ζήτημα για το οποίο ακόμα κι η πρόθυμη απερχόμενη διοίκηση του σωματείου δεν έχει καταφέρει να συμφωνήσει με την εργοδοσία, καθώς καταλήγει ουσιαστικά να δουλεύουν όλοι οι εργαζόμενοι.

Η Πρωτοβουλία Αγώνα στα ΕΛΠΕ, σχήμα που στηρίζει κι η Ταξική Πορεία, επιχειρηματολόγησε ενάντια στο ενδεχόμενο ηλεκτρονικής κάλπης, τόσο στο έκτακτο διευρυμένο ΔΣ που καλέστηκε για το ζήτημα όσο και πηλαιά στους εργαζόμενους. Προσπάθησε ν' αναδείξει τα πολλαπλά προβλήματα που φέρνει η υποταγή στη συγκεκριμένη διάταξη του νόμου: απ' τα ζητήματα της διαβλητότητας της διαδικασίας, της ταυτοπροσωπίας του μέλους που ψηφίζει, της ελεύθερης και μυστικής ψήφου, του κινδύνου απ' έξω ελέγχου και παρέμβασης, μέχρι τα ζητήματα της λειτουργίας του σωματείου, της ανάγκης για ζωντανές διαδικασίες, της ανεξαρτησίας από κράτος και εργοδοσία, της πραγματικής βάσης νομιμοποίησης ενός σωματείου. Επικράτησε όμως η δηλωμένη κατεύθυνση, εν μέσω και υπόγειων απειλών από κάποιες παρατάξεις για σύρσιμο στα δικαστήρια αν δεν στηθούν και ηλεκτρονικές κάλπες. Αυτές τελικά επιβλήθηκαν για όλες τις αρχαιρεσίες, οργάνων του σωματείου και αντιπροσώπων στα συνέδρια της ομοσπονδίας και των εργατικών κέντρων Ελευσίνας και Θεσσαλονίκης.

Με σκοπό την ανάδειξη της ανάγκης οι εργαζόμενοι να παλέψουν ενάντια στον νόμο και να υπερασπιστούν τα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα και εργαλεία, **Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΓΩΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΑΠΕΧΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ**. Και είναι γεγονός ότι μπόρεσε μ' αυτόν τον τρόπο να κάνει πολύ περισσότερους συναδέλφους να προβληματιστούν για την αντιδραστική αυτή εξέλιξη. Να υπενθυμίσει ότι τα σωματεία είναι όργανα που συγκροτούν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι για να διεκδικούν τα δικαιώματά τους. Νομιμοποιούνται απ' τη δική τους απόφαση να κινηθούν συλλογικά και η εργοδοσία εξαναγκάζεται να τ' αναγνωρίζει στο βαθμό που πραγματικά εκφράζουν τη βούληση των εργαζομένων. Δεν ορίζονται απ' τα όρια που επιτρέπει κάθε φορά το κράτος και τα οποία, στη σημερινή περίοδο βαθιάς αντεργατικής επίθεσης, γίνονται τόσο στενά που βγάζουν στην «παρανομία» κάθε πραγματικό αγώνα αντίστασης και διεκδίκησης.

Οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις, ειδικά σε μαζικούς χώρους, βαδίζουν στον δρόμο που όρισε το σύστημα και δεν αφήνουν τα πράγματα «στην τύχη τους». Δηλώνουν με κάθε τρόπο την υποταγή τους, αλλά και -ακόμα χειρότερα- προσπαθούν να διαλύσουν κάθε συγκρότηση που είχε απομείνει στους εργαζόμενους στους χώρους αυτούς. Η αποσυγκρότηση, άλληωστε, είναι προϋπόθεση για την ισοπέδωση όποιων καλύτερων όρων δουλειάς εξακολουθούν να υπάρχουν. Η παρέμβαση στην αντίθετη κατεύθυνση είναι κρίσιμο ζήτημα, απαιτεί διάρκεια, αποφασιστικότητα και ξεκαθάρισμα της ανάγκης οι εργαζόμενοι, και ειδικά η εργατική τάξη, να χτίσει τις δικές της δυνάμεις, στη βάση των δικών της συμφερόντων και δικαιωμάτων.

ΕΜΠΟΡΟΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Πίσω από τις βιτρίνες, οι γαλέρες των καταστημάτων

Αν κι η αγοραστική δύναμη των καταναλωτών βρίσκεται σε χαμηλά επίπεδα, τα κέρδη των εταιριών που δραστηριοποιούνται στο εμπόριο έχουν εκτιναχθεί. Τα τελευταία στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ δείχνουν πως οι εταιρίες που «νέκρωσαν» το διάστημα των lockdown, με εξαίρεση τα σουπερμάρκετ, όχι μόνο κατάφεραν να ρεφάρουν την χασούρα τους αλλά και ν' αυξήσουν σημαντικά τα κέρδη τους. Οι όποιες δυσκολίες γεννιούνται απ' τα δεδομένα των ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων σε Ουκρανία-Μέση Ανατολή κι έχουν τις αντίστοιχες επιπτώσεις στο εμπόριο, ισοφαρίζονται με τρόπο διπλό ώστε να εξασφαλιστεί η κερδοφορία του εμπορικού κεφαλαίου. Απ' τη μία ο λαός πληρώνει πολύ ακριβά το κόστος ζωής του και απ' την άλλη οι εργαζόμενοι στο εμπόριο βιώνουν συνθήκες άγριας εκμετάλλευσης. Έτσι λοιπόν κατάφεραν τα παράσιτα του εμπορικού κεφαλαίου τα θετικά -για τους ίδιους- αποτελέσματα, την ώρα που ο πληθωρισμός τσακίζει το λαϊκό εισόδημα. Δεν είναι τυχαίο που μια σειρά εταιριών διευρύνουν τις δυνατότητες εκμετάλλευσης-κερδοφορίας με τη δημιουργία νέων τμημάτων και καταστημάτων. Το πεδίο έχει διαμορφωθεί εδώ και

καιρό απ' τις πολιτικές που εφαρμόζονται και δίνουν επιπλέον δυνατοίτητες «ανάπτυξης» πάντα σε βάρος των εργαζομένων.

Νέο τοπίο μετά την ψήφιση του νόμου Γεωργιάδη

Με το συμπλήρωμα του Γεωργιάδη πάνω στον νόμο Χατζηδάκη επεκτείνεται η δυνατότητα των εργοδοτών για υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων τους. Η ενεργοποίηση του άρθρου 25 προσθέτει μια επιπλέον μέρα στο εβδομαδιαίο πρόγραμμα χωρίς τη χορήγηση ρεπό μέσα στη βδομάδα. Έτσι, στην εξαήμερη λειτουργία των καταστημάτων οι εργαζόμενοι θ' αναγκάζονται να δουλέψουν όλες τις μέρες που αυτά θα είναι ανοικτά. Σε συνδυασμό με την Κυριακάτικη εργασία, τα ρεπό μέσα στη χρονιά περιορίζονται ανάλογα με τις διαθέσεις των εργοδοτών. Αργίες όπως αυτή της Καθαρής Δευτέρας έχει μπει στο στόχαστρο και των μεγάλων αλυσίδων, με τα Lidl να λειτουργούν για πρώτη φορά το 2024, ανοίγοντας τον δρόμο για την πλήρη κατάργησή της. Το ξεπάγωμα των τριετιών σκοτώνεται στα απανωτά κόλπα της εργοδοσίας με αλλαγές στις συμβάσεις και δυσμενείς μεταφορές σε πόστα και τμήματα για όποιον

εργαζόμενο τις διεκδικεί, με τον κλάδο του εμπορίου να πρωτοστατεί στην αυθαιρεσία.

Πασχαλινό ωράριο, γιορτή για την εργοδοσία

Αυτές τις μέρες ξεκινά και το εορταστικό ωράριο. Οι Εμπορικοί Σύλλογοι σε κάθε πόλη έχουν ανακοινώσει τις ώρες λειτουργίας των καταστημάτων με μικροδιαφορές, αλλά με κοινή συνισταμένη την εντατικοποίηση. Με το άνοιγμα των καταστημάτων την Κυριακή των Βαΐων, οι εμποροϋπάλληλοι θα δουλέψουν για μια βδομάδα, απ' το πρωί μέχρι τη νύχτα. Σ' αυτό το πλαίσιο το υπουργείο θέλει ακόμα και την Πρωτομαγιά χιλιάδες εργαζόμενοι στο εμπόριο να γυρίσουν στο σπίτι τους νυχτιάτικα, εξαντλημένοι απ' το τρέξιμο και την ορθοστασία.

Τα περιθώρια έχουν στενέψει, μπροστά στην επίθεση οι εμποροϋπάλληλοι βρίσκονται εκτεθειμένοι με ευθύνη των συνδικαλιστικών ηγεσιών που ακόμα και τις τυπικές κυριακάτικες απεργίες τις έχουν αδρανοποιήσει. Η συμμετοχή στην απεργιακή κινητοποίηση την 1η Μάη, εν μέσω εορταστικού ωραρίου, είναι μιας πρώτης τάξης απάντηση στην ισοπέδωση των δικαιωμάτων μας.

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ ΚΑΒΑΛΑΣ

Φωτογραφική τροπολογία «δώρο» στα χέρια της εργοδοσίας!

**Ο αγώνας των εργαζομένων απέναντι
στις ομαδικές απολύσεις είναι δίκαιος
και πρέπει να νικήσει!**

Αντιμέτωποι με μια ακόμα πρόκληση βρίσκονται οι απολυμένοι εργαζόμενοι των Λιπασμάτων Καβάλας, οι οποίοι συνεχίζουν να διεκδικούν με κάθε τρόπο ν' αναγνωριστεί η ακυρότητα των απολύσεών τους και να επιστρέψουν οριστικά στην εργασία τους.

Οι 115 εργαζόμενοι, οι οποίοι έχασαν τη δουλειά τους το 2016, προσέφυγαν στα δικαστήρια, προκειμένου να πετύχουν την ακυρότητα των ομαδικών απολύσεων που πραγματοποίησε η εταιρεία. Μάλιστα έχουν καταφέρει μέχρι και σήμερα, μέσα από έναν πολυετή αγώνα, να δικαιωθούν τόσο πρωτόδικα όσο και στο δεύτερο βαθμό, καθώς οι απολύσεις τους κρίθηκαν απ' το Πρωτοδικείο και το Εφετείο άκυρες. Τώρα πια βρίσκονται ενώπιον του Αρείου Πάγου, μετά απ' την αίτηση αναίρεσης που άσκησε η εταιρεία, ώστε ν' ακυρωθούν οι δύο πρώτες αποφάσεις.

Μάλιστα, η γραμμή υπεράσπισης της εταιρείας στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι τα πολιτικά δικαστήρια δεν είναι αρμόδια να κρίνουν την εν λόγω υπόθεση και επομένως κακώς εξέδωσαν αποφάσεις, καθώς αρμόδιο είναι το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Πέντε μέρες λοιπόν πριν τη συζήτηση της υπόθεσης στον Άρειο Πάγο, η κυβέρνηση αποφασίζει να περάσει μια τροπολογία «δώρο» και «δικονομικό όπλο» στα χέρια του εργοδότη, την οποία υπερψήφισε και ο ΣΥΡΙ-

ΖΑ και το ΠΑΣΟΚ. Μέσα σ' έναν εντελώς άσχετο νόμο, ψήφισαν διάταξη σύμφωνα με την οποία: «Οι αποφάσεις του Ανώτατου Συμβουλίου Εργασίας, ομομέλειας ή τμήματος αυτού, οι οποίες έχουν χαρακτήρα εκτελεστών διοικητικών πράξεων, προσβάλλονται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας με αίτηση ακυρώσεως». Σημειώνεται σ' αυτό το σημείο ότι το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας είναι αυτό που σε περίπτωση μη συμφωνημένων ομαδικών απολύσεων εκδίδει απόφαση για το κατά πόσο οι ομαδικές απολύσεις είναι έγκυρες ή άκυρες.

Παραμονές λοιπόν της εκδίκασης του Αρείου Πάγου, η κυβέρνηση με μια φωτογραφική -όπως πολύ σωστά καταγγέλλει το σωματείο των εργαζομένων- τροπολογία, βρίσκει τον τρόπο να δικαιώσει τον ισχυρισμό της εργοδοσίας, δίνοντας όλα τα φόντα στο τριτοβάθμιο δικαστήριο, ώστε να μπορέσει ν' αποφασίσει υπέρ της εργοδοσίας, ακυρώνοντας τις δύο πρώτες αποφάσεις και τον πολυετή αγώνα των εργαζομένων.

Η παραπάνω πρακτική δεν είναι τυχαία. Αναδεικνύει ξανά τους πολλαπλούς τρόπους με τους οποίους το σύστημα νομοθετεί και θεσμοθετεί κατά το δοκούν για να θωρακιστεί απέναντι στους εργαζόμενους. Η πρόκληση αυτή όμως, που δεν αφορά αποκλειστικά τους εργαζόμενους στα Λιπάσματα Καβάλας αλλά απειλεί κάθε χώρο που θα βρεθεί αντιμέτωπος με ομαδικές απολύσεις στο μέλλον, δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη! Και η απάντηση πρέπει να δοθεί απ' το σύνολο των εργαζομένων μαζικά και οργανωμένα, στο μόνο προνομιακό για εκείνους πεδίο: στον δρόμο!

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ 1^η ΜΑΗ!

Η εργατική τάξη να ξαναχαράξει το δρόμο Για την κοινωνική απελευθέρωση και την κομμουνιστική προοπτική

Για την Τρίτη μετά το Πάσχα, στις 7 Μαΐου, μετέφερε η κυβέρνηση την αργία της Πρωτομαγιάς «προκειμένου να μην διαταραχθεί η οικονομική δραστηριότητα της αγοράς». Αυτοί που έχουν καταδικάσει τον λαό και την εργατική τάξη στη φτώχεια, αυτοί που νομιμοποιούν το να δουλεύεις δυο και τρεις δουλειές για να ζήσεις, αυτοί που επιβάλλουν το καθεστώς της 13ωρης και της δήμερης δουλειάς, τολμούν και μιλούν για διατάραξη της οικονομικής δραστηριότητας.

Αυτό που πραγματικά θέλουν είναι να υπονομεύσουν τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις για την Εργατική Πρωτομαγιά. Να μετατρέψουν την Εργατική Πρωτομαγιά σε μια «ευκαιρία» για επέκταση των διακοπών.

«Τους έχουν πέσει πολλές» οι εργατικές και λαϊκές κινητοποιήσεις του τελευταίου διαστήματος. Από τις φοιτητικές και τις αγροτικές κινητοποιήσεις μέχρι τις απεργίες και τις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, το αστικό παραμύθι για «ανάπτυξη» και «ευημερία» κινδυνεύει να «πάει περίπατο». Όμως, με την Εργατική Πρωτομαγιά υπάρχουν ακόμη περισσότεροι λόγοι.

Θέλουν στα αζήτητα την Εργατική Πρωτομαγιά. Θέλουν η εργατική τάξη να ξεχάσει τα οράματα και τα ιδεώδη που την οδήγησαν στην έφοδο στον ουρανό, στην αμφισβήτηση και στην ανατροπή του συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Θέλουν να αποκόψουν την εργατική τάξη από τη μεγαλειώδη ιστορία της, για να υπονομεύσουν κάθε προσπάθειά της να ξαναχαράξει το δρόμο για την επαναστατική ανατροπή.

Θέλουν να αποδεχτεί τον καπιταλισμό ως μονόδρομο και τη βαρβαρότητα ως φυσιολογική και αναπόδραστη πραγματικότητα. Να υποταχτεί στους νόμους τους κέρδους, στη φτώχεια και στην εξαθλίωση. Να θεωρήσει ως ουτοπία τον αγώνα για την κοινωνική χειραφέτηση, τη σοσιαλιστική οικοδόμηση και την κομμουνιστική προοπτική.

Θέλουν να συμφιλιωθεί με την προοπτική της γενικευμένης πολεμικής σφαγής που απαιτούν οι λυσσαλέοι ανταγωνισμοί τους και οι αιματοβαμμένοι σχεδιασμοί τους. Να νομιμοποιήσει τη σφαγή του ηρωικού παλαιστινιακού λαού. Να νομιμοποιήσει την άμεση εμπλοκή της χώρας στα αμερικανονατοϊκά σχέδια. Να αποδεχτεί τη μετατροπή όλης της χώρας σε ορμητήριο των ιμπεριαλιστών-φονιάδων. Αλλά και να στείλει πρόθυμα τα παιδιά της στα σφαγεία των ιμπεριαλιστών, όπως της προτείνουν οι κυβερνητικοί εκπρόσωποι της πλουτοκρατίας. Αυτοί δηλαδή που την καταδικάζουν καθημερινά στη φτώχεια και στην εξαθλίωση.

Θέλουν να την στρέψουν ενάντια στους γειτονικούς λαούς. Καλλιεργούν τον εθνικισμό και το σοβινισμό, ώστε να κατασκευάσουν ψεύτικους εχθρούς, απέναντι στους οποίους η εργατική τάξη «πρέπει» να στραφεί για το

«εθνικό» συμφέρον, δηλαδή για το συμφέρον της ντόπιας άρχουσας τάξης. Καλλιεργούν το ρατσιστικό μίσος και την απέχθεια προς τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Θέλουν να αποκόψουν την εργατική τάξη από τους ταξικούς της συμμάχους, να υπονομεύσουν τα σπουδαία ιδεώδη της ταξικής αλληλεγγύης και του προλεταριακού διεθνισμού.

Τρέμουν στην ιδέα ότι οι «ξυπόλυτοι» της γης θα εμπνευστούν ξανά από τον αγώνα του Σικάγο, 138 χρόνια πριν. Από τη μεγαλειώδη απεργία των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη το Μάη του 1936. Από την ηρωική αυτοθυσία των 200 εκτελεσμένων κομμουνιστών στην Καισαριανή την Πρωτομαγιά του 1944.

Τρέμουν στη σκέψη ότι οι ταξικοί αγώνες που φουντώνουν θα φωτίσουν ξανά το δρόμο προς την επαναστατική ανατροπή, θα οδηγήσουν στην ανασυγκρότηση της εργατικής ταξικής συνείδησης, στην ανασυγκρότηση της εργατικής ταξικής οργάνωσης και του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Το φόβο τους ενάντια στη δύναμη της οργανωμένης εργατικής τάξης αποδεικνύουν οι αντεργατικοί νόμοι του Χατζηδάκη και του Γεωργιάδη, οι δεκάδες συνδικαλιστικές διώξεις, η ποινικοποίηση της απεργίας και των αγώνων, ο ασφυκτικός έλεγχος των σωματείων.

Ο φόβος τους γεννά το μίσος τους προς τη νεολαία και τους αγώνες της. Είναι τεράστιος ο κίνδυνος για το σινάφι της πλουτοκρατίας να συναντηθεί η ορμή της νίτης με την ορμή των ιδεών της 1^{ης} Μάη, των ιδεών της επανάστασης και της οικοδόμησης της σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η 1^η ΤΟΥ ΜΑΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑ! Και έτσι πρέπει να την τιμήσουμε και φέτος. Καλώντας τους εργαζόμενους να απεργήσουν και να διαδηλώσουν μαζί. Παρά τις δυσκολίες.

Παρά την υπονομευτική στάση των συν-

δικαλιστικών ηγεσιών σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και ομοσπονδίες, οι οποίες ακόμη κι όταν –από υποχρέωση– καλούν σε απεργιακές κινητοποιήσεις φροντίζουν να τις υπονομεύσουν. Οι οποίες κρατούν τους εργαζόμενους στο περιθώριο, τρομάζουν από τις μαζικές αγωνιστικές τους εκφράσεις και θέλουν να τις βάλουν στα όρια που απαιτεί η αστική πολιτική. Οι οποίες αναπαράγουν αυτούσια την αστική προπαγάνδα σχετικά με τα «όρια» που πρέπει να έχουν οι αγώνες και η αγωνιστική έκφραση των εργαζομένων.

Παρά την επίσης υπονομευτική στάση του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ. Που σπέρνουν τη σύγχυση στους εργαζόμενους σχετικά με το τι σημαίνει κίνημα, τι σημαίνει αγώνας, τι σημαίνει ταξική σύγκρουση. Που προβάλλουν ως μοναδική προοπτική των αγώνων την εκλογική τους ενίσχυση. Με κάθε κόστος: με την υποταγή στην αστική νομιμότητα και την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη στα σωματεία: με προσφυγές στα αστικά δικαστήρια για συνδικαλιστικά ζητήματα: με την υπονόμηση των αγώνων όταν αυτοί ξεφεύγουν από τα πλαίσια του ελέγχου τους και τον εκλογικό τους σχεδιασμό, και τόσα άλλα.

Αλλά και παρά την εργοδοτική τρομοκρατία που οργιάζει ήδη στους χώρους δουλειάς και θα οργιάσει ακόμη περισσότερο μπροστά στην απεργία της 1^{ης} Μάη. Γι' αυτό και οι εργαζόμενοι πρέπει από σήμερα να παλέψουν για να αναδείξουν το απεργιακό κάλεσμα για την Εργατική Πρωτομαγιά. Με αποφασιστικότητα να βοηθήσουν τους εργαζόμενους να αντιπαλέψουν τις δυσκολίες, αλλά και να κατανοήσουν την ευρύτερη αξία της απεργιακής μάχης για την 1^η Μάη. Μάχη ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα. Μάχη για τη συνολικότερη προοπτική της εργατικής τάξης, για τη συνειδητοποίηση του πρωτοπόρου ρόλου της στην προοπτική της επαναστατικής ανατροπής.

ΤΙΜΟΥΜΕ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ 200 ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΠΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΚΑΝ ΣΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ

Μπροστά στην Εργατική Πρωτομαγιά και με αφορμή τη συμπλήρωση 80 χρόνων από την εκτέλεση των 200 κομμουνιστών ηρώων στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής, την Πρωτομαγιά του 1944, η Κ.Ο. Αθήνας του ΚΚΕ(μ-λ) και το ΤΚΡ/ΜΛ συνδιοργανώνουν εκδήλωση την Παρασκευή 26 Απρίλη, στις 7:00 μμ, στο πάρκο του Σκοπευτηρίου Καισαριανής, στο προαύλιο του Μουσείου ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

ΑΠΕΡΓΙΑ 17 ΑΠΡΙΛΗ

Οι εργαζόμενοι έδωσαν τη μάχη σε μια άκρως υπονομευμένη απεργία

Παρόλο που οι απεργιακές συγκεντρώσεις στις 17 Απρίλη μαζικοποιήθηκαν από μια σημαντική μερίδα εργαζομένων, ήταν εμφανώς μικρότερης μαζικότητας σε σχέση με τις προηγούμενες. Πρόκειται, βέβαια, για μια άκρως υπονομευμένη απεργία απ' τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, οι οποίες κάθε φορά ξεπερνούν τον εαυτό τους στο πόσο συντονισμένα επιδιώκουν να εκτονώσουν τη δεδομένη και καταγεγραμμένη οργή του κόσμου της δουλειάς.

Είχε προηγηθεί η προκλητική προσπάθεια ν' αποτρέψουν το ενδεχόμενο να συναντηθούν οι εργατικές κινητοποιήσεις με τον αγώνα των φοιτητών και των αγροτών του προηγούμενου διαστήματος, με τη ΓΣΕΕ να μην καλεί καν στην απεργία στις 28 Φλεβάρη. Αλλά και οι υπόλοιπες ηγεσίες, συμπεριλαμβανομένου του ΠΑΜΕ, κινούνται στην ίδια κατεύθυνση. Η διαλυτική αυτή κατάσταση εντάθηκε πριν την απεργία της 17/4, με την ΑΔΕΔΥ να μην καλεί και να προκηρύσσει άλλη απεργία για τις 21/5, ενώ στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκαν κι οι ομοσπονδίες του Δημοσίου, αφαιρώντας απ' τους εργαζόμενους τη δυνατότητα ν' απεργήσουν.

Απ' την άλλη, αποκαλύφθηκε ότι δεν είχαν καμία βάση τα επιχειρήματα με βάση τα οποία η ηγεσία της ΓΣΕΕ προκήρυξε την απεργία 3 μήνες(!) πριν, τάχα για να έχουν χρόνο να ενημερωθούν και να προετοιμαστούν οι εργαζόμενοι.

Λες κι αυτό που χρειαζόνταν ήταν να μάθουν απ' τα "κλιμάκια" της ΓΣΕΕ ότι η ακρίβεια επηλυίνει και ότι χρειάζονται αυξήσεις στους μισθούς. Οι εργαζόμενοι και γνωρίζουν την κατάσταση και προσπαθούν να βρουν διεξόδους και προοπτική κόντρα στη μαύρη καθημερινότητα που διαμορφώνει γι' αυτούς η κυβέρνηση και το κεφάλαιο. Κι έχουν πολλές φορές δείξει τις αγωνιστικές διαθέσεις τους. Μόνο που μόνιμο εμπόδιο σ' αυτήν την προσπάθεια είναι ο διασπαστικός και διαλυτικός ρόλος που παίζουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Αλλά και οι δήθεν ταξικές δυνάμεις του ΠΑΜΕ, πέρα από βερμπαλισμούς, δεν κάνουν καμία ουσιαστική προσπάθεια να κινητοποιήσουν τους εργαζόμενους, παρά το συσχετισμό τους στο εργατικό κίνημα. Αυτό καταγράφει τόσο απ' τον τρόπο που κινήθηκε το ΠΑΜΕ στα σωματεία που ελέγχει, όσο και απ' τα μπλοκ του τη μέρα της απεργίας. Το βλέμμα, άλλωστε, το ΚΚΕ το έχει στραμμένο στις ευρωεκλογές.

Ο ρόλος που παίζουν οι ηγεσίες κι οι κυρίαρχες δυνάμεις στο εργατικό κίνημα βάζει σοβαρές δυσκολίες στην προσπάθεια ανασυγκρότησής του. Παρ' όλα αυτά, η αναγκαιότητα αυτή παραμένει! Είναι ζωτικής σημασίας η διαμόρφωση όρων για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι κι η εργατική τάξη ν' αντισταθούν στον εργασιακό μεσαίωνα και να διεκδικήσουν δουλειά και ζωή με δικαιώματα. Η πάλη για ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς ώστε να καλύπτουν το

κόστος ζωής, είναι ανάγκη του σήμερα! Όπως κι η πάλη ενάντια στο κύμα συνδικαλιστικών-πολιτικών διώξεων είναι αναγκαίος όρος, ώστε να μπορούν οι εργαζόμενοι κι ο λαός να δίνουν τον δίκαιο αγώνα τους.

Μ' αυτές τις αιχμές οι δυνάμεις της Ταξικής Πορείας πανελλαδικά πραγματοποίησαν πολλές παρεμβάσεις σε χώρους δουλειάς και στα σωματεία που παρεμβαίνουν, το διάστημα πριν την απεργία. Με διάθεση να σπάσουν το κλίμα ηττοπάθειας και διάλυσης και να διαμορφώσουν, όσο ήταν δυνατό, απεργιακό κλίμα. Η διάθεση των εργαζομένων να συζητήσουν και ν' ανιχνεύσουν απαντήσεις και δυνατότητες ήταν φανερά στις παρεμβάσεις, χωρίς να παραβλέπεται η απογοήτευση κι η ανεμπιστοσύνη που εκφράζεται από πολύ κόσμο, ο οποίος αντιλαμβάνεται τον ρόλο των δυνάμεων που κυριαρχούν στο εργατικό κίνημα. Με επιμονή και αποφασιστικότητα, όμως, πρέπει να δοθεί η μάχη προς αυτή την κατεύθυνση! Προς το ξαναζωντανάσμα των συλλογικών οργάνων και το πάρισμο αγωνιστικών αποφάσεων, που θα είναι υπόθεση των ίδιων των εργαζομένων. Αυτήν την κατεύθυνση προσπαθεί να ενισχύσει η Ταξική Πορεία, εμπνέοντας ένα δυναμικό το οποίο αποφάσισε να μαζικοποιήσει και τα μπλοκ της στην απεργία και να πορευτεί μαζί της. Κι αυτήν την κατεύθυνση θα παλέψει για να ενισχύσει τα απεργιακά καλέσματα της Πρωτομαγιάς.

Ταμείο Ανάκαμψης Η αξιοκρατία των ημετέρων

Μετά τα δυο καταδικαστικά ψηφίσματα του ευρωκοινοβουλίου τον Φλεβάρη σχετικά με το κράτος δικαίου στην Ελλάδα και την παρέμβαση της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας στο ζήτημα των Τεμπών, η ΕΕ...ξανακτύπησε με έρευνες για τη διαχείριση των κονδυλίων του Ταμείου Ανάκαμψης.

Συγκεκριμένα, μέσα στον Μάρτιο η (ελληνική) Επιτροπή Ανταγωνισμού, μετά από καταγγελίες, έκανε αιφνιδιαστικούς ελέγχους σε 10 εταιρίες του χώρου της πληροφορικής και των τηλεπικοινωνιών, ανάμεσά τους και στους τρεις τηλεπικοινωνιακούς παρόχους, Cosmote, Vodafone και Wind.

Οι καταγγελίες αφορούν τον τρόπο με τον οποίο στις εταιρίες αυτές ανατέθηκαν έργα που χρηματοδοτήθηκαν από ευρωπαϊκά κονδύλια του Ταμείου Ανάκαμψης, ύψους 2,5 δισ. ευρώ. Λέγεται ότι εφαρμόστηκαν οι λεγόμενες τεχνικές χειραγώγησης προσφορών (τύπου καρτέλ), σύμφωνα με τις οποίες εταιρίες που θα έπρεπε να ανταγωνίζονται για να πάρουν μια δουλειά, στην πραγματικότητα συνεννοούνται ώστε να αυξήσουν τις τιμές ή να μειώσουν την ποιότητα των παρεχόμενων προϊόντων και υπηρεσιών ή να μοιράσουν τα έργα μεταξύ τους.

Το θέμα φέρεται να ερευνά και η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία, ενώ σχετική ερώτηση κατέθεσε ο Παπαδημούλης στο ευρωκοινοβούλιο.

Η αντιπολίτευση στην Ελλάδα σχεδόν πανηγύρισε με τις εξελίξεις αυτές, θεωρώντας πως κινούνται σε μια κατεύθυνση που θα δικαιώσει τη βασική τους γραμμή απέναντι στη ΝΔ και το Σχέδιο Ανάκαμψης Ελλάδα 2.0, ότι δεν πρόκειται για ένα σχέδιο που θα ξαναδώσει στην ελληνική οικονομία την ώθηση που χρειάζεται μετά την πανδημία, αλλά ένα σχέδιο που έχει βασικό στόχο την εξυπηρέτηση των ημετέρων και τον αποκλεισμό των μικρομεσαίων.

Το πρόγραμμα κορηγήσεων και δανείων από το Ταμείο Ανάκαμψης ξεπερνά τα 36 δισ. ευρώ για την Ελλάδα. Από αυτά, έχουν ήδη εισπραχθεί 14,9 δισ., δηλαδή το 41%, πολύ πιο ψηλά από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο του 30%. Προφανώς η κυβέρνηση της ΝΔ φροντίζει για τη διοχέτευση αυτών των σημαντικών κονδυλίων σε...φίλιες δυνάμεις. Ένα στοιχείο χαρακτηριστικό ως προς αυτό είναι ότι το 2021, το 42,4% των έργων του δημοσίου ανατέθηκαν μετά από διαγωνισμούς με έναν μόνο συμμετέχοντα! Οι επιχειρήσεις ισχυρίζονται ότι αυτό συμβαίνει επειδή υπάρχει πληθώρα διαγωνισμών κι έτσι δεν μπορούν να συμμετέχουν σε όλους, όμως το νούμερο είναι αρκετά μεγάλο ώστε να υποδεικνύει εύνοια συγκεκριμένων επιχειρήσεων, στα όρια των απευθείας αναθέσεων.

Επιπλέον, η ειδησεογραφική ιστοσελίδα POLITICO επικαλείται έρευνες που

δείχνουν ότι, παρά τις μεταρρυθμίσεις που επιβλήθηκαν από τους δανειστές στα χρόνια των μνημονίων, η διαφθορά στην Ελλάδα έχει χειροτερέψει.

Η εύνοια της ΝΔ προς κάποιους, φυσικά δημιουργεί και ριγμένους, ειδικά όταν μοιράζεται μια μεγάλη πίτα σαν το Ταμείο Ανάκαμψης, το οποίο ο Χατζηδάκης χαρακτήρισε ως ό,τι πλησιέστερο στο Σχέδιο Μάρσαλ. Το ερώτημα είναι αν οι ριγμένοι έχουν τη δυνατότητα συνεννόησης, επαφών και σχέσεων με άλλα κέντρα εξουσίας και ενιαίας πολιτικής έκφρασης και στήριξης μέσα και έξω από τη χώρα. Προς ώρας δεν φαίνεται να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Αν συνέβαινε, ίσως ο πολυπόθητος δεύτερος πυλώνας της αστικής εξουσίας στην Ελλάδα να ήταν σε κάπως καλύτερη κατάσταση.

Παράλληλα, ωστόσο, μεγαλύτερο ρόλο παίζουν τα αντικρουόμενα συμφέροντα των δυο κέντρων της εξάρτησης της αστικής τάξης. Η σαφής στροφή της κυβέρνησης προς το ένα, τις ΗΠΑ, αναγκάζει το άλλο, την ΕΕ, να πιέσει για να αποκατασταθεί η ισορροπία και να εξασφαλισθούν τα συμφέροντά των μελών της. Τα ψηφίσματα του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου του Φλεβάρη προωθήθηκαν γι' αυτόν τον λόγο και όχι γιατί η ΕΕ θέλει να τιμωρηθούν οι ένοχοι για το έγκλημα των Τεμπών.

Αντίστοιχα, οι έρευνες που γίνονται τώρα, που δεν έχουν φτάσει ακόμα στο επίπεδο των επίσημων καταγγελιών και

κατηγοριών, είναι άλλος ένας μοχλός πίεσης στη ΝΔ για να σταματήσει η Ελλάδα να είναι περισσότερο μέλος του ΝΑΤΟ παρά της ΕΕ και όχι μια προσπάθεια να μοιράζονται δίκαια τα κονδύλια του Ταμείου Ανάκαμψης.

Σε ό,τι αφορά τον λαό, όσο κι αν ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και Νέα Αριστερά παρουσιάζουν την καταπολέμηση της διαφθοράς ως λαϊκή απαίτηση, σκόπιμα παραλείπουν το πιο ουσιαστικό ζήτημα: Ότι ακόμα κι αν οι διαγωνισμοί γίνονταν με απόλυτη καθαρότητα, με απολύτως ίσες ευκαιρίες για όλους τους συμμετέχοντες, ακόμα κι αν τα έργα που χρηματοδοτεί το Ταμείο Ανάκαμψης τα έπαιρναν αυτοί που παρείχαν τις καλύτερες υπηρεσίες και προΐοντα στις καλύτερες τιμές, τα 36 δισ. του Ταμείου θα προστίθονταν στο χρέος που πληρώνουμε όλοι μας όλο και πιο ακριβά. Τα έργα που θα γίνονταν δεν θα εξυπηρετούσαν τον λαό αλλά το κεφάλαιο. Οι δουλειές που θα άνοιγαν θα ήταν κακοπληρωμένες και χωρίς δικαιώματα.

Από μια άποψη, λοιπόν, το αν τα κονδύλια μοιράζονται τίμια ή κάτω από το τραπέζι δεν κάνει και μεγάλη διαφορά για τον λαό. Το γεγονός ότι όντως μοιράζονται κάτω από το τραπέζι αποκαλύπτει γι' άλλη μια φορά τη σαπίλα του συστήματος που ενώ κόπτεται για την αξιοκρατία είναι το ίδιο βουλιαγμένο στη διαφθορά.

Θεσσαλία

Από τις πλημμύρες στη λειψυδρία και στο βάθος... ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση του νερού

Έληξε τη Δευτέρα 15 Απρίλη η δημόσια διαβούλευση για το πολυνομοσχέδιο του υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας, που μεταξύ άλλων περιλαμβάνει και διατάξεις για τη διαχείριση των υδάτων στη Θεσσαλία. Πρόκειται για ένα νομοσχέδιο 123 άρθρων (!) που μετά από μια προσχηματική fast track «διαβούλευση» (μόλις 8 ημερών αντί για 14 που προβλέπεται) πήρε πλέον τον δρόμο για ψήφιση στη Βουλή.

Με το πολυνομοσχέδιο συστήνεται Οργανισμός Διαχείρισης Υδάτων Θεσσαλίας (ΟΔΥΘ), ο οποίος θα λειτουργεί «με τη μορφή ανώνυμης εταιρείας» και «σύμφωνα με τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας» (άρθρο 3). Με πρόσχημα τις πρόσφατες πλημμύρες στη Θεσσαλία, η κυβέρνηση προωθεί την ιδιωτικοποίηση του νερού. Για τις πλημμύρες και τις καταστροφές στη Θεσσαλία δεν ευθύνονται -όπως ισχυρίζεται ο υπουργός Θ. Σκυλακάκης- οι «πολυδιασπασμένες αρμοδιότητες» και οι «πολλαπλοί φορείς» που εμπλέκονται στη διαχείριση των υδάτων και που τάχα έρχεται τώρα να ρυθμίσει το νομοσχέδιο, αλλά ευθύνεται η εδω και χρόνια απόσυρση του κράτους από τα έργα υποδομής, η υποχρηματοδότηση των εγγειοβελτιωτικών έργων, η εγκατάλειψη της περιφέρειας, η αντιλαϊκή πολιτική που αδιαφορεί για τη ζωή και το βίος του λαού. Μιλάμε για φράγματα που δεν έγιναν, για ανύπαρκτα εγγειοβελτιωτικά έργα, για ορεινή υδρονομία και διευθετήσεις χειμάρρων και ορεινών υδάτων που έχουν από χρόνια εγκαταλειφθεί, για συμπαραλισμένα και ασυντήρητα αρδευτικά δίκτυα κ.ά.

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο (και πάντα «σύμφωνα με τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας»), ο νέος Οργανισμός αναλαμβάνει την εκπόνηση και παρακολούθηση εφαρμογής Σχεδίων Διαχείρισης Λεκανών Απορροής Ποταμών και Σχεδίων Διαχείρισης κινδύνου πλημμύρας, εκπόνηση master plan έργων Αντιπλημμυρικής Προστασίας, σχεδιασμό, κατασκευή και συντήρηση αντιπλημμυρικών έργων, κατασκευή, έλεγχο, συντήρηση και διοίκηση εγγειοβελτιωτικών έργων και δικτύου άρδευσης κ.ά. Ο ΟΔΥΘ ΑΕ θα λειτουργεί «ως πάροχος υπηρεσιών ύδατος» (όπως «παρόχους» έχουμε και στο ρεύμα, στο αέριο, στις τηλεπικοινωνίες κ.α. και πληρώνουμε δυσβάσταχτους λογαριασμούς...) και στους σκοπούς του, μεταξύ άλλων, είναι και να «κορηγεί άδειες χρήσης ύδατος» (άρθρο 4). Και βέβαια, για τον νέο Οργανισμό το νομοσχέδιο προβλέπει και έσοδα τα οποία θα προέρχονται «από την εκμετάλλευση της περιουσίας του, από ανταποδοτικές εισφορές, πρόστιμα από διοικητικές κυρώσεις, τέλη κ.λπ., από περιβαλλοντικά τέλη, από την εκμίσθωση ή παραχώρηση χώρων ή εγκαταστάσεων κ.λπ.» (άρθρο 5). Γίνεται φανερό ότι μέσω του ΟΔΥΘ ΑΕ προωθείται η διαχείριση των υδάτων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Έχουμε παραπέρα εμπορευματοποίηση, αφού το νερό παύει να είναι κοινωνικό αγαθό-δικαίωμα και μετατρέπεται σε εμπόρευμα. Προβλέπεται, επίσης, ότι ο νέος Οργανισμός γίνεται «καθολικός διάδοχος» των αντίστοιχων Οργανισμών Εγγείων Βελτιώσεων της Θεσσαλίας (ΤΟΕΒ και ΓΟΕΒ), που σημαίνει ότι οι τελικοί χρήστες-κατανα-

λωτές (αγρότες) θα επιβαρυνθούν με πρόσθετα κόστη, ενώ τα όποια έργα υποδομής θα προγραμματίζονται και θα υλοποιούνται όχι με κοινωνικά κριτήρια, όχι με βάση τη χρησιμότητα και αναγκαιότητά τους αλλά με βάση το κριτήριο του «κόστους-οφέλους».

Από την άλλη, μέσω του ΟΔΥΘ ΑΕ η κυβέρνηση θέλει να έχει αυτή και όχι ο περιφερειάρχης Θεσσαλίας Κουρέτας (ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ) τη διαχείριση των κονδυλίων για τα έργα αποκατάστασης της Θεσσαλίας. Μιλάμε για εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ, που η ΝΔ θέλει να τα διαχειριστεί η ίδια και να τα αξιοποιήσει στα «πάρε-δώσε» με τα διάφορα επιχειρηματικά τζάκια και επιχειρηματικά συμφέροντα.

Η κυβέρνηση, εφτά μήνες μετά τις πλημμύρες του Daniel, όχι μόνο δεν προχώρησε στην αποκατάσταση των ζημιών και στα απαραίτητα έργα υποδομής, αλλά αξιοποιεί τις τεράστιες καταστροφές για να φέρει «από την πίσω πόρτα» την ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση του νερού. Εφτά μήνες μετά και χιλιάδες στρέμματα παραμένουν ακόμα κάτω από το νερό. Και την ίδια στιγμή, σε άλλες περιοχές της Θεσσαλίας, υπάρχει μεγάλο υδατικό έλλειμμα και οι αγρότες δεν έχουν νερό για να ποτίσουν τα χωράφια τους. Όπως για παράδειγμα στη λίμνη Σμοκόβου, που από τα 200 εκατομμύρια κυβικά, το νερό έπεσε στα 125 εκατομμύρια κυβικά και ενώ ακόμα δεν άρχισε η αρδευτική περίοδος. Η κυβέρνηση εξαγγέλλει Οργανισμούς και master plan για τη διαχείριση των υδάτων και την ίδια στιγμή στο Βλοχό και σ' άλλα πλημμυρισμένα χωριά ακόμα δεν έχει αποκα-

τασταθεί η παροχή ηλεκτρικού ρεύματος στις πομόνες (αντλίες νερού), οι κρατικές πομόνες δεν έχουν επισκευαστεί, τα διαλυμένα αρδευτικά κανάλια δεν έχουν αποκατασταθεί, τα αναχώματα αποκαταστάθηκαν πρόχειρα και μπάζουν με την πρώτη βροχή... Και από την άλλη, αντί για άμεσα, εδω και τώρα, έργα αποκατάστασης, ο υπουργός Υποδομών Ταχιάος δηλώνει στη Λάρισα (11/4) ότι «μέσα στο καλοκαίρι (!) θα ανοίξουν τα πρώτα εργοτάξια για τις οριστικές αποκαταστάσεις των υποδομών» στη Θεσσαλία! Και αντί για έξτρα χρηματοδότηση των ΤΟΕΒ, έχουμε περικοπές και μειώσεις όπως π.χ. στον ΤΟΕΒ Τιτανίου (Παλαμά) που από 320.000 ευρώ πέρυσι, φέτος χρηματοδοτήθηκε μόνο με 80.000 ευρώ!

Από την εμπορευματοποίηση-ιδιωτικοποίηση του νερού, οι πρώτοι χαμένοι είναι οι αγρότες, που θα πληρώνουν ακριβότερα το νερό άρδευσης, που θα δουν να αυξάνεται το κόστος παραγωγής και να μειώνεται το εισόδημά τους. Χωρίς να εγκλωβίζονται σε ψεύτικες και αποπροσανατολιστικές αντιθέσεις (Περιφέρεια ή κυβέρνηση στη διαχείριση;) έχουν πολλούς λόγους να αντιπαλέψουν την επιχειρούμενη εμπορευματοποίηση του νερού. Να διεκδικήσουν άμεση αποκατάσταση των ζημιών, έργα υποδομής, δίκτυα άρδευσης και μειώσεις στα τέλη άρδευσης. Για να συνεχίσουν τη ζωή τους, για να παραμείνουν στα χωριά τους, στον τόπο τους και στις καλλιέργειές τους. Για την ανατροπή της αντιαγροτικής-αντιλαϊκής πολιτικής που τους φτωχοποιεί και τους ξεκληρίζει. Για να 'χουν προκοπή, ζωή και μέλλον.

Η «καλύτερη οικονομία του κόσμου» και η ζοφερή πραγματικότητα

Η κυβέρνηση της ΝΔ, ο Μητσοτάκης και όλος ο συρφετός που στηρίζει το ντόπιο σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, παρουσιάζει νύχτα και μέρα την ελληνική οικονομία ούτε λίγο ούτε πολύ, σαν μία από τις καλύτερες του κόσμου. Είναι ένα γεγονός για το οποίο θα πρέπει να... πανηγυρίζουν οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι, οι αγρότες, οι νέοι που ψάχνουν για δουλειά, καθώς οι ορίζοντες που ανοίγονται είναι διάπλατοι στην ανάπτυξη της οικονομίας και την άνοδο του βιοτικού επιπέδου για όλους.

Καθημερινά «τσιμπολογάνε» ένα στοιχείο από εδώ, ένα άλλο από εκεί είτε σε διεθνές, είτε σε εσωτερικό επίπεδο, για να σχηματίσουν μία μαγική εικόνα της κατάστασης στην οικονομία και να ενισχύσουν με αυτό τον τρόπο τη λεγόμενη «ψυχολογία της αγοράς», καθώς σύμφωνα με τους καπιταλιστικούς μύθους, η οικονομία είναι ζήτημα «ψυχολογίας» και όχι πραγματικών δεδομένων.

Στην πραγματικότητα, αυτό που επιδιώκουν τόσο η κυβέρνηση της ΝΔ όσο και οι απολογητές του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος είναι από τη μία να επιβάλλουν την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική τους πάνω στον εργαζόμενο λαό, μέσα από τις λεγόμενες «μεταρρυθμίσεις» πάνω στις οποίες χτίζεται η ανάπτυξη της κερδοφορίας του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Από την άλλη, «κλείνουν το μάτι» στα μεσοστρώματα, να μην ανησυχούν και ότι υπάρχει ελπίδα να αναβαθμιστεί η θέση τους από την σοβαρή, για πολλούς σε επίπεδο φτωχοποίησης, οικονομική τους καταβαράθρωση. Με αυτό τον τρόπο η κυβέρνηση της ΝΔ, ο Μητσοτάκης και βασικά επιτελεία του συστήματος στοχεύουν στη διαμόρφωση και την ενδυνάμωση ενός αντιδραστικού ταξικού-πολιτικού μετώπου ενάντια στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία.

Τον Δεκέμβρη του 2023 ο γνωστός Economist κατατάσσει την Ελλάδα στην πρώτη θέση σε μία λίστα 35 χωρών για το 2023 (4ο τρίμηνο 2022 ως 3ο τρίμηνο 2023) για τις οικονομικές επιδόσεις της. Το γεγονός προκαλεί έξαλλους πανηγυρισμούς στα αστικά επιτελεία και ευκαιρία για μπόλικη προπαγανδιστική συγκάλυψη της ζοφερής πραγματικότητας για τον εργαζόμενο λαό, που στενάζει από την ακρίβεια και την εκτεταμένη φτώχεια. Αλήθεια, όμως, τι ήταν αυτό που οδήγησε τον Economist να αναδείξει την ελληνική οικονομία σε «παγκόσμια πρωταθλήτρια»; Το βασικό κριτήριο δεν ήταν τίποτα άλλο από την απόδοση του χρηματιστηρίου, που αυξήθηκε στην πιο πάνω περίοδο κατά 43,8%! Και ο Economist καλεί: «Για ένδοξες αποδόσεις μετοχών, κοιτάξτε χιλιάδες μίλια δυτικά στην Ελλάδα... οι επενδυτές ενδιαφέρθηκαν και πάλη για τις ελληνικές εταιρείες, καθώς η κυβέρνηση εφαρμόζει μία σειρά μεταρρυθμίσεις φιλικές προς τις αγορές».

Στην ουσία έχουμε να κάνουμε με ένα κάλεσμα στα αρπακτικά του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου να σπεύσουν στην Ελλάδα, για να αποκομίσουν κέρδη μέσα από το χρηματιστήριο που... αποδίδει, αφού η «κυβέρνηση εφαρμόζει μεταρρυθμίσεις φιλικές προς τις αγορές». Είναι γεγονός ότι η αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική αποδίδει στην κερδοφορία του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, αλλά εδώ δεν έχουμε να κάνουμε μόνο με αυτό. Έχουμε να κάνουμε και με το γεγονός μιας νέας «αρπαχτής», της γρήγορης και εύκολης απόληψης μεγάλων κερδών από το χρηματιστικό κεφάλαιο, που αναζητά με ταχύτητα «ευκαιρίες» σε

όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα σε εξαρτημένες χώρες.

Ενώ οι πανηγυρισμοί συνεχίζονταν από κυβέρνηση και τους παρατρεχάμενους για την «πρωτιά», έρχεται η αξιολόγηση του αμερικάνικου οίκου Moody's τον φετινό Μάρτη να «βάλει τα πράγματα στην θέση τους», καθώς στην έκθεσή του για την Ελλάδα δεν προχώρησε σε αλλαγή της πιστοληπτικής αξιολόγησης, αλλά διατηρεί την τρέχουσα αξιολόγησή του, η οποία παραμένει κάτω από τη λεγόμενη επενδυτική βαθμίδα. Τα βασικά στοιχεία που αξιολόγησε ο Moody's για την ελληνική οικονομία ήταν το μεγάλο έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών (η σχέση μεταξύ εισαγωγών και εξαγωγών), το γεγονός ότι το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ θα παραμείνει υψηλό και ότι τομείς με σχετική ανάπτυξη όπως ο τουρισμός και η ναυτιλία είναι ιδιαίτερα ευάλωτοι σε εξωτερικούς κλυδωνισμούς.

Κατά την εκτίμηση του οίκου αξιολόγησης, «στην αναβάθμιση της οικονομίας θα μπορούσε να συμβάλει η συνέχιση της οικονομικής πολιτικής και της δέσμευσης για δημοσιονομική εξυγίανση», ενώ αντίθετα «επιδείνωση της πιστοληπτικής ικανότητας θα μπορούσε να προκύψει από μια αντιστροφή της πολιτικής που παρατηρήθηκε τα τελευταία χρόνια ή από ενδείξεις ότι οι μεταρρυθμίσεις του παρελθόντος δεν αποδίδουν την αναμενόμενη ώθηση στην ανάπτυξη και τη δημοσιονομική θέση της χώρας, επιβαρύνοντας το επιχειρηματικό κλίμα και τις επενδύσεις».

Είναι φανερό η προσπάθεια από τον οίκο αξιολόγησης να απαιτήσει ακόμα περισσότερο από το ντόπιο αστικό πολιτικό προσωπικό, όλων των αποχρώσεων, όχι μόνο να μην κάνει πίσω από την οικονομική πολιτική της φτώχειας και της ανέχειας για τον εργαζόμενο λαό, καθώς και από την δέσμευση για «δημοσιονομική εξυγίανση» για την εξασφάλιση πρωτογενών πλεονασμάτων, αλλά να συνεχίσει και να ενισχύσει αυτή την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική, για να μπορέσει να πάρει αναβαθμισμένη αξιολόγηση.

Οι εκπρόσωποι και οι οργανισμοί του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου είτε είναι ο Economist, είτε ο οίκος Moody's πρώτα από όλα θέλουν να διασφαλίσουν τα οικονομικά τους συμφέροντα πάνω στη χώρα και τον εργαζόμενο λαό. Να εξασφαλίσουν την απρόσκοπτη ροή των κερδών τόσο «από τα κάτω προς τα πάνω» όσο και κυρίως «από τα μέσα προς τα έξω».

Και είναι αλήθεια ότι αυτό επιτυγχάνεται, όπως ομολογεί και ο διοικητής

της Τράπεζας της Ελλάδας (ΤτΕ) Γ. Στουρνάρας στην ετήσια έκθεσή του για το 2023 που μόλις κυκλοφόρησε. Εκεί αναφέρει: «*Το αυξημένο κόστος εισροών παραγωγής κατά την διάρκεια των τελευταίων ετών συνέβαλε σε σημαντική αύξηση των περιθωρίων κέρδους παρά την υποχώρηση που παρατηρήθηκε το 2023. Ειδικά την περίοδο 2021-2022, οι σχετικοί δείκτες ξεπέρασαν τα ιστορικά υψηλά τους, ιδιαίτερα στη βιομηχανία, τις κατασκευές και τις υπηρεσίες*». Κυνική ομολογία του τοποτηρητή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) και εκπροσώπου των συμφερόντων του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου για τη λαίλαπα της καπιταλιστικής ακρίβειας που χτυπάει τον εργαζόμενο λαό. Αλλά και η προσπάθεια να «δικαιολογήσει» την εκτίναξη των κερδών των καπιταλιστικών επιχειρήσεων αποτελεί άλλη μία αποκάλυψη για τον χαρακτήρα του ντόπιου συστήματος. «*Το σχετικά μικρό μέγεθος της εγχώριας αγοράς προϊόντων και η υστέρηση της εφαρμογής επαρκών διαρθρωτικών αλλαγών στην εν λόγω αγορά είναι παράγοντες που δημιουργούν έλλειψη ανταγωνισμού και ευνοούν τη διεύρυνση του περιθωρίου κέρδους, όταν οι οικονομικές συνθήκες το επιτρέπουν*».

Τι μας λέει ο Στουρνάρας; Ότι η εξαρτημένη ντόπια καπιταλιστική οικονομία αλλά κυρίως το εισόδημα των εργαζόμενων είναι στο έλεος του μονοπωλιακού κεφαλαίου και δεν «προβλέπεται» κανένας μηχανισμός να σταματήσει τη λεηλασία από την εκτόξευση της κερδοφορίας του. Η επίκληση της «έλλειψης ανταγωνισμού» και για την «υστέρηση διαρθρωτικών αλλαγών» είναι οι γνωστοί μύθοι που θέλουν να συγκαλύψουν τον μονοπωλιακό χαρακτήρα της καπιταλιστικής οικονομίας γενικά. Και ειδικά για τη χώρα μας, δεν είναι τίποτα άλλο παρά η αποκάλυψη για τον χαρακτήρα του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος και του αστικού πολιτικού προσωπικού που το υπηρετεί, στη διαμόρφωση ευνοϊκών όρων για την εκτίναξη της κερδοφορίας του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Μην ξεχνάμε την αναφορά του Economist ότι «η κυβέρνηση εφαρμόζει μεταρρυθμίσεις φιλικές προς τις αγορές».

Στην ίδια έκθεση, ο Στουρνάρας δεν μπορεί να συγκαλύψει το γεγονός της συνεχούς κλιμάκωσης των αυξήσεων στα τρόφιμα το 2023 μετά και το 2022. Έτσι, τη μία χρονιά οι τιμές κινήθηκαν ανοδικά σε ποσοστό 9,9% (2023) και την προηγούμενη σε ποσοστό 9,7% (2022).

Ανάλογη είναι και η κατάσταση στις λεγόμενες υπηρεσίες, όπου τόσο το 2022 όσο και το 2023 έχουμε κλιμάκωση των αυξήσεων στις τιμές κατά 4,5%. Παρότι ο γενικός πληθωρισμός σημείωσε ανάμειξη στις χρονιές 2022 και 2023 μείωση, λόγω της μείωσης των τιμών της ενέργειας, ο πυρήνας του πληθωρισμού που αφορά τρόφιμα και υπηρεσίες, που αποτελεί και τα βασικά έξοδα συντήρησης του εργαζόμενου λαού, όχι μόνο δεν μειώθηκε, αλλά αυξήθηκε.

Οι αυξήσεις-κοροϊδία στον βασικό μισθό και τις συντάξεις που δόθηκαν το 2023 και το 2024 σε καμία περίπτωση δεν μπόρεσαν να εμποδίσουν την εκτεταμένη φτώχεια σε πλατιά λαϊκά στρώματα, που εκφράζεται ακόμα και με τα στοιχεία που παρουσιάζει το «Ευρωβαρόμετρο», όπου το 86% του πληθυσμού στη χώρα δυσκολεύεται να πληρώσει τους λογαριασμούς του και το 66% θεωρεί ότι η οικονομική του κατάσταση σε έναν χρόνο από τώρα θα είναι χειρότερη.

Κατά τα άλλα ο Γ. Στουρνάρας σε απάντησή του σε ερώτηση δημοσιογράφου στο 9ο Οικονομικό Φόρουμ των Δελφών δήλωσε ότι «*τώρα μπορώ να κοιμάμαι τα βράδια χωρίς να ανησυχώ για δημοσιονομική αστάθεια*», καθώς η φοροεπιδρομή μέσω των έμμεσων φόρων (ΦΠΑ και Ειδικού Φόρου Κατανάλωσης) φέρνει συνεχή «υπερέσοδα» στα κρατικά ταμεία, αλλά φτωχαίνει ακόμα περισσότερο τον λαό.

Σε μία περίοδο που το παγκόσμιο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα επιτίθεται άγρια στην εργατική τάξη και τους λαούς με στόχο να ξεπεράσει τη δομική κρίση του, έχει δημιουργήσει συνθήκες απόλυτης εξαθλίωσης, όπου εκατομμύρια και δισεκατομμύρια ανθρώπων ζουν κάτω από το επίπεδο αναπαραγωγής της εργατικής τους δύναμης. Ιδιαίτερα σε εξαρτημένες χώρες όπως η Ελλάδα, αυτό το φαινόμενο παίρνει πολλαπλασιαστικά χαρακτηριστικά, καθώς ενισχύεται σε μεγαλύτερο ύψος ο βαθμός εκμετάλλευσης των εργαζόμενων, ενώ από την άλλη η λεηλασία των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας σε συνδυασμό με τα δεσμά του χρέους που αποτελούν μόνιμη κατάσταση, δημιουργεί συνθήκες ασφυξίας και μια ζοφερή πραγματικότητα για την κοινωνική πλειοψηφία.

Για τους εργαζόμενους δεν υπάρχει άλλος δρόμος από το να παλέψουν για τη δουλειά και τη ζωή τους με οργάνωση και μαζικούς αγώνες και να κάνουν τους εκπροσώπους του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου όπως ο Γ. Στουρνάρας να «χάσουν τον ύπνο τους».

Όταν μας στερούν τη ζωή, δεν επιλέγουμε τον θάνατο

Αρκετή συζήτηση γίνεται για την αύξηση των αυτοκτονιών νεολαίων. Αρκετά άρθρα έχουν γραφτεί σχετικά με αυτό το φαινόμενο στις ΗΠΑ, αλλά, σύμφωνα με στοιχεία, και η χώρα μας ακολουθεί αυτή την τάση. Κάθε αριστερό, πόσο μάλλον κομμουνιστή, πρέπει να τον απασχολεί αυτό το ζήτημα, αφενός γιατί αγαπάμε τη ζωή και αφετέρου γιατί έχει ταξική βάση. Πρέπει να δούμε πού οφείλονται, ώστε να δώσουμε τη δική μας προοπτική.

Κατ' αρχάς, οι αυτοκτονίες δεν είναι μόνο αποτέλεσμα κάποιας ψυχικής διαταραχής. Μην ξεχνάμε ότι σχεδόν πάντα υπάρχει το υλικό κοινωνικό υπόβαθρο για αυτό. Αυτό συχνά είναι η αδυναμία κάλυψης βασικών αναγκών. Αυτό έδειξε η απογείωση των αυτοκτονιών τον καιρό των μνημονίων. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι κάποιος άνθρωπος αυτοκτονεί, επειδή βρίσκει τη ζωή πιο αποκρουστική από τον θάνατο.

Για αυτό τον λόγο, οι αυτοκτονίες δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν πλήρως με ψυχιάτρους και ψυχολόγους, παρόλο που αυτοί μπορούν να μετριάσουν το πρόβλημα. Άλλωστε, κανένας γιατρός δεν μπορεί να γιατρέψει τη φτώχεια. Οι πραγματικές αιτίες (με εξαίρεση κάποια μεμονωμένα περιστατικά) είναι στη φύση του συστήματος που γεννά την εξαθλίωση και την απελπισία. Συνεπώς, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε είναι ότι η ουσιαστική και συνολική λύση βρίσκεται αλλού και είναι μια λύση που δεν θα δώσει ποτέ το σύστημα, γιατί θα το έφερνε σε σύγκρουση με τον εαυτό του. Ένα άλλο ερώτημα είναι κατά πόσο ενοχλείται το σύστημα από τις αυτοκτονίες, ειδικά σε καιρό κρίσης, δεδομένου ότι για αυτό, η μοναδική αξία της ανθρώπινης ζωής είναι η εργασία που παράγει.

Στη σημερινή περίοδο, η νεολαία έχει χτυπηθεί σημαντικά. Θυμόμαστε όταν ψήφιζαν τα μνημόνια που μας έλεγαν κυνικά «Θα είστε η πρώτη γενιά που θα ζήσει χειρότερα από την προηγούμενη». Αυτό είναι άρρωστο και κόντρα στη φύση του ανθρώπου. Πρόσφατα, την περίοδο της πανδημίας, η νεολαία έγινε ο βασικός στόχος των κατασταλτικών μέτρων και των απαγορεύσεων, ενώ το σύστημα της φόρτωνε το φταίξιμο για τη μετάδοση του ιού. Αυτή η διετία αποκλείεται να άφησε ανεπηρέαστη τη νεολαία. Πιο ουσιαστικό, αλλά και πιο μόνιμο πρόβλημα για τη νεολαία είναι ο εργασιακός μεσαίωνα. Όσοι νεολαίοι δεν το ζουν ήδη, διαισθάνονται ποιο θα είναι το μέλλον τους. Η προοπτική που δίνει το σύστημα για τη νεολαία είναι αυτή του σκλάβου, με μισθούς πείνας, χωρίς ελεύθερο χρόνο, χωρίς καν την εξασφάλιση ότι θα έχει τα απαραίτητα για την επιβίωση. Αυτό σε καμία περίπτωση δεν είναι ζωή. Και για κάποιον που «δεν ζει», η αυτοκτονία δεν είναι τόσο ακραία απόφαση.

Εδώ όμως πρέπει να βάλουμε και έναν ακόμα παράγοντα, μιας και τα παραπάνω δεν είναι αρκετά για να εξηγήσουν το φαινόμενο. Με βάση την ήττα του κομμουνιστικού κινήματος και τον συσχετισμό που έχει διαμορφωθεί, η νεολαία, αλλά και συνολικά ο λαός, δεν μπορούν να δουν την προοπτική έξω από αυτό το σύστημα. Ακόμα και η υπεράσπιση κατακτήσεων όπως το οχτάωρο, φαίνεται αδύνατη. Η απελπιστική προοπτική που δίνει το σύστημα, μοιάζει σε πολύ κόσμο ως μονόδρομος. Αυτό οδηγεί στον ατομικό δρόμο του θανάτου, αντί για τον συλλογικό δρόμο του αγώνα και της ζωής.

Και εδώ είναι το πραγματικό στοίχημα για την Αριστερά. Να πείσουμε κάθε νεολαίο και εργαζόμενο ότι δεν είναι μονόδρομος η μαυρίλα που υπόσχεται το σύστημα. Ότι, σε πείσμα όσων μας θέλουν σκλάβους, μπορούμε μέσα από αγώνες να κερδίσουμε μια ζωή που αξίζει. Κόντρα στην αυτοκτονία, η οποία μόνο στον περίγυρό του κάνει ζημιά και όχι στο σύστημα, να βγει στον δρόμο. Να μην παραιτηθεί από τη ζωή, αλλά τη διεκδικήσει. Για να ζήσει ο ίδιος, αλλά και για να ζήσουμε όλοι.

M.A.

Μέτρα κατά του bullying στα σχολεία για καθυπόταξη των μαθητών και ποινικοποίηση των κινητοποιήσεων

Στο όνομα της εξάλειψης «της βίας και της παραβατικότητας», η κυβέρνηση στήνει έναν μηχανισμό καταγραφής, διαχείρισης και ελέγχου της συμπεριφοράς και της δράσης των μαθητών. Τα μέτρα κατά του bullying, που ανακοίνωσε τις τελευταίες μέρες η κυβέρνηση, λειτουργούν ως ένα ακόμα πολυεργαλείο επίθεσης, που χρησιμοποιεί για να τους καθυποτάξει και να ποινικοποιήσει τους αγώνες τους.

Ο όρος bullying, που μεταφράζεται ως «σχολικός εκφοβισμός», έχει μπει στο καθημερινό μας λεξιλόγιο. Είναι ένα αντιδραστικό ιδεολογικό κατασκευάσμα, που συγκαλύπτει τα πραγματικά αίτια της βίας μεταξύ των παιδιών και των εφήβων. Τους καυγάδες μεταξύ των μαθητών που αυξάνονται, γίνονται όλο και πιο συχνοί και καταλήγουν σε συγκρούσεις, τους αντιμετωπίζει σαν «ενδοσχολική βία». Για τη βίαιη συμπεριφορά αναφέρεται αποκλειστικά με ψυχολογικούς όρους. Αποκρύπτει το γεγονός πως όσο αυξάνεται η καταπίεση που ασκεί στις μάζες το σύστημα εκμετάλλευσης, τόσο πυκνώνουν τα φαινόμενα βίας.

Με πλατφόρμες, εσωτερικούς κανονισμούς, ποινολόγια επιχειρεί να δέσει τους μαθητές χειροπόδαρα. Γνωρίζει από τις φετινές κινητοποιήσεις πως η οργή τους όχι μόνο δεν καταλαγιάζει, αλλά φουντώνει.

Στην πλατφόρμα stop-bullying.gov.gr. που παρουσίασε ο υπουργός Παιδείας, παρουσία του πρωθυπουργού, θα καταγράφονται-καταγγέλλονται περιστατικά βίας. Σε αυτή έχουν πρόσβαση οι μαθητές των γυμνασίων και των λυκείων και οι γονείς και κηδεμόνες μαθητών της δευτεροβάθμιας και της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης. Όλοι μπορούν να στραφούν εναντίον όλων. Γονείς εναντίον μαθητών κι εκπαιδευτικών, μαθητές εναντίον άλλων μαθητών και εκπαιδευτικών. Κάθε καταγγελία φτάνει στα σχολεία και σε μια τετραμελή ομάδα δράσης, στην αντίστοιχη διεύθυνση εκπαίδευσης, που μελετά κάθε περιστατικό βάσει πρωτόκολλων διαχείρισης που κατατάσσονται. Αυτά καθορίζουν αν θα κληθεί η αστυνομία ή ο εισαγγελέας.

«Οι αγώνες ασκούν bullying» και σε ποιον! Χαρακτηριστικά αναφέρεται «η παρεμπόδιση της ομαλής διεξαγωγής των μαθημάτων και ο βίαιος αποκλεισμός μαθητών είτε από την εκπαιδευτική διαδικασία είτε από τη συμμετοχή τους στην καθημερινή σχολική ζωή, καθώς και ο εν γένει κοινωνικός αποκλεισμός, οι απειλές και η ψυχολογική βία στις επαφές των μαθητών με τους συμμαθητές τους...». Είναι σαφές πως απαγορεύονται η κατάληψη, η αποχή, η διαμαρτυρία και κάθε είδους κινητοποίηση και ότι το πνεύμα του νόμου Χατζηδάκη διαχέεται παντού.

Αυξάνονται και πληθαίνουν οι ποινές. Με πρόφαση την πάταξη των περιστατικών βίας επιχειρεί η κυβέρνηση να τρομοκρατήσει και να τιμωρήσει τους μαθητές και τους αγώνες τους. Έτσι, από τη νέα χρονιά απαγορεύεται η διαγραφή απουσιών, παρά μόνο για πολύ σοβαρούς λόγους, όπως υγείας. Οι απουσίες θα πρέπει να δικαιολογούνται, ως δύο ημέρες από γονείς, για περισσότερες απαιτείται ιατρική διάγνωση. Επανέρχεται η 5νθήμερη αποβολή, που είχε απαγορευτεί. Ο σύλλογος διδασκόντων θα μπορεί να αποφασίζει εύκολα τη μετακίνηση του μαθητή σε άλλο τμήμα και θα περιοριστεί η γραφειοκρατία για αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος. Αν ένας μαθητής προκαλέσει φθορές στο σχολείο, το κόστος αποκατάστασης των ζημιών θα επιβαρύνει την οικογένειά του. Ο μαθητής που

θα αποδειχτεί ένοχος και η οικογένειά του θα έρχονται αντιμέτωποι με τους νόμους. Θα συλλαμβάνονται, θα φυλακίζονται και θα τιμωρούνται.

Οι εσωτερικοί κανονισμοί λειτουργίας θα ρυθμίζουν τα πάντα από τη νέα χρονιά. Σε αυτούς θα καταγράφονται με κάθε λεπτομέρεια οι κανόνες που πρέπει να τηρούνται από όλους και οι ποινές που προβλέπονται για κάθε παράπτωμα. Στην αρχή κάθε σχολικής χρονιάς, σύμφωνα με δηλώσεις του υπουργού Παιδείας, οι γονείς θα υπογράφουν ότι τους γνωρίζουν και συμφωνούν, διαφορετικά δεν θα εγγράφεται το παιδί τους στο σχολείο.

Βρισκόμαστε προς το τέλος της σχολικής χρονιάς, σε δυο μήνες θα γίνουν ευρωεκλογές και η επίθεση της κυβέρνησης δεν σταματάει, αλλά αργιεύει. Θέλει να βάλει τη σφραγίδα στη φετινή σχολική χρονιά και να διαμορφώσει οι συνθήκες για την πολιτική της την επόμενη. Παίζει με τη φωτιά. Τα μέτρα ενάντια στη «βία και την παραβατικότητα» προκαλούν τους μαθητές και θυμίζουν νοοτροπίες του περασμένου αιώνα. Είναι σκληρά και συντηρητικά. Μαζί με τα υπόλοιπα, που κόβουν την πρόσβαση στις σπουδές -τράπεζα θεμάτων, εθνικό απολυτήριο, Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, αύξηση της ύλης κ.λπ.- δημιουργούν συνθήκες ασφυξίας στους μαθητές. Το κλίμα τρομοκρατίας που φέρνει η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και η αγανάκτηση που προκαλούν οι απειλές και οι εκβιασμοί που εκτοξεύονται κατά των γονιών, φτιάχνουν ένα εκρηκτικό μείγμα.

Θα κάτσουν όλοι στα αυγά τους; Θα συμπορωθούν με τις υποδείξεις; Θα αποδεχτούν όλοι τον σκληρό και άδικο κόσμο και θα συμβιβαστούν με την ιδέα πως επιβιώνει όποιος πατάει επί πτωμάτων, με την ελπίδα να καταγραφούν στους επιζώντες; Θα ακολουθήσουν τη συνδιαλλαγή και τα παραμέτα με τον αντίπαλο, ενώ αυτός συνεχώς σκληραίνει; Δεν μπορούν να γίνουν πολλοί αυτοί που θέλουν να αντισταθούν, να αναμετρηθούν και να διεκδικήσουν;

Όλα τα μέτωπα είναι ανοιχτά και παρόλο που έχουν ήδη αρχίσει οι πολιτικές και συνδικαλιστικές διώξεις αγωνιστών και προσπαθούν να τρομοκρατήσουν τη νεολαία, η κυβέρνηση δεν μπορεί να πει πως νίκησε. Αυτοί που διαλέγουν την αναμέτρηση, δεν έφυγαν ποτέ από τον δρόμο. Οι δρόμοι θα ξαναγεμίσουν νιάτα.

ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ
οι συνδικαλιστικές - πολιτικές διώξεις

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
από τα σωματεία, τους αγώνες, την απεργία

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΠΕΜΠΤΗ 25 ΑΠΡΙΛΗ, 6 μ.μ.
ΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΕΚΠΑ

Σύντομες εισηγήσεις

Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής (ΕΛΜΕ ΠΕΙΡΑΙΑ)

Σύλλογος Διοικητικού Προσωπικού ΕΚΠΑ

Επιχειρησιακό Σωματείο Εργαζομένων Ομίλου ΠΕΙΦΑΣΥΝ

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ & ΚΙΝΗΣΕΙΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ - ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Φοιτητικές εκλογές 22 Μάη

Ο δρόμος άνοιξε!

Αντίσταση και οργάνωση στους συλλόγους, με την Αριστερά των αγώνων

Στις 22 του Μάη αναμένεται να διεξαχθούν οι φετινές φοιτητικές εκλογές, στον απόηχο του μεγαλειώδους αγώνα που επί τρεις μήνες έδωσαν οι φοιτητές. Ενόσ αγώνα που συγκρούστηκε μετωπικά με την κυβέρνηση και το σχέδιο Πιερρακάκη για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, κόντρα στους ταξικούς φραγμούς στις σπουδές. Ενόσ αγώνα που επανέφερε χιλιάδες φοιτητές στις Γενικές τους Συνελεύσεις μετά από 17 ολόκληρα χρόνια και επανεπιβεβαίωσε πλατιά τον λόγο ύπαρξης των φοιτητικών συλλόγων. Που θύμισε σε όσους είχαν ξεγράψει τη νεολαία ότι αυτή η γενιά είναι εδώ, δίνει το «παρών», ασφυκτικά και αντιστέκεται κόντρα σε ένα σύστημα εξάρτησης και βαρβαρότητας, που δεν έχει τίποτα να της υποσχεθεί, παρά μόνο ένα μαύρο μέλλον φτώχειας, αβεβαιότητας και πολέμου. Είναι σαφές ότι ούτε τα πειθαρχικά, ούτε οι μαζικές συλλήψεις μπορούν να... πείσουν τους φοιτητές υπέρ της κυβερνητικής πολιτικής. Ο πρώτος κύκλος αγώνα που δόθηκε επέδρασε προωθητικά σε χιλιάδες συνειδητές.

Το ρήγμα αυτό, που παραμένει ενεργό, είναι κρίσιμο να αποτυπωθεί στις κάλπες των φοιτητικών συλλόγων. Αφενός, είναι ζητούμενο να σημειωθεί αύξηση της συμμετοχής στις φοιτητικές εκλογές σε μια περίοδο που το σύστημα και οι κυβερνήσεις του έχουν λυσοάξει να τις απαξιώσουν και να τις καταργήσουν. Αφετέρου, είναι στοίχημα να δυναμώσει πανελλαδικά η φωνή των Αγωνιστικών Κινήσεων, που βρέθηκαν με τις σωστές θέσεις στην πρώτη γραμμή του αγώνα.

Άλλωστε, οι φοιτητές έχουν κάθε λόγο να μαυρίσουν τις παρατάξεις των κομμάτων εξουσίας (ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-ΣΥΡΙΖΑ), που είναι ενάντια στα φοιτητικά δικαιώματα και υπηρετούν τις κυβερνήσεις που τόσα χρόνια επιτίθενται με τους νόμους τους στις φοιτητικές κατακτήσεις. Που εθρεύονται τα φτωχά λαϊκά στρώματα, σαμποτάρουν τις Γενικές Συνελεύσεις και τα Διοικητικά Συμβούλια και εκφυλίζουν τις διαδικασίες τους. Που πρώτες από όλους διδάσκουν το ρουσφέτι, τον «πολιτικαντισμό» και την εργαλειοποίηση της γυναίκας. Δεν αποκλείεται οι δυνάμεις αυτές -μπροστά στο στραπάτσο που δέχτηκαν την περίοδο του κινήματος- να εντείνουν την επιχείρηση ενίσχυσης των «θέσεων» και του ρόλου τους στους συλλόγους. Η προσπάθειά τους θα πρέπει να πέσει στο κενό.

Παράλληλα, οι φοιτητές έχουν κάθε λόγο να γυρίσουν την πλάτη και στη ρεφορμιστική αριστερά της υποταγής, που κάνει ζημιά στο φοιτητικό κίνημα. Η «πρώτη δύναμη» φέρει και την πρώτη ευθύνη για την κατάσταση των συλλόγων και για το κλείσιμο των πρόσφατων καταλήψεων. Μια δύναμη που αναπαράγοντας άστοχες αναλύσεις για το πανεπιστήμιο, «ξεχνάει» την εντατικοποίηση και τους ταξικούς φραγμούς. Που όχι μόνο κατάπιε αμάσητη την «απεργοσπασία» των τηλε-εξετάσεων μέσα στις καταλήψεις, αλλά την καλωσόρισε κιόλας. Η λογική της ανάθεσης στους «εκλεγμένους της ΠΚΣ» και η ηττοπάθεια που καλλιεργεί, ότι δήθεν «οι ψηφισμένοι νόμοι δεν γίνονται να ανατραπούν από μαζικούς αγώνες», αποδεικνύουν ότι είναι εντελώς ακατάλληλη να ηγηθεί οποιοδήποτε νικηφόρο κινήματος.

Από κοντά και τα σχήματα των πάλαι

ποτέ ενιαίων ΕΑΑΚ, που μόνο σύγχυση σπέρνουν στους φοιτητές. Δεν εμπιστεύονται τη δύναμη των φοιτητικών μαζών να ανατρέπουν νόμους και πολιτικές. Αναζητούν συνεχώς ένα «κόλπο» για να ενισχυθούν, καταλήγοντας να σέρνονται πίσω από κοινοβουλευτικά κόμματα, όπως είναι το ΚΚΕ (ΑΡΙΣ) και ο Βαρουφάκης-ΜέΡΑ25 (ΑΡΑΣ/ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ) ή πίσω από την αναρχοαυτονομία (νΚΑ/Attack). Δεν τόλμησαν να υψώσουν τείχος ΑΠΟΧΗΣ από τις τηλε-εξετάσεις εν μέσω καταλήψεων, εγκαταλείποντας τον κόσμο μόνο του στον εκβιασμό «εξεταστική ή αγώνες». Συναγελάζονται με το καθηγητικό κατεστημένο αναζητώντας συμμάχους εκεί που δεν υπάρχουν, στοχοποιούν πρόσωπα (βλ. υπουργούς, πρυτάνεις) αντί για τις πολιτικές τους, και ανακυκλώνουν το πολιτικό τους αδιέξοδο εδώ και χρόνια.

Να απομονωθούν πρέπει και οι φωνές της αναρχίας-αυτονομίας, που με τη γνωστή αντι-οργανωτική τους μανία προπαγανδίζουν την αποχή από τις φοιτητικές εκλογές, χτυπώντας τα όργανα πάλης των ίδιων των φοιτητών. Είναι οι ίδιες δυνάμεις που καταγγέλλουν όπου σταθούν κι όπου βρεθούν τις οργανωμένες δυνάμεις των φοιτητικών συλλόγων, σαν να μιλούν τα πιο πιστά συστημικά δελτία ειδήσεων. Βλέπουν τον «μπάτσο» και ξεχνάνε τα μεγάλα αφεντικά του, εντός κι εκτός Ελλάδας. Αναλώνονται σε άσκοπους ακτιβισμούς στις πλάτες του κινήματος. Στέκονται μουγκές στα μεγάλα ζητήματα όπως αυτό της Παλαιστήνης, αφού οι ιδεοληψίες τους περί «άμεσης» κατάργησης των κρατών υπερεισχύουν ακόμη και την ώρα της γενοκτονίας ενός ολόκληρου λαού.

Αντίθετα, οι φοιτητές έχουν χίλιους λόγους να ενισχύσουν -με την ψήφους και τη συμμετοχή τους στα ψηφοδέλτια- τις Αγωνιστικές Κινήσεις:

- Γιατί ήταν στην πρώτη γραμμή του αγώνα στο μεγάλο φοιτητικό κίνημα του Γενάρη-Φλεβάρη-Μάρτη ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια και συνεχίζουν να παλεύουν για την ΑΝΑΤΡΟΠΗ του νόμου Πιερρακάκη, κόντρα στην ηττοπάθεια και τις ψευδαισθήσεις περί «μη εφαρμογής» των περισσότερων αριστερών δυνάμεων. Γιατί έχουν ακλόνητη πίστη στη δύναμη του φοιτητικού κινήματος και στο ότι μπορεί με την πάλη του να ανατρέψει ψηφισμένους νόμους και πολιτικές.

- Γιατί υπερασπίζονται το δικαίωμα ΟΛΩΝ των παιδιών και κυρίως αυτών από φτωχές οικογένειες να σπουδάσουν, κόντρα σε μια παιδεία για «λίγους κι εκλεκτούς» που προωθεί το καπιταλιστικό σύστημα της βαρβαρότητας. Ενάντια στους οικονομικούς-ταξικούς φραγμούς (δίδακτρα, ΕΒΕ, διαγραφές) και τους απάνθρωπους ρυθμούς σπουδών (εντατικοποίηση) που θέλουν να μας αποκλείσουν από τις σχολές.

- Γιατί είναι η δύναμη που τοποθετήθηκε εξαρχής ενάντια στην τηλε-καταστολή του φοιτητικού κινήματος και κάλεσε σε μαζική ΑΠΟΧΗ από τις τηλε-εξετάσεις την περίοδο των καταλήψεων, χωρίς ταλαντεύσεις και αυταπάτες. Γιατί από την πανδημία ακόμη (2020-21) αναγνώρισε τον επικίνδυνο ρόλο της τηλεκαίδευσης και έδωσε μάχη ενάντια της ως μοχλού του συστήματος που χτυπάει τα δικαιώματα φοιτητών και μαθητών.

- Γιατί αναγνωρίζοντας τον ρεβανσι-

σμό του συστήματος απέναντι στο φοιτητικό κίνημα, που θέλει να διδάξει ότι «οι αγώνες έχουν τίμημα», παλεύουν για τη συνέχιση των Γενικών Συνελεύσεων σε κάθε φοιτητικό σύλλογο. Αναδεικνύουν ότι απέναντι στο κύμα συνδικαλιστικών διώξεων εναντίον αγωνιζόμενων μαθητών-φοιτητών-εκπαιδευτικών-εργαζομένων, μόνο η μαζική συνέχιση του αγώνα μπορεί να δώσει απάντηση.

- Γιατί είναι η ΜΟΝΗ δύναμη που στέκεται ενάντια στη λεγόμενη «συνδιοίκηση», η οποία μόνο υποταγή και ενσωμάτωση μπορεί να φέρει στο φοιτητικό κίνημα και συμμετέχει με ψηφοδέλτια που δεν εκλέγουν αντιπροσώπους στα όργανα του τμήματος. Γιατί παλεύει για φοιτητικό κίνημα ισχυρό και ανεξάρτητο από το κράτος και τους μηχανισμούς του, που θα δίνει τις μάχες στους δρόμους και όχι στους τέσσερις τοίχους της κρατικής διοίκησης.

- Γιατί είναι η φωνή που επιμένει, παρά τη σιγή ιχθύος, να καταγγέλλει

στα φοιτητικά αμφιθέατρα τη σφαγή του λαού της Παλαιστήνης από τους δολοφόνους Ισραήλ-ΗΠΑ-ΕΕ. Κόντρα στη χρεωκοπημένη λογική των «δύο κρατών», προβάλλει το αίτημα για Παλαιστήνη ελεύθερη και ανεξάρτητη από τον Ιορδάνη ποταμό ως τη Μεσόγειο. Εναντιώνεται στον άδικο-αντιδραστικό πόλεμο στην Ουκρανία και επιλέγει την πλευρά των λαών, όχι των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-Ρωσία. Καταγγέλλει την εξάρτηση της χώρας και την εμπλοκή της στα ανοικτά πολεμικά μέτωπα.

Στις 22 Μάη οι Αγωνιστικές Κινήσεις προσέρχονται στις φοιτητικές εκλογές με κεντρικά συνθήματα «Ο ΔΡΟΜΟΣ ΑΝΟΙΞΕ - ΜΠΟΡΟΥΜΕ να νικήσουμε - ΑΝΑΤΡΟΠΗ της επίθεσης - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ & ΟΡΓΑΝΩΣΗ στους συλλόγους - με την ΑΡΙΣΤΕΡΑ των ΑΓΩΝΩΝ» και καλούν πλατιά τους φοιτητές να στηρίξουν τη φωνή της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντισυνδιαχειριστικής κατεύθυνσης μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους.

Φακέλωμα μαθητών, αυστηροποίηση απουσιών και ποινών στα σχολεία!

Με πρόσχημα το «bullying» στα σχολεία, το υπουργείο Παιδείας επιβάλλει ένα αυστηρό πλαίσιο καταγραφής των απουσιών, αλλά και ποινών για τους μαθητές. Περιορίζεται ο αριθμός των απουσιών και επαναφέρεται ο διαχωρισμός σε δικαιολογημένες και αδικαιολογητές. Οι απουσίες θα μπαίνουν με χρονόμετρο, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει το Υπουργείο, και αν ένας μαθητής αργήσει να μπει στο μάθημα ένα δεκαπεντάλεπτο, του χρεώνεται απουσία, ενώ το ίδιο θα συμβεί και στην τρίτη φορά που θα αργήσει λιγότερο! Οι βαθμολογικές επιδόσεις και οι απουσίες θα καταγράφονται ηλεκτρονικά σε πραγματικό χρόνο και ο μαθητής θα υπόκειται κυριολεκτικά σε ένα ηλεκτρονικό φακέλωμα. Τι θα καταγράφεται για τους μαθητές σε περίπτωση καταλήψεων; Είναι ολοφάνερο ότι θα έπεται φακέλωμα και ανοικτή στοχοποίηση αγωνιστών μαθητών. Για αυτό και αυτά τα μέτρα πλαισιώνονται και με αυστηρές ποινές, όπως πενήνήμερες αποβολές, αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος, αλλά και ποινικές και οικονομικές συνέπειες για τους γονείς των μαθητών που συμμετέχουν σε καταλήψεις.

Στόχος αυτών των μέτρων είναι και οι εκπαιδευτικοί που αγωνίζονται ή υπερασπίζονται ανοικτά τους μαθητικούς αγώνες. Επιβάλλεται στους συλλόγους διδασκόντων να μην διαγράφουν απουσίες μαθητών, ενώ ψηφιοποιείται και το βιβλίο ύλης. Θα υπάρχει, δηλαδή, αυστηρός έλεγχος για το πώς καλύπτεται από τη μεριά τους η δαιδαλώδης αυτή ύλη. Αυτά τα μέτρα, σε συνδυασμό με την αξιολόγηση που δρομολογείται, έχουν ως σκοπό να επιβάλλουν ένα κλίμα φόβου στα σχολεία, για να περάσουν ανεμπόδιστα τα σχέδια της κυβέρνησης.

Το Υπουργείο χύνει κροκοδείλια δάκρυα για τη «σχολική βία» και συγκαλύπτει το κοινωνικό περιβάλλον που τη γεννά και που διαμορφώνει το ίδιο το σύστημα με τον εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα που επιβάλλει. Μιλούν για βία στα σχολεία αυτοί που ασκούν την πιο σκληρή βία σε όποιον διαδηλώνει ή όποιον σηκώνει κεφάλι, αυτοί που ασκούν τη χειρότερη βία και εκμετάλλευση στον εργαζόμενο, που έχουν φέρει σε απόγνωση τα λαϊκά νοικοκυριά. Αξιοποιούν τη «σχολική βία» ως πρόσχημα για να επιβάλλουν την τρομοκρατία στις σχολικές αίθουσες. Στόχος τους είναι η καταστολή των μαθητικών αντιστάσεων. Ιδιαίτερα σε μια περίοδο που επιβάλλουν βαναυσους ταξικούς φραγμούς, όπως το «Εθνικό Απολυτήριο», ετοιμάζουν το οπλοστάσιό τους, για να εμπεδωθεί ένα κλίμα φόβου στους μαθητές. Θέλουν να επιβάλλουν ένα κλίμα πειθάρχησης, όπου κανένας μαθητής ή ακόμα και εκπαιδευτικός δεν θα σηκώνει κεφάλι. Αυτή η κίνηση έρχεται να συμπληρώσει τις συνδικαλιστικές και πολιτικές διώξεις απέναντι σε εκπαιδευτικούς αγωνιστές στον Πειραιά, τις εφόδους της αστυνομίας στις φοιτητικές καταλήψεις και τις συλλήψεις αγωνιστών φοιτητών το προηγούμενο διάστημα.

Απέναντι στον τρόπο που επιβάλλει το Υπουργείο στα σχολεία, μονόδρομος για εκπαιδευτικούς, μαθητές και γονείς είναι να σηκώσουν κεφάλι. Από τους συλλόγους γονέων μέχρι και τα συνδικαλιστικά όργανα των εκπαιδευτικών και των μαθητών, να κινητοποιηθούν στην κατεύθυνση ανατροπής των αυστηρών μέτρων ποινών και απουσιών, αλλά και της αξιολόγησης στα σχολεία. Το Υπουργείο ετοιμάζει σαρωτική επίθεση σε μαθητές, εκπαιδευτικούς και γονείς και είναι ανάγκη να μπει φραγμός στα σχέδιά του.

ΗΠΑ-Ιαπωνία-Φιλιππίνες

Τριμερής συνάντηση κορυφής... με το βλέμμα στην Κίνα

Ο Μπάιντεν υποδέχθηκε στις 11 Απριλίου στην Ουάσιγκτον τους ηγέτες της Ιαπωνίας και των Φιλιππίνων, Κισίντα και Μάρκος τζούνιορ αντίστοιχα, στο φόντο σειράς επεισοδίων στη Νότια Σινική Θάλασσα όπου η ένταση ανεβαίνει τα τελευταία χρόνια. Η τριμερής συνάντηση κορυφής επικεντρώθηκε στην ενίσχυση των δεσμών των τριών χωρών απέναντι στην Κίνα. Ο Μπάιντεν, κατά την τυποποιημένη ορολογία των Αμερικανών, αναφερόμενος στον «κοινό σχεδιασμό» για τη περιοχή Ασίας-Ειρηνικού, δήλωσε ότι πρέπει να είναι: «ελεύθερη, ανοικτή, ευημερούσα και ασφαλής» απέναντι στα σχέδια της Κίνας που τα χαρακτήρισε επικίνδυνα και επιθετικά.

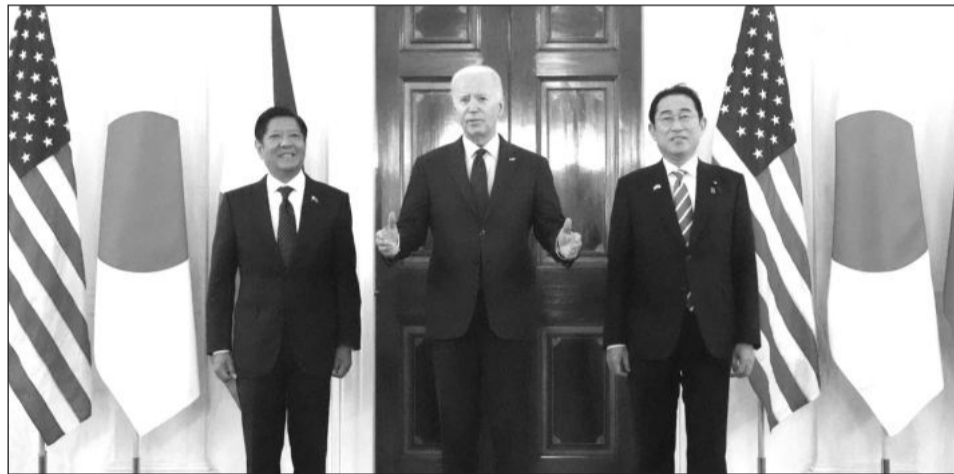
Ως πρώτο βήμα οι ηγέτες ανακοίνωσαν κοινές περιπολίες στον Ινδο-Ειρηνικό, σε συνέχεια των ασκήσεων που πραγματοποιήθηκαν πέρυσι στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας. Η γενικότερη στρατηγική των ΗΠΑ σε Ινδικό-Ειρηνικό σίγυρα δεν εξαντλείται στις περιπολίες!

Πέρα από τις εκατέρωθεν δηλώσεις, ως κίνηση η τριμερής συνάντηση έχει τη σημασία της τόσο στο διεθνές πεδίο όσο και στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Αξιωματούχοι του Λευκού Οίκου δήλωσαν ότι στοχεύουν να στείλουν ένα σαφές μήνυμα πως «η κυβέρνηση των Δημοκρατικών παραμένει αποφασισμένη να οικοδομήσει αυτό που αποκαλεί «δικτυωτό πλέγμα» συμμαχιών στον Ινδο-Ειρηνικό», για να ανακόψει τη «μεγαλύτερη στρατηγική πρόκληση, όχι μόνο για την ειρήνη και την ασφάλεια της Ιαπωνίας, αλλά και για την ειρήνη και την ασφάλεια του συνόλου της διεθνούς κοινότητας», υπερθεμάτισε ο ιάπωνας πρωθυπουργός στο αμερικανικό Κογκρέσο.

Ο Κισίντα, μιλώντας στην ολομέλεια του Κογκρέσου, εστίασε στην «ανάγκη ενίσχυσης της συνεργασίας των δύο χωρών και καταπολέμησης των διαταγμών μερίδας της νομοθετικής εξουσίας για την εμπλοκή των ΗΠΑ στη διεθνή σκηνή»... Αναμφίβολα η παραπάνω αποστολή αποτελεί «καρφί» για τον

Τραμπ, αφού οι ΗΠΑ διανύουν την πιο απρόοπτη προεκλογική περίοδο. Ενδεχομένως να αποτελούσε ένα είδος ανταπόδοσης για την εντυπωσιακή υποδοχή που του επιφύλαξε ο αμερικανός πρόεδρος.

Διαφαίνεται, ωστόσο, από τις κατ'ιδίαν συνομιλίες Μπάιντεν-Κισίντα που ακολούθησαν τη σύνοδο κορυφής ότι η Ουάσιγκτον βλέπει ενδεχομένως μια αυξημένη επιρροή του Τόκιο στην περιοχή. Με άλλα λόγια, μια αναβάθμιση του ρόλου του. Το ζήτημα είναι ποια περιθώρια κινήσεων της Ιαπωνίας θα ορίσουν οι ΗΠΑ, αλλά και τι μπορεί, ως δυνατότητα

να αντέξει η Ιαπωνία. Ο Κισίντα, αναφερόμενος στις «προκλήσεις της Κίνας, δήλωσε: «Εξήγησα ότι, στο πλαίσιο της εθνικής στρατηγικής ασφαλείας, η Ιαπωνία είναι αποφασισμένη να ενισχύσει τις αμυντικές δυνάμεις της, αποκτώντας δυνατότητες αντεπίθεσης, αυξάνοντας τον αμυντικό προϋπολογισμό και με άλλες πρωτοβουλίες» (κάτι ανάλογο αποφάσισε η Γερμανία απέναντι στη Ρωσία!). Και συνέχισε: «Συμφωνήσαμε ότι οι δύο χώρες μας θα συνεχίσουν να απαντούν στις προκλήσεις που αφορούν την Κίνα μέσω στενής συνεργασίας». Αλλά... «ταυτόχρονα, επιβεβαιώσαμε ότι είναι σημαντικό να συνεχιστεί ο διάλογος με την Κίνα και η συνεργασία με την Κίνα για τις

κοινές μας προκλήσεις»!;

Όσο για τις Φιλιππίνες, το ζήτημα για τις ΗΠΑ δεν είναι απλά η αναθέρμανση των σχέσεων Μανίλας - Ουάσιγκτον (που ο Μπάιντεν το θεωρεί προτεραιότητά του), αλλά η «ολική επαναφορά» των σχέσεων, όπως ήταν στην περίοδο του δικτάτορα πατρός Μάρκου, μέσω του υιού Μάρκος. Η απομάκρυνση του Ντουτέρτε από την προεδρία το 2022 (που έβαζε ποικίλα ζητήματα στις ΗΠΑ) δείχνει να ανοίγει έναν δρόμο. Έκτοτε οι σχέσεις μεταξύ Κίνας και Φιλιππίνων δοκιμάζονται ακόμα και με θερμά επεισόδια στα χωρικά ύδατα αμφισβητούμενων

παίρνουν από την ενδυνάμωση της Κίνας. Ο Μπάιντεν (που κατηγορείται από τους ρεπουμπλικάνους για ατολμία) προσπαθεί να συμπήξει ευρύτερες στρατιωτικές συμμαχίες στην περιφέρεια Ασίας-Ειρηνικού για να αντιμετωπιστούν οι κινεζικές στρατηγικές φιλοδοξίες. Με την Ινδία να παραμένει «διακαής πόθος», ο Λευκός Οίκος παρουσίασε την πρώτη τριμερή σύνοδο, με Ιαπωνία και Φιλιππίνες, ως ισχυρή απάντηση στις κινεζικές απόπειρες επέκτασης της επιρροής της. Σύμφωνα με στέλεχος της αμερικανικής κυβέρνησης, «η συνάντηση θα στείλει σαφές μήνυμα στο Πεκίνο ότι έχει καταστεί ο παρίας της γειτονιάς»!

Δεν ξέρουμε αν προέχουν προεκλογικοί λόγοι για να αξιοποιήσει ο Μπάιντεν ή αν πρόκειται για προπαρασκευαστικά βήματα για να ξεκινήσουν συνομιλίες για την εισαγωγή νέων μελών στην τριμερή στρατιωτική τους συμμαχία, Αυκός, που ξεκίνησε στις 15 Σεπτεμβρίου 2021 και στοχεύει να εξοπλίσει την Αυστραλία με πυρηνικά οπλισμένα υποβρύχια.

Από πηγές του Πενταγώνου αυτή την εβδομάδα, που αναπαρήγαγαν τα διεθνή ΜΜΕ, ΗΠΑ, Βρετανία και Αυστραλία σκέφτονταν να συμπεριλάβουν την Ιαπωνία στην ΑΥΚΟΣ, πράγμα που μέχρι σήμερα δεν έδειχνε να είναι τόσο απλό. Δεν ξέρουμε αν αυτή η συνάντηση το απλοποίησε. Πάντως, για πρώτη φορά, η Ιαπωνία, οι ΗΠΑ και η Αυστραλία θα δημιουργήσουν ένα δίκτυο αντιαεροπορικών πυραύλων στο πλαίσιο μιας «νέας αμυντικής αρχιτεκτονικής».

Οι σύμμαχοι των ΗΠΑ στην περιοχή δέχονται (εκόντες-άκοντες) να συνεργαστούν με ΗΠΑ, ωστόσο νιώθουν και το βάρος της αντιπαράθεσης με τον γίγαντα γείτονά τους, σε συνδυασμό με το βαθμό αποφασιστικότητας των ΗΠΑ. Ωστόσο, αυτό που προκύπτει αβίαστα ως μήνυμα από τις κινήσεις των ΗΠΑ είναι πως η Κίνα κάθε άλλο παρά είναι «παρίας» ή «η πιο απομονωμένη χώρα στην περιοχή»!

XB

Αργεντινή

Με καταστολή απαντά ο Μιλέι στις λαϊκές κινητοποιήσεις

Ο «υπερφιλελεύθερος» Χαβιέρ Μιλέι, αφού ανήλθε στον προεδρικό θώκο ξεγελώντας έναν ολόκληρο λαό σε πλήρη απόγνωση, από την πρώτη στιγμή έδειξε τα δόντια του και αποκάλυψε τις πραγματικές του προθέσεις. Ακολουθώντας με συνέπεια το πρόγραμμα «θεραπείας» της οικονομίας (της ντόπιας άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστικών πολυεθνικών), καταργεί

με προεδρικά διατάγματα ένα προς ένα τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις κατακτήσεις ολόκληρων δεκαετιών του λαϊκού κινήματος.

Ήδη από το Φλεβάρη αυτού του έτους, το οικονομικό επιτελείο του Μιλέι παρουσίασε ένα πρόγραμμα απορρύθμισης που περιλαμβάνει πάνω από 300 μέτρα απελευθέρωσης των τιμών βασικών αγαθών και υπηρεσιών, με αιχμή τα μισθώματα της εργατικής κατοικίας, τα τρόφιμα και τις συγκοινωνίες. Ταυτόχρονα, επέβαλε το πάγωμα των μισθών και των αποδοχών, δήθεν για συγκράτηση του πληθωρισμού. Αποτέλεσμα ήταν οι ήδη ταλαιπωρημένες λαϊκές μάζες να οδηγηθούν στο κατώφλι της εξαθλίωσης, με το μερίδιο του πληθυσμού που ζει κάτω από το όριο της φτώχειας να ξεπερνά το 60% το Μάρτη.

Όπως ήταν αναμενόμενο, αυτή η πολυδοκιμασμένη - και μάλλον σχεδιασμένη - οικονομική πολιτική οδήγησε σε πρωτοφανή κρίση, με τον πληθωρισμό να καλπάζει και το εθνικό νόμισμα να υποτιμάται 60% σε σχέση με το δολάριο. Το ΔΝΤ, που προφανώς υποστηρίζει και

υποδαυλίζει μια τέτοια πολιτική, πρότεινε τη χορήγηση δανείου 4,7 δισεκατομμυρίων δολαρίων, υπό τον όρο ότι η κυβέρνηση θα προχωρήσει σε πλήρη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και της περίθαλψης και σε κατάργηση όσων επιδομάτων είχαν απομείνει. Η γνωστή αντιλαϊκή συνταγή!

Η αυξανόμενη φασιστικοποίηση είναι το λογικό επόμενο αυτής της αντιλαϊκής πολιτικής. Νοσταλγός της μαύρης εποχής των «μολύβδινων χρόνων» της δικτατορίας του Βιντέλα, ο Μιλέι απείλησε με διάλυση των συνδικάτων και με απόλυση όσων δημοσίων υπαλλήλων επιλέγουν να απεργήσουν. Η γενική απεργία της 24ης Ιανουαρίου χτυπήθηκε ανελέητα από τις δυνάμεις καταστολής, ενώ πιο πρόσφατες κινητοποιήσεις των εξαθλιωμένων μαζών επίσης χτυπήθηκαν από την αστυνομία, αφήνοντας πολλούς τραυματίες, με αποκορύφωμα τη διαμαρτυρία των πεινασμένων στις 10 Απρίλη ενάντια στην κατάργηση των λαϊκών συσσιτίων.

Το ιδεολόγημα της φασιστικής κούντας με κοινοβουλευτικό μανδύα, που

πήρε την εξουσία χωρίς πραξικόπημα (όπως είθισται στην πιο σύγχρονη εποχή), φθάνει μέχρι να αρνείται την ύπαρξη των εξαφανισμένων της δικτατορίας και να αποκαλεί «βρωμοκομμουνίστριες» τις μητέρες της Πλάσα ντε Μάγιο που ζητούσαν να μάθουν για την τύχη των παιδιών τους.

Αλλά και στην εξωτερική πολιτική το καθεστώς δείχνει την ίδια αφοσίωση όπως και οι πάλοι ποτέ χουντικοί: για τον Μιλέι, οι κυβερνήσεις του Λούλα στη Βραζιλία και του Μαδούρο στη Βενεζουέλα είναι «επικίνδυνες για τον ελεύθερο κόσμο», ενώ το Ιράν «απειλεί τα θεμέλια του δυτικού πολιτισμού».

Οι αγωνιστικές δυνάμεις της χώρας, από την αριστερή πτέρυγα των περονιστών μέχρι την επαναστατική Αριστερά, επιδιώκουν την αναβίωση των λαϊκών κινημάτων της δεκαετίας του '70, υποσχόμενες ότι οι διαμαρτυρίες θα κλιμακωθούν διεκδικώντας δημοκρατικά δικαιώματα και αξιοπρεπή διαβίωση για το λαό.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Ουαλίντ Ντάκα

Η αντοχή της ελιάς, το πείσμα για ζωή και η δύναμη της αντίστασης

Ο δωδεκάχρονος Ζουντ ζει με τη λαχτάρα να επισκεφτεί και να γνωρίσει τον φυλακισμένο πατέρα του. Γεννήθηκε με τεχνητή γονιμοποίηση, όταν το σπέρμα του πατέρα του βγήκε κρυφά από τη φυλακή. Όταν μαθαίνει πως οι αρχές κατοχής ματαίωσαν την επίσκεψη επικαλούμενες λόγους ασφαλείας, αποκαρδιώνεται. Παίρνει τους δρόμους και περπατώντας στην παλαιστινιακή ύπαιθρο συναντά και μιλά με ζώα και φυτά που ζουν σε αυτήν. Ο Σαμούρ το κουνέλι, το πουλί που το φώναζαν Αμπού Ρίσα, η γάτα που τη λέγανε Χανφούρ και ο σκύλος Αμπούρ ακούνε την περιπέτειά του και του διηγούνται τις δικές τους. Όλων οι ιστορίες είναι γεμάτες με τα δεινά της κατοχής και την επιθυμία για ελευθερία. Ο Ζουντ αναζητά τον τρόπο να περάσει τον ψηλό τοίχο, να μπει στη φυλακή. Οι νέοι φίλοι του δεν μπορούν να του δώσουν απάντηση στο πώς θα τα καταφέρει να συναντήσει τον πατέρα του. Τότε εμφανίζεται η Ουμ Ρουμί, μια γέριχη ελιά, την οποία οι κατακτητές είχαν φοβερήσει πως θα την ξεριζώσουν και θα την μεταφέρουν από το σπίτι της στη Δυτική Όχθη στην Αφούλα στον Βορρά. Η Ουμ Ρουμί αποκαλύπτει στον μικρό το μυστικό του ιερού λαδιού. Αν αλείψει το σώμα του με αυτό, θα γίνει αόρατος. Όταν ο Ζουντ τα καταφέρει να περάσει απαρατήρητος τους τοίχους της φυλακής και εκφτάσει στο κελί του πατέρα του, εκείνος θα νομίσει πως έχει παραισθήσεις ακούγοντας τη φωνή ενός παιδιού που του λέει: «Είμαι ο γιος σου, ο Ζουντ!».

«Η ιστορία του μυστικού του λαδιού» ήταν η πρώτη ιστορία για παιδιά που έγραψε ο Ουαλίντ Ντάκα. Ο παλιότερος πολιτικός κρατούμενος στις ισραηλινές φυλακές, καταδικασμένος για τον θάνατο ενός ισραηλινού στρατιώτη, ως επικεφαλής μιας ένοπλης ομάδας του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Γεννημένος στις 18 Ιούλη του 1961 στη Μπάκα Αλ-Γαρμπία, μια πόλη που βρίσκεται δίπλα στην πράσινη γραμμή εντός του κατοχικού κράτους, στην οποία κατοικούν σχεδόν αποκλειστικά Παλαιστίνιοι, ο Ουαλίντ συνελήφθη το 1986. Καταδικάστηκε σε ισόβια, αλλά αργότερα η ποινή μετατράπηκε σε 37 χρόνια κάθειρξη. Όταν ήρθε η ώρα να αποφυλακιστεί, οι ισραηλινές αρχές παρέτειναν την ποινή με πρόσχημα την κατοχή κινητών τηλεφώνων. Θεωρήθηκε κρατούμενος μεγάλης σημασίας, γι' αυτό και συμπεριλήφθη στη λίστα των 23 φυλακισμένων που έχουν εξαιρεθεί από οποιαδήποτε συμφωνία ανταλλαγής, παρά το γεγονός πως το όνομά του βρισκόταν στη λίστα αποφυλάκισης των συμφωνιών του Όσλο. Το Ισραήλ εκτός των άλλων έχει παραβιάσει και τη συμφωνία απελευθέρωσης όσων είχαν φυλακιστεί πριν από αυτές το 1993 και το 1995. Δεν τον αποφυλάκισαν ούτε όταν ο Ουαλίντ αρρώστησε από μυελοϊνωση, μια σπάνια μορφή του καρκίνου του μυελού των οστών, για την οποία χρειαζόνταν ειδική θεραπεία, αγνοώντας τις εκκλήσεις της οικογένειάς του και του κινήματος αλληλεγγύης. Το 1999, ο Ουαλίντ παντρεύτηκε τη δημοσιογράφο Σαναά Σαλαμέχ. Το 2011 με επιστολή του είχε εκ-

φράσει την επιθυμία να αποκτήσει μια κόρη, στην οποία θα έδινε το όνομα Μιλάντ (Γέννηση). Αμπού Μιλάντ ήταν το ψευδώνυμό του στην παρανομία. Το 2020 πραγματοποιήθηκε το όνειρό του. Γεννήθηκε η Μιλάντ, αφού πρώτα κατάφερε να βγάλει κρυφά από τη φυλακή το σπέρμα του, σε μια από τις λιγοστές συναντήσεις με τη γυναίκα του. Τους απαγόρευαν να κάνουν χρήση του θεσμού των συζυγικών επισκέψεων. Όση ασχήμια και όσο μίσος είναι χαραγμένα στα πρόσωπα των σιωνιστών εγκληματιών, τόση ομορφιά έχει το πρόσωπο της μικρής Μιλάντ, η οποία από τους πρώτους μήνες της ζωής της συμμετείχε μαζί με τη μητέρα της στις κινητοποιήσεις για την αποφυλάκιση του Ουαλίντ. Τον τελευταίο καιρό, η υγεία του αγωνιστή επιδεινώθηκε ραγδαία. Τον πήγαν σε νοσοκομείο ετοιμοθάνατο, αφού τον κράτησαν δίχως τακτική θεραπεία και παρακολούθηση στο αναρρωτήριο των σκληρών φυλακών Ράμλα. Το κάθαρμα Ιταμάρ Μπεν Γκβιβ, σημερινός υπουργός Εθνικής Ασφάλειας του Ισραήλ, είχε δηλώσει τον Μάιο του 2023 πως ο Ουαλίντ «πρέπει να τελειώσει τη ζωή του στη φυλακή». Ο Ουαλίντ Ντάκα άφησε την τελευταία πνοή του την Κυριακή 7 Απριλίου στο ιατρικό κέντρο Σαμίρ.

Με καταγωγή που τη συνδέουν με την αρχαία φοινικική Τύρο, οι ελιές Suri που παράγουν την ποικιλία ελιών και λαδιού Ρουμί μπορούν να ξεπεράσουν τη χιλιετία ζωής και καρποφορίας. Είναι ριζωμένες για αιώνες στη γη της Παλαιστίνης, απόλυτα συνδεδεμένες με τη ζωή των ανθρώπων που ζουν εδώ από τα βάθη της ιστορίας. Στη Μπάκα Αλ-Γαρμπία, οι αρχαιολόγοι ανακάλυψαν οργανωμένο ελαιολαδοποιείο από τα ελληνιστικά χρόνια. Ο Ουαλίντ Ντάκα χρησιμοποίησε τον συμβολισμό της αιωνόβιας ελιάς, για να δημιουργήσει μια ιστορία ελευθερίας και ελπίδας μέσα στη φυλακή, μιλώντας ταυτόχρονα για τη μεγάλη φυλακή, την κατοχή, μέσα στην οποία βρίσκεται ο λαός της Παλαιστίνης. Στις 95 σελίδες του μυθιστορήματος, η έμμεση αναφορά στην ιστορία του Ιησού, του γιου της

Μαρίας, και στον μύθο πως εκείνος μπορούσε να γιατρέψει τους ανθρώπους με το λάδι δεν περνά απαρατήρητη. Το ίδιο και για τη δύναμη της ελιάς να ξεπερνά δοκιμασίες στο διάβα των αιώνων. Στον διάλογο που κάνει ο φυλακισμένος πατέρας, ο Ουαλίντ μεταφέρει τη δική του άποψη και στάση ζωής, που δεν την έκαμψαν τα χρόνια της φυλακής. Τον συμβουλεύει να είναι αφοσιωμένος στην ηθική, στη μάθηση και στην ελευθερία. Το Λαϊκό Μέτωπο στο βιογραφικό που κυκλοφόρησε τον χαρακτηρίζει ως έναν από τους εξέχοντες θεωρητικούς και στοχαστές των κατοχικών φυλακών. Τα πιο γνωστά βιβλία του, «Η Διάλυση της Συνείδησης», «Παράλληλος Χρόνος» και το μυθιστόρημα «Η ιστορία του μυστικού του λαδιού» κέρδισαν διεθνή φήμη, μεταφράστηκαν σε πολλές γλώσσες, έγιναν μέχρι και θεατρικά έργα. Το βιβλίο του «Επαναπροσδιορίζοντας τα βασανιστήρια», θεωρείται μια από τις πιο σημαντικές μελέτες για το κίνημα των κρατουμένων. Μέσω αυτής της μελέτης, παρουσίασε την αξία της σταθερότητας, της πειθαρχίας, της οργανωτικής δουλειάς στη βάση και τη δύναμη της θέλησης μέσα στις φυλακές. Παρήγαγε ένα τεράστιο πνευματικό εγχείρημα, με το οποίο προσπάθησε να δώσει απαντήσεις σε πολλά τα ζητήματα, ερωτήματα και υπαρξιακές αναζητήσεις των αγωνιστών μέσα και έξω από κελιά της κατοχής.

Στους σιωνιστές κατακτητές προξενεί φόβο ακόμη και τώρα που τον σκότωσαν αργά και βασανιστικά. Αρνούνται ακόμη να παραδώσουν τη σορό στην οι-

κογένειά του. Ο Μπεν Γκβιβ έστειλε αστυνομικούς και στρατιώτες, για να αποδίσουν μια τελετή συλλυπητηρίων που οργάνωσαν οι συγγενείς στη γενέτειρά του. Χτύπησαν γυναίκες και συνέλαβαν άνδρες, πιστεύοντας πως έτσι θα σβήσουν τη μνήμη και την κληρονομιά του αγωνιστή. Ακροδεξιές ομάδες απείλησαν προοδευτικούς αντισιωνιστές Εβραίους που εξέφρασαν τη λύπη τους για τον θάνατό του, όπως στην περίπτωση της πανεπιστημιακού Ανάτ Ματάρ, για την οποία ζήτησαν την απόλυσή της! Δεν έχουν καταλάβει τίποτε ούτε από την ηρωική ιστορία της παλαιστινιακής αντίστασης, ούτε βέβαια έχουν διαβάσει τις ιστορίες που έγραψε ο Ουαλίντ Ντάκα. Λέγεται πως η Γκόλντα Μείρ είχε πει πως η ειρήνη θα έρθει όταν οι Παλαιστίνιοι θα αγαπούν τα παιδιά τους περισσότερο απ' ό,τι μισούν τους κατακτητές, εννοώντας στην πραγματικότητα πως κάποτε θα υπερισχύσει ο φόβος του θανάτου απέναντι στη θέληση για ελευθερία. Η Γκόλντα Μείρ πέθανε και παρά τις αιματηρές προσπάθειές της, δεν κατάφερε να εξασφαλίσει ειρήνη και ασφάλεια στο κατοχικό κράτος και τους ομοεθνείς της. Το ίδιο συνέβη και για τους διαδόχους της, μερικοί από τους οποίους υπήρξαν εξέχοντες σφαγείς, όπως ο Σαρόν. Το ίδιο θα συμβεί και με τους σύγχρονους εγκληματίες, σαν τον Νετανιάχου και τον Μπεν Γκβιβ. Το πείσμα για ζωή και ελευθερία αγωνιστών σαν του Ουαλίντ Ντάκα θα αντέξει, όπως συνεχίζουν να αντέχουν οι αιωνόβιες ελιές στη γη της Παλαιστίνης.

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ δύο κείμενα για τον Ουαλίντ
www.jadaliyya.com/Details/45912/In-Memory-of-Walid-Daqq
www.palestinechronicle.com/walid-daqq-the-killing-of-a-palestinian-spartacus/
 ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ τη σελίδα για τον Ουαλίντ Ντάκα
<https://www.facebook.com/profile.php?id=100091256805982>

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων που δημοσιεύονται στην έντυπη έκδοση

Παλαιστίνη – Μέση Ανατολή

Μεγαλώνουν οι κίνδυνοι περιφερειακής ανάφλεξης

Η σιωνιστική γενοκτονία συνεχίζεται

Τελικά η προβοκατόρικη και έξω από κάθε πλαίσιο διεθνών σχέσεων, δολοφονική επίθεση του σιωνιστικού Ισραήλ στην πρεσβεία του Ιράν, διέυρνε τον κύκλο της αναταραχής στη Μέση Ανατολή, με το επίκεντρό της να παραμένει η γενοκτονική σφαγή που οι σιωνιστές, με τη στήριξη των αφεντικών τους στην Ουάσιγκτον, συνεχίζουν εναντίον του ηρωικού λαού της Παλαιστίνης.

Η ιρανική ηγεσία, αφού για μέρες ζύγισε τα υπέρ και τα κατά, επέλεξε στα ξημερώματα της 14ης του Απρίλη, να επιτεθεί στο Ισραήλ, στέλνοντας περισσότερα από 300 ντρόους και βαλλιστικούς πυραύλους εναντίον του. Είχε προηγηθεί την προηγούμενη μέρα, η κατάληψη ενός φορτηγού πλοίου ισραηλινών συμφερόντων στα Στενά του Ορμούζ, από το ιρανικό σώμα των «Φρουρών της Επανάστασης».

Θα λέγαμε πως με τον τρόπο που εξελίσσονταν η κατάσταση, ενώ η ιρανική ηγεσία δεν ήθελε να συρθεί από το Ισραήλ σε μια αντιπαράθεση, ωστόσο η επίθεση ήταν τέτοιου χαρακτήρα (επίθεση σε χώρο πρεσβείας) που το Ιράν δεν θα μπορούσε να μην απαντήσει. Δεν ήταν μόνο το πώς θα εκλαμβάνονταν αυτό στο εσωτερικό του Ιράν και πώς θα χρησιμοποιούνταν στους συσχετισμούς εντός του καθεστώτος, αλλά και το σημαντικό γεγονός πως μια τέτοια στάση άδειαζε τις δυνάμεις που επηρεάζει (τον λεγόμενο «Άξονα της Αντίστασης») και πολύ περισσότερο θα έθετε τις βάσεις για αμφισβήτηση των δυνατοτήτων του και του κύρους του Ιράν προς αυτές.

Αντανακλάστηκε, λοιπόν, στην επίθε-

ση αυτή του Ιράν, η αντίφαση που πριν περιγράφηκε. Έτσι, ενώ ήταν από κάθε άποψη εντυπωσιακή και φυσικά ήταν η πρώτη φορά που το Ιράν στόχευσε το σιωνιστικό κράτος, πράγμα καθόλου αμελητέο, από την άλλη τα συστήματα που χρησιμοποιήθηκαν έδιναν τη δυνατότητα στο Ισραήλ και στους δυτικούς προστάτες του να την αντιμετωπίσουν σε μεγάλο βαθμό. Και ήταν από πριν σε γνώση της ιρανικής ηγεσίας, όπως και έγινε, ότι θα υπάρξει σημαντική συμβολή των ΗΠΑ, της Βρετανίας -που απογείωσε τα αεροπλάνα της από την Κύπρο- και της Γαλλίας, στην αναχαίτιση της επίθεσης. Η εσπευσμένη, μάλιστα, ανακοίνωση του Ιράν ότι με την επίθεση αυτή ολοκλήρωσε την απάντησή του στον βομβαρδισμό της πρεσβείας του στη Δαμασκό, είναι νομιζουμε, ενδεικτική των δικών του προθέσεων, για να μην υπάρξει συνέχεια και κλιμάκωση.

Αν εκείνη την νύχτα οι λαοί της περιοχής κρατούσαν την ανάσα τους για το πού μπορούν να οδηγηθούν οι εξελίξεις, θα θέλαμε -δυστυχώς- να υπογραμμίσουμε πως ο κίνδυνος μιας ευρύτερης περιφερειακής ανάφλεξης όχι μόνο δεν έχει εκλείψει, αλλά έρχεται πιο κοντά. Η σιωνιστική ηγεσία, υποκρινόμενη το θύμα, δήλωσε από την πρώτη στιγμή πως θα δώσει σκληρή απάντηση. Από κοντά οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, οι εξαρτημένες σ' αυτούς χώρες όπως η Ελλάδα και τα κατάρπυστα ΜΜΕ τους, ενώ δεν έβγαλαν λέξη για το χτύπημα στην ιρανική πρεσβεία, έσπευσαν να δηλώσουν την στήριξή τους στο κράτος δολοφόνο. Αξίζει να σημειωθεί η ντροπιαστική χρησιμοποίηση

των βάσεων στη χώρα αλλά και της αγγλικής βάσης στην Κύπρο, στο πλευρό του κατοχικού Ισραήλ, όπως επίσης και η υποτακτική στάση του αστικού πολιτικού προσωπικού στην Ελλάδα, να διαγκωνίζονται σε δουλοπρέπεια για τους σιωνιστές και τις ΗΠΑ. Και φυσικά, να επισημανθούν οι κίνδυνοι που μεγαλώνουν για την εργατική τάξη και τον λαό της χώρας από τη στήριξη που η άρχουσα τάξη παρέχει στους σιωνιστές και στους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς ιμπεριαλιστές.

Για να ξαναγυρίσουμε στις εξελίξεις, η κάθετη τοποθέτηση των ΗΠΑ, πως το Ισραήλ «πρέπει να αποδεχτεί τη νίκη του» και πως δεν θα το στηρίξει σε μια επίθεση εναντίον του Ιράν, υπογραμμίζοντας τον κομβικό ρόλο της Ουάσιγκτον στην αναχαίτιση των ιρανικών ντρόους και πυραύλων, οδήγησε αρχικά το σιωνιστικό πολεμικό συμβούλιο σε ταλάντευση. Αυτό εκφράστηκε με αλλεπάλληλες συσκέψεις του, από τις οποίες έβγαιναν ειδήσεις που περιελάμβαναν ένα μεγάλο φάσμα επιλογών, το οποίο εκτεινόταν από μια σκληρή επίθεση έως στήριξη μιας διπλωματικής προσπάθειας απομόνωσης του Ιράν. Ως δέλεαρ για την τελευταία επιλογή, χρησιμοποιήθηκε και η στάση της μοναρχίας της Ιορδανίας, που κατέρριψε ιρανικά ντρόους και πυραύλους, με το πρόσχημα της ασφάλειας της επικράτειάς της, αλλά και η -σε διαφορετικό βαθμό- συμβολή μια σειράς αραβικών καθεστώτων (Σαουδική Αραβία, ΗΑΕ, Αίγυπτος) στην αναχαίτιση της ιρανικής απάντησης. Ενδεικτικές της ταλάντευσης ήταν οι δηλώσεις του συλλ «το Ισραήλ θα απαντήσει με τον τρόπο και τη στιγμή που αυτό θα επιλέξει».

Ωστόσο, όσο περνούν οι μέρες, φαίνεται να διαμορφώνεται μέσα στη σιωνιστική ηγεσία, μια τάση προς τη σκληρή απάντηση και τον πολεμικό τυχοδιωκτισμό. Αυτή η τάση δεν είναι απίθανο -ισα ίσα- να συνδέεται με κέντρα εντός των ΗΠΑ, που πριμοδοτούν την αντιμετώπιση του Ιράν, θεωρώντας κατάλληλη τη στιγμή για το άνοιγμα της αντιπαράθεσης. Το ενδεχόμενο αυτό έχει φανερά θορυβήσει τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και τη διοίκηση Μπάιντεν, που -όχι από φιλειρηνική διάθεση- καλούν το Ισραήλ σε αυτοσυγκράτηση, ενώ επιδίδονται σε έναν διπλωματικό αγώνα δρόμου, για να απο-

φύγουν το άνοιγμα ενός δεύτερου μετώπου και ενώ στην Ουκρανία οι εξελίξεις στα πεδία των μαχών, πηγαίνουν απ' το κακό στο χειρότερο για τους δυτικούς.

Φυσικά, μια τέτοια επιλογή στον βαθμό που επικρατήσει, θα έχει απρόβλεπτες συνέπειες για όλη την περιοχή της Μέσης Ανατολής. Ο πρόεδρος του Ιράν, Εμπραχίμ Ραΐσί, προειδοποίησε την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές ότι το πιο μικροσκοπικό χτύπημα από το Ισραήλ σε ιρανικό έδαφος θα έφερνε μια «μαζική και σκληρή» απάντηση, για να προσθέσει πως «η επίθεση του Σαββατοκύριακου ήταν περιορισμένη» και ότι αν το Ιράν ήθελε να πραγματοποιήσει μεγαλύτερη επίθεση, «δεν θα έμενε τίποτα από το σιωνιστικό καθεστώς». Ανεξάρτητα σε ποιο βαθμό τα προηγούμενα ενδέχεται να γίνουν πράξη, το σίγουρο είναι πως η επικινδυνότητα έχει αλλάξει επίπεδο. Έχει, επίσης, μεγάλη σημασία πως η Ρωσία έδωσε πολιτική στήριξη στο Ιράν, ενώ κάποια ΜΜΕ αναφέρουν ότι βοηθάει στην αμυντική θωράκιση της ιρανικής επικράτειας.

Εν τω μεταξύ, στη ματωμένη Λωρίδα της Γάζας συνεχίζονται οι βομβαρδισμοί και η πολιορκία του παλαιστινιακού λαού και παράλληλα στη Δυτική Όχθη καλά κρατούν οι δολοφονίες και οι συνεχείς επεκτάσεις των εποικισμών. Όσον αφορά τώρα, το -πραγματικά σημαντικό- ερωτηματικό των αιτιών της αποχώρησης σημαντικού μέρους των ισραηλινών στρατευμάτων από την Χαν Γιουνίς, την προηγούμενη εβδομάδα, μάλλον δεν πρέπει να οδηγηθούμε σε μια μονοσήμαντη απάντηση. Σίγουρα δείχνει τα αδιέξοδα του ισραηλινού στρατού στην εξάλειψη της παλαιστινιακής αντίστασης, αλλά και την ανάγκη του κατοχικού στρατού να ενισχύσει τη συνολική του άμυνα ενόψει της επίθεσης που αναμένονταν από το Ιράν. Ωστόσο, δεν πρέπει να βγει από την οπτική μας η πιθανότητα, η κίνηση αυτή να είναι επιπλέον μια τακτική κίνηση των σιωνιστών με στόχο την επιστροφή στη Χαν Γιουνίς των προσφυγών που διαμένουν στη Ράφα, ώστε να ξεκινήσει η αντίστροφη μέτρηση για την εισβολή στη Ράφα, κάτι που δεν παύουν κατηγορηματικά να δηλώνουν ο Νετανιάχου και η σιωνιστική εγκληματική ηγεσία.

Ξυλοφορτώνουν νέους Ουκρανούς που προσπαθούν να ξεφύγουν από τον άδικο πόλεμο

Ενα τέτοιο βίντεο κυκλοφόρησε στο διαδίκτυο. Κοντά στα σύνορα με τη Ρουμανία φαίνονται νέοι να δέρνονται από τις αρχές στην προσπάθειά τους να διαφύγουν. Κάθε βδομάδα συλλαμβάνονται άτομα που θεωρούνται ύποπτα ως αρνητές στρατεύσεως. Νεαροί Ουκρανοί πληρώνουν χιλιάδες δολάρια σε «παράνομους» διακινητές, για να γλιτώσουν από την επιστράτευση. Όσοι τα καταφέρνουν -και δεν πιάνονται στα σύνορα- τους βαφτίζουν δειλούς και προδότες. Ο Ζελένσκι, μάλιστα, την προηγούμενη βδομάδα ψήφισε νόμο που μειώνει το κατώτερο όριο στρατεύσεως από τα 27 στα 25 έτη, μιας και υπήρχε ζήτημα έλλειψης εθελοντών!

Αντίστοιχες εικόνες είδαμε το προηγούμενο διάστημα και στη Ρωσία. Τον Φεβρουάριο του 2023, έναν χρόνο μετά το ξέσπασμα του πολέμου, δημοσιεύματα μιλούσαν για πάνω από 100.000 Ρώσους πολίτες που εγκατέλειψαν τη χώρα μέσα σε έναν χρόνο για να μην στρατευθούν και 19.550 συλλήψεις για αυτό τον λόγο. Η κυβέρνηση αναζήτησε, επί-

σης, στρατιώτες μέχρι και σε 20.000 βαρυνονίτες με αντάλλαγμα την ελευθερία τους...

Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι άδικος και αντιδραστικός. Το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα δεν δίνει δεκάρα για τις ζωές των νέων. Τους προορίζει για κρέας στα κανόνια των πολέμων. Τους θέλει νεκρούς, ενώ θα υπερασπίζονται ξένα συμφέροντα. Και αυτό οι λαοί το καταλαβαίνουν. Οι νέοι και οι λαοί του πλανήτη, τους οποίους καλούν να πληρώσουν με το αίμα τους τις οξυμένες ενδοϊμπεριαλιστικές αντιπαραθέσεις, δεν θα κάτσουν με σταυρωμένα τα χέρια μπροστά στις απειλές τους για συνολικότερο ξέσπασμα, πόσο μάλλον όταν ακόμα και τα αστικά μέσα ασχολούνται σε καθημερινή βάση με το πόσο κοντά είναι ο ενδεχόμενος τρίτος παγκόσμιος.

Λύση και ελπίδα η οικοδόμηση ενός αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού μετώπου των λαών, που θα μπορεί να μπλοκάρει τα σχέδια και τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών.

Γάζα, Δυτική Οχθη

Χωρίς τέλος η σφαγή των Παλαιστίνιων

Ο θάνατος, ο λιμός και οι αρρώστιες έχουν εγκατασταθεί μόνιμα στην Παλαιστίνη. Ο ένοχος είναι γνωστός, το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Αν και τις προηγούμενες μέρες ανακοινώθηκε μερική αποχώρηση του στρατού από τη νότια Γάζα ως δείγμα «αλλαγής τακτικής», οι βομβαρδισμοί και οι δολοφονίες δεν έχουν σταματήσει. Άλλο τόσο δεν έχουν κοπάσει οι βομβαρδισμοί προσφυγικών καταυλισμών σε ολόκληρη τη Λωρίδα της Γάζας, παρά το ότι το Ισραήλ βρέθηκε σε «αμυντική» θέση λόγω της επίθεσης από το Ιράν.

Οι χιλιάδες Παλαιστίνιοι που αποφάσισαν να επιστρέψουν από τη Ράφα στη Χαν Γιούνις βρήκαν μόνο ερείπια και αμέτρητα πτώματα αμάχων. Η Ερυθρά Ημισέληνος ανακοίνωσε πως το νοσοκομείο Αλ Αμάλ (μετά το Νάσερ και το Αλ Χαϊρ) διέκοψε οριστικά τη λειτουργία του, καθώς οι Ισραηλινοί πριν αποχωρήσουν υποχρέωσαν με τη βία όλο το προσωπικό, τους ασθενείς και τραυματίες αλλά και όσους είχαν καταφύγει στο προαύλιο του να το εγκαταλείψουν. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (ΠΟΥ) ανακοίνωσε πως η μεγάλη αποθήκη του από όπου προμήθευε ιατρικό υλικό ισοπεδώθηκε εντελώς.

Στο βορρά, όσοι επιχειρήσαν να φύγουν από τον προσφυγικό καταυλισμό Νουσεϊράτ προς τη Γάζα αναγκάστηκαν να επιστρέψουν καθώς ο ισραηλινός στρατός τους εμπόδιζε βομβαρδίζοντας αμάχους. Ο ίδιος ο καταυλισμός βομβαρδίστηκε και γεωργικές περιοχές καταστράφηκαν, κάτι που, σύμφωνα με ειδικούς, αποδεικνύει πως το Ισραήλ επεκτείνει το διάδρομο που πρόσφατα δημιούργησε για να χωρίσει το βόρειο και το νότιο τμήμα της Λωρίδας.

Διεθνείς οργανισμοί και ΜΚΟ καταγγέλλουν πως το Ισραήλ συστηματικά συνεχίζει τις επιθέσεις εναντίον ανθρωπιστικών αποστολών, με τελευταία την επίθεση εναντίον αυτοκινήτων ανθρωπιστικής αποστολής της UNICEF. Οι ισραηλινές αρχές διαβεβαιώνουν πως ο αριθμός των φορητών που εισέρχονται στη Γάζα καταρρίπτονται κάθε ρεκόρ, αυτά, όμως, είναι φορτωμένα μόνο κατά το ήμισυ, ύστερα από «απαίτηση» του Ισραήλ, ώστε να γίνονται πιο εύκολα οι έλεγχοι, σύμφωνα με τον εκπρόσωπο του Γραφείου Ανθρωπιστικών Υποθέσεων του ΟΗΕ (γεγονός που αποκαλύπτει και τις ευθύνες της «ψυχόπονης» Δύσης). Η οργάνωση Oxfam σημειώνει το ανησυχητικό γεγονός πως ακόμη και παιδιά και ηλικιωμένοι αναγκάζονται να επιζήσουν με 245 θερμίδες την ημέρα. Οι ελλείψεις τροφής, καθαρού νερού και συστήματος αποχέτευσης ευνοούν την εξάπλωση υδατογενών ασθενειών. Ο ΠΟΥ έχει ήδη καταγράψει 345.000 κρούσματα διάρροιας, αλλά και δυσεντερίας, ηπατίτιδας Α και χολέρας.

Ακόμα και ισραηλινοί στρατιωτικοί, ανώνυμα, μαρτυρούν σε ισραηλινές εφημερίδες πως η πολεμική μηχανή του Ισραήλ έχει μετατρέψει τη Λωρίδα της Γάζας σε «φάμπρικα μαζικών δολοφονιών» αμάχων Παλαιστίνιων, τους οποίους βαπτίζει εκ των υστέρων «τρομοκράτες». Ο αριθμός των «παράπλευρων απωλειών» ξεπερνάει πλέον τους 33.000 ανθρώπους, χωρίς να συγκαταλέγονται οι δεκάδες χιλιάδες αγνοούμενοι στα συντρίμια της ισοπεδωμένης Λωρίδας της Γάζας.

Το τελευταίο διάστημα ο ισραηλινός στρατός εισέβαλε σε αρκετές περιοχές της κατεχόμενης Δυτικής Όχθης (δυτική Χεβρόνα, Τουλκαρέμ, Ναμπλούς, Χεβρόνα, Ιστίγια, Σεμπάστια). Εβραίοι έποικοι επιτίθενται αδιακρίτως, καίνε σπίτια, αγρούς, αγροκτήματα, γεωργικά εργαλεία, ό,τι πέσει στα χέρια τους. Αρκετοί Παλαιστίνιοι χτυπήθηκαν με αληθινές σφαίρες, ενώ ο κυβερνήτης της Ναμπλούς κάλεσε τους κατοίκους να ενεργοποιήσουν τις επιτροπές λαϊκής φρουράς. Όλα δείχνουν πως το Ισραήλ κλιμακώνει τη δολοφονική τακτική του με τη ανοικτή στήριξη των κυβερνήσεων στη Δύση.

Η αιγυπτιακή «θηλειά» χρέους

Ο Χισάμ Ταλάτ Μουσταφά είναι ο μεγαλύτερος κτηματομεσίτης της Αιγύπτου και αποφυλακίστηκε το 2017 (λίγο πριν εκτίσει το μισό της ποινής του) αφού είχε καταδικαστεί το 2009 με την κατηγορία ότι πλήρωσε έναν πρώην αστυνομικό με 2 εκατ. δολάρια για να κόψει το λαιμό της λιβανέζας τραγουδίστριας Σουζάν Ταμίμ στο διαμέρισμά της στο Ντουμπάι.

Ακόμη και αυτή η κατά το... ήμισυ έκτιση της ποινής θα μπορούσε να μην έχει συμβεί, όμως το καθεστώς Σίσι έπρεπε να ικανοποιήσει την οργή των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων για το έγκλημα που διαπράχτηκε στο έδαφός τους. Έτσι, ο εν λόγω «κύριος» έμεινε περίπου μια επταετία στις φυλακές... αναγκαστικά!

Εξέχον μέλος της αιγυπτιακής αστικής τάξης και της ελίτ που την πλαισιώνει, ο Μουσταφά, αποφυλακισμένος πια, μεσολαβεί για το ξεπούλημα της κρατικής περιουσίας στο χώρο του ξενοδοχειακού τουρισμού καθώς 7 εμβληματικά ξενοδοχεία όπως αυτό που βρίσκεται στο Λούξορ (Πυραμίδες) βγαίνουν στο σφυρί. Πίσω από τους αγοραστές βρίσκονται funds και όμιλοι επιχειρήσεων από τα ΗΑΕ. Από τον τόπο δηλαδή του δικού του εγκλήματος! Τα Εμιράτα βρίσκονται επίσης σε συζητήσεις για την αγορά γης αξίας 22 δις. δολαρίων στη βόρεια ακτή της Αιγύπτου.

Είναι αλήθεια ότι το «σουνιτικό κεφάλαιο», που δεν περιλαμβάνει μόνο τα Αραβικά Εμιράτα αλλά και τη Σαουδική Αραβία και το Κουβέιτ, είναι ο μεγαλύτερος χρηματοδότης του δημόσιου χρέους της επίσης σουνιτικής Αιγύπτου και μάλιστα χωρίς προϋποθέσεις (100 δισεκατομμύρια δολάρια δίκως όρους). Βλέπετε, αυτού του είδους η ισλαμική «ταυτότητα» χρησιμεύει ως περίβλημα αμοιβαίας περιφερειακής ενίσχυσης και συμπόρευσης των μισοφουδαρικών, κομπραδόρικων καθεστώτων του λεγόμενου «σουνιτικού τόξου». Μιας συμμαχίας (;) που ενισχύει την ιδιαιτερότητά της χωρίς να αμφισβητεί άμεσα το πλαίσιο της δυτικής ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας.

Βέβαια, σουνίτες είναι το Κατάρ και η Τουρκία αλλά φαίνεται τα τελευταία χρόνια να κινούνται πιο «ριζοσπαστικά», ακόμα και σε ανταγωνισμό με τους παραπάνω μερικές φορές. Όμως, ακόμη και το σουνιτικό κεφάλαιο δεν παύει να είναι... κεφάλαιο και διόλου δεν ικανοποιείται από τις θρησκευτικές ονειρώξεις των ουρί του ισλαμικού παραδείσου καθώς θέλει να αξιοποιηθεί σε... παρόντα χρόνο.

Κάτι τέτοιο έρχεται την κατάλληλη στιγμή καθώς ο ίδιος ο Σίσι στην Παγκόσμια Σύνοδο Κορυφής των κυβερνήσεων, που πραγματοποιήθηκε πριν από δύο εβδομάδες στο Ντουμπάι, δήλωσε ότι «η Αίγυπτος χρειάζεται έναν κρατικό προϋπολογισμό ενός τρισεκατομμυρίου δολαρίων κάθε χρόνο», από τα οποία δεν διαθέτει ούτε το ένα τέταρτο. Επεσήμανε ακόμη πως το Κάιρο χρειάζεται «βοήθεια από τους φίλους, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, τη Σαουδική Αραβία και το Κουβέιτ».

Μιλάμε για ένα ποσό 800 δις. εκατομμυρίων δολαρίων που αρχικά φαίνονται να τονώνουν την αιγυπτιακή οικονομία αλλά μόνο προσωρινά καθώς τα δομικά της προβλήματα -στο πλαίσιο πάντα της παγκόσμιας κρίσης- είναι αυτά που παίζουν τον καθοριστικό ρόλο.

Την ίδια γνώμη έχει και το ΔΝΤ στο οποίο φαίνεται να απευθύνθηκε η Αίγυπτος λίγο πριν ξεκινήσει το... κυριολεκτικά και μεταφορικά φαραωνικό έργο της νέας διοικητικής πρωτεύουσας της χώρας αρκετά χιλιόμετρα έξω από το Κάιρο, ένα φουτουριστικό σύμπλεγμα κτιρίων που θυμίζει διαστημική πόλη (κόστος κατασκευής 50 δις. δολάρια μέχρι στιγμής!). Η Αίγυπτος αυτή τη στιγμή είναι ο μεγαλύτερος οφειλέτης στο ΔΝΤ μετά την Αργεντινή.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Η δίψα για ξεπούλημα δημόσιου πλούτου και για τα σκληρά αντιλαϊκά μέτρα που τα συνοδεύουν βρίσκεται λοιπόν στην ημερήσια διάταξη: Ο Αμπντέλ Φατάχ αλ-Σίσι, όπως είναι ολόκληρο το όνομά του- έχει αρχίσει να προχωρά σε μεταρρυθμίσεις, όπως ο διπλασιασμός του ιδιωτικού τομέα από 30% σε 65% έως το 2025, η πώληση δεκάδων κρατικά ελεγχόμενων εταιρειών, τραπεζών και επιχειρήσεων ενέργειας και οι περικοπές δημοσίων δαπανών. Κατ' αυτόν τον τρόπο εξυπηρετούνται και οι απαιτήσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ), με το οποίο συμφωνήθηκε δάνειο ύψους 3 δις. δολαρίων τον περασμένο Δεκέμβριο.

Και πάλι όμως το ταμείο βγαίνει αρνητικό. Όπως δηλώνει ο Τίμοθι Κάλντας, επιστημονικός συνεργάτης στο Ινστιτούτο Ταχρίρ για την πολιτική της Μέσης Ανατολής, «*οι έκτακτες δαπάνες για μεγαλεπήβολα έργα συνέβαλαν στην κρίση χρέους της Αιγύπτου*». Εξ άλλου, «*το πρόβλημα ήταν ότι τα περισσότερα από αυτά τα έργα είναι σε μη εμπορικούς τομείς, όπως οι κατασκευές*», συμπληρώνει ο Αμπ Άντλι, από το Αμερικανικό Πανεπιστήμιο της αιγυπτιακής πρωτεύουσας. «*Τομείς δηλαδή που δεν συμβάλλουν άμεσα ούτε στην αύξηση των εξαγωγών ούτε στη μείωση των εισαγωγών, ώστε να βελτιωθεί το ισοζύγιο συναλλαγών*».

Επιπρόσθετα, πολύ μεγάλο μέρος αυτής της κρατικής περιουσίας -όπως στην περίπτωση της Τουρκίας- ανήκει στο στρατιωτικό κατεστημένο, πράγμα που αποτρέπει τους μελλοντικούς επενδυτές καθώς δεν θέλουν να δεσμεύονται από τέτοιες σχέσεις. Βέβαια τα έργα στη φαραωνική νέα διοικητική πρωτεύουσα (που ξεκίνησαν από το 2015) συνεχίζονται απρόσκοπτα, όπως επίσης και το Monogail που όταν ολοκληρωθεί με το καλό ή με το... κακό, φιλοδοξεί να είναι ο μεγαλύτερος σιδηρόδρομος του κόσμου.

Αυτά δίπλα σε μια ασφυκτική για την επιβίωση 20 εκατομμυρίων ανθρώπων πρωτεύουσα όπου οι κάτοικοι λύνουν το στεγαστικό τους πρόβλημα στα... νεκροταφεία και όπου το κυκλοφοριακό είναι ένα απίστευτο κομφούζιο. Ο πληθωρισμός δε τον Φεβρουάριο έφτασε και ξεπέρασε το 35% -κοντά στο ιστορικό υψηλό του περασμένου Σεπτεμβρίου- και πριν συνυπολογιστούν οι επιπτώσεις από την πρόσφατη υποτίμηση του αιγυπτιακού εθνικού νομίσματος. Η Γάζα, εξάλλου, μπορεί να παράγει αποσταθεροποιήσεις που, τροφοδοτούμενες από τα πραγματικά προβλήματα του αιγυπτιακού λαού, δεν είναι απίθανο να προκαλέσουν δυσάρεστες «εκπλήξεις» για το καθεστώς του κοινοβουλευτικού-προεδρικού φασισμού που σήμερα έχει τον Σίσι ως σήμα κατατεθέν (όπως πριν από λίγα χρόνια τον Μουμπάρακ). Και παρόλο που το καθεστώς έχει πάρει τα μέτρα του φιμώνοντας κάθε αντιπολίτευση...

Συνολικά για τη Μέση Ανατολή οι εκτιμήσεις της διευθύντριας του ΔΝΤ δεν είναι καθόλου ευοίωνες καθώς μετά την -προβλεπόμενη- πτώση κατά 3,2% το 2023 έκανε λόγο για κάτω από το 1% ανάπτυξη το 2024. Η Ιορδανία αρχίζει να νιώθει αυτούς τους κραδασιμούς στους... δρόμους.

Ας ξαναδιαβάσουμε Φώτη Αγγουλέ Εξήντα χρόνια από τον θάνατό του

Ελάτε να θυμηθούμε τον λαϊκό ποιητή Φώτη Αγγουλέ, ελάτε να ξαναδιαβάσουμε Αγγουλέ. Ελάτε να γνωρίσουμε τη δικιά του ευαισθησία για τόπους, χρόνια και πεπρωμένα, μιας εποχής που βίωσε το χρώμα της φωτιάς. Ελάτε να βρούμε στους στίχους του την απαντοχή, τη δύναμη, την απλότητα και τη λαϊκότητα που τόσο βασανιστικά για τον ίδιο, τόσο σπάταλα για τους άλλους χάρισε. Κάποιο πρωί, θυμούνται συγκρατούμενοί του στα Βούρλα, σκαρφάλωσε ψηλά στο παραθύρι της φυλακής κι αγνάντεψε ολούθε, «όμορφος που 'ναι ο κόσμος» είπε και κατέβηκε. Γι' αυτόν τον κόσμο κάποτε έγραψε «βάλαμε χρέος μα πώς ξεπληρώνεται...».

Προσφυγάκι από τον Τσεσμέ ήταν ο Φώτης. Εκεί γεννήθηκε το 1911 και το 1918 με την οικογένειά του πέρασε στη Χίο και μαζί στην εποχή της στέρησης και της πείνας. Από πολύ μικρός δουλεύει σε ψαρόβαρκα, ξεκλώνοντας σχεδόν το σχολείο. Δευτέρας δημοτικού, ό,τι έμαθε μόνος του το πάλεψε, μόνος του το κατάφερε. Κάποτε έκανε αίτηση να κοιμάται μέσα στη Δημοτική Βιβλιοθήκη «Κοραής» της Χίου, για να ξενυχτά διαβάζοντας. Για το πρωί άσε το, γύρα στο μεροδούλι-μεροφάι. Στα χρόνια του τα τρυφερά ήταν που διάβασε ποιήματα σε εφημερίδα και, πάει, του κόλλησε το μεράκι και δεν του ματάφυγε ποτέ.

Αρχίζει να γράφει ποιημάτια απλά, τρυφερά και ρομαντικά, που γρήγορα ξεπερνά με την άνοδο της κοινωνικής και αγωνιστικής του συνείδησης, ήταν και που οι εποχές δεν αφήναν πολλά περιθώρια. Ο Φώτης Αγγουλέ τάσσεται με το δικίο του λαού, με το νέο ενάντια στο παλιό, το γερασμένο. Αυτά θα σημαδέψουν του έργου του, αυτά και η βεβαιότητα ενός κόσμου, ενός αύριο καλύτερου και λαμπερού, όπου «δεν θα μισεύουν οι γερανοί», «δεν θα μένουν οι φωλιές χωρίς χελιδονολαλιές» και «δεν θ' ανθούν οι κήποι χιόνια». Από το मुखλιασμένο κελί του θα φωνάζει. Το 1935 στην εφημερίδα «ΑΛΗΘΕΙΑ» δημοσιεύει μια τσουχτερή σάτιρα για τον Μουσολίνι. Οι διώξεις αρχίζουν, παραπέμπεται σε δίκη και αθώνεται. Στο μεταξύ, τα σύννεφα του πολέμου, μαύρα σαν την ψυχή του φασισμού, σκεπάζουν τα πάντα στην Ισπανία, την Ελλάδα, την Ευρώπη. Ο Φώτης φεύγει για τη Μέση Ανατολή να πολεμήσει. Στην Ελλάδα το αντάρτικο θεριεύει. Στη Μέση Ανατολή η αντίθεση στα σχέδια των Άγγλων δεν αργεί να γίνει δυναμική αναμέτρηση, πολιτική σύγκρουση. Τότε ολοκληρώνεται και η πολιτική συνείδηση του Αγγουλέ. Αρχές του '44, οι στρατευμένοι δημοκράτες απαιτούν νέα σχήματα κυβερνητικά, παραμερισμό της μοναρχίας, αναγνώριση της αντίστασης του λαού στην Ελλάδα, συνεργασία με τις αντάρτικες ομάδες. Η αντίδραση προχωρά σε συλλήψεις. Ο Αγγουλέ με χιλιάδες άλλους δημοκράτες αγωνιστές συλλαμβάνεται και κλείνεται σ' ένα στρατόπεδο για αιχμαλώτους πολέμου στο Ντεκαμερέ της Ασμάρας.

Ακολουθούν φυλακίσεις και απομονώσεις σε Παλαιστίνη και Αίγυπτο. Άρρωστος μεταφέρεται σε νοσοκομείο και απολύεται. Επιστρέφει στη Χίο για να αντιμετωπίσει, όπως κι όλοι οι αγωνιστές της αντίστασης, τους διωγμούς, τον χωροφύλακα, τον μεταξικό, τον μοναρχικό, τον δωσίλογο, τους συνεργάτες των Άγγλων που τώρα «κόβουν και ράβουν κουστούμια» τρομοκρατίας. Ο εμ-

φύλιος αρχίζει!

Το 1948 ο Αγγουλέ συλλαμβάνεται μ' έναν φίλο του στο Βροντάδο να τυπώνει παράνομη εφημερίδα μέσα σε μια στέρνα. Δεμένους τους διαπομπεύουν στη χώρα και από κει στα Γιούρα. Άρρωστος πάλι σοβαρά μεταφέρεται σε νοσοκομείο της Σύρας. Η δίκη του έγινε στην Αθήνα, ο κίνδυνος θανατικής καταδίκης άμεσος. Όλο το νησί κινητοποιείται για τον Φώτη, που τελικά καταδικάζεται δώδεκα χρόνια ειρκτή. Θα γυρίσει από μεταγωγή σε μεταγωγή όλες τις φυλακές της χώρας. Οι κακουχίες κλονίζουν για μια ακόμη φορά την ήδη κακιά υγεία του. Στα 2/3 της ποινής του, το '56, αποφυλακίζεται και γυρνά στο νησί. Εκεί, μια από τα ίδια, παρακολουθήσεις, καθημερινό παρών στην Ασφάλεια, τρομοκρατία, εκφοβισμούς σ' όσους τον πλησίαζαν, στους συγγενείς. Έπρεπε να σπάσει, να υπογράψει. Αυτός ακλόνητος αντιστέκεται, θα γράψει:

*Μην καρτεράτε να λυγίσουμε
μήτε για μια στιγμή,
μήδ' όσο στην κακοκαιρία
λυγά το κυπαρίσσι.
Έχουμε τη ζωή πολύ
πάρα πολύ αγαπήσει*

Αυτός ήταν ο Φώτης! Απλός και ταπεινός, σύχναζε σε κάτι πολύ φτωχικά ταβερνάκια στο λιμάνι, με τους ανθρώπους της θάλασσας. Αυτοί τον κέρναγαν και του δίναν κάνα ψάρι για μεταπώληση από γειτονιά σε γειτονιά να βγάλει μια βούκα ψωμί. Κάποιοι φίλοι τον βοήθησαν να βρει δουλειά στο τυπογραφείο της εφημερίδας «Χιακός λαός». Εκεί με τα ίδια του τα χέρια τυπώνει ποιήματά του.

Το '63 αρρωσταίνει από μολυβδίαση, την αρρώστια των τυπογράφων, αλλά και οι τλαιπωρίες βάλανε ένα χέρι να πάθει το μυαλό του. Φίλοι από το κίνημα τον βάλανε σε ψυχιατρική κλινική και σε τρεις-τέσσερις μήνες βρίσκει τον εαυτό του. Του παραστέκονται οι αδερφές και οι φίλοι, αυτοί του βγάλαν και μια σύνταξη σαν τυπογράφο που δεν ήταν γραπτό να τη χαρεί. Βρέθηκε νεκρός τη νύχτα 26 προς 27 Μαρτίου 1964, στην τουριστική θέση, στο κατάστρωμα του «Κολοκοτρώνη» στη γραμμή Χίος-Πειραιάς. Τα βάσανα, οι διώξεις, οι στέρσεις υπέγραψαν τη ληξιαρχική πράξη θανάτου του. Στην τσέπη του βρέθηκε η περιουσία του, 20 δραχμές όλο κι όλο, ήταν, όπως είπαν κάποιοι, «πιο φτωχός κι από σπουργίτι».

Θάφτηκε στη Χίο του, στη Μητρόπολη, με έξοδα του Δήμου και μουσικής. Κόσμος πέρναγε μπροστά στη σορό του αδιάκοπα για το στερνό του αντίο. Απλοί άνθρωποι, φίλοι, αγωνιστές, σύντροφοι στο καλό και στο κακό, που θέλανε να κάνουν αυτοί τα έξοδα της κηδείας. Εκεί και εκπρόσωποι της Αριστεράς και μέλη της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών. Στα χέρια τον πήραν και τον κατέβασαν στον τάφο οι φίλοι. Άλλοι πάλι λέγανε πως αν είχε ο Φώτης τα μισά λεφτά από την κηδεία, θα περνούσε πλούσια έναν χρόνο.

Ήταν πολύτιμος ο Φώτης, μόνο που δεν το ήξερε, μόνο που δεν το έδειχνε! Τα στιχάκια του ήταν προέκταση από τα ροζιασμένα στο μεροκάματο χέρια του, του αγωνιστικού του φρονήματος και της στραπατσαρισμένης από τις κακουχίες και στέρσεις υγείας του. Το έργο του το διακρίνει η τρυφερότητα και το πείσμα του στο να προχωρήσει η ζωή. Έδειχνε το νέο που έρχεται με την κίνηση των μα-

ζών, της κοινωνικής εξέλιξης. Από αυτή την άποψη, το έργο του έχει προοπτική και είναι επίκαιρο..

Την ποίησή του την έθρεψαν τα ζόρια των απλών ανθρώπων και ο αντιφασιστικός αγώνας, έβαλε χρέος στο λαϊκό κίνημα και το ξεπλήρωσε. Θα ήταν άδικο να μετρηθεί το έργο του Αγγουλέ με φιλολογικές μεζούρες ή με τον όγκο του. Εξέφρασε λιτά και στοργικά τα όνειρα και τα μεράκια τους, τις ελπίδες και τα τόσα πάθια τους και κάτι πολύ περισσότερο από όλα, τη δυναμική τους. Τη δυναμική να μεταπλάθουν το αύριο, τη μοίρα τους, με όποιο τίμημα. Και το ήξερε καλά αυτό το τίμημα ο Φώτης. Το ήξερε καλά η εποχή του.

*Τόσοι σταυροί που στήθηκαν
τόσοι σταυροί που θα στηθούνε,
εμάς μονάχα με σταυρούς
μπορούν να μας μετρούνε.*

Το τάξιμο και η αγωνιστική του συνέπεια είναι το μέτρο που του ταιριάζει. Ελάτε να ξαναδιαβάσουμε ποιήματά του. Εξήντα χρόνια από τον θάνατό του, ελάτε να ξαναθυμηθούμε τον Φώτη Αγγουλέ, έτσι όπως το απαιτούν οι καιροί, οι νέοι αγώνες. Έτσι όπως προέτρεπε ο στίχος του Γιάννη Ρίτσου στις 29-3-1964, δυο ημέρες μόλις από τον θάνατο του αγωνιστή, λαϊκού και πάντα επίκαιρου ποιητή: «Έφυγε ο Φώτης. Μην κλάψετε. Τραγουδήστε τον».

Νανούρισμα

*Νάνι γλυκέ μου αυγερινέ,
της μέρας π' ανατέλλει
που στάζουν τα λογάκια σου,
μεσ' στην καρδιά μας μέλι.
Νάνι που σε βυζαίνουνε
λεύτερης μάνας κόρφοι,
και φέγγεις μεσ' στα στήθια της
σαν διαμαντένιο γκόρφοι.
Αμύριστο φουλάκι μου,
ζεστή φωλίτσα γίνου,
για τ' όνειρο του γιασεμιού
και τη χαρά του κρίνου.
Κοιμήσου. Ο κόσμος σ' αγαπά
κι έχει σ' Εσέ πιστέψει,
και δεν θ' αφήσει το βραχνά,*

το γέλιο να σου κλέψει.

*Αλλάξτε τη μοίρα σας
Άβουλος μη σταθείς στιγμή
μπρος στις ζωής τη στρατιά
κι είν' όμορφα τα γηρατιά
κι είναι γλυκά τα νιάτα.
Χιλιόγλωσση είν' η προσευχή
κι έχει απ' τα χρόνια πια γεράσει
κι όμως ως του θεού τ' αφτιά
ποτέ δεν έχει φτάσει.
Τίποτα - τίποτα καλό σε σας
δεν έχουν δώσει
όσοι σοφοί κι αν πέρασαν
και παντογνώστες και μεγάλοι.
Ποιον περιμένετε να ρθει;
Ποιον καρτερείτε να σας σώσει;
Έσεις οι ίδιοι με τα χέρια σας
με το μυαλό σας, με την πράξη,
αν δεν αλλάξετε τη μοίρα σας,
ποτέ της δεν θ' αλλάξει.*

Ναγκασάκι

*Ε, Τσάρλυ, τραβήξου από τον ήλιο.
Σήμερα έπεσε η Ατομική...
Σήμερα στα λιμάνια,
οι σωματέμποροι κι οι πορτοφολάδες
μπορούν να περηφανεύονται
που δεν έγιναν Εφευρέτες...
Σήμερα,
θα μπορούσε να λείπει στην προσευχή της
για πόρνη:
«Θεέ μου σ' ευχαριστώ,
που δεν γέννησα...»*

Στη μάνα Μανούλα,

*Τα μωρά θα πεθάνουν στις κούνιες τους.
Θα σκοτωθούν οι εφηβοί άδικα.
Θα μαραθούν τα λουλούδια
στις γλάστρες,
κι εσύ, να μην περιμένεις
να πραγματοποιήσεις
κανένα σου όνειρο...
Αυτό... είναι, ΠΟΛΕΜΟΣ.*

Φυλακές Ιτζεδίν

Τόπος αντίστασης και ιστορικής μνήμης

Το γνωρίσαμε μέσα από τις ταινίες «Μέρες του '36» του Θόδωρου Αγγελόπουλου, «Πέτρινα χρόνια» και «Το τελευταίο σημείωμα» του Παντελή Βούλγαρη. Το Ιτζεδίν είναι ένα απόρθητο οθωμανικό φρούριο με πανύψηλους μαντρότοιχους, που στέκει στην είσοδο του κόλπου της Σούδας. Εκατοντάδες κομμουνιστές πολιτικοί κρατούμενοι φυλακίστηκαν σ' αυτό, αλλά κατάφεραν όχι μόνο να επιβιώσουν αλλά και να κρατήσουν ψηλά το φρόνημα και το ηθικό τους.

Χτίστηκε στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα από έναν οθωμανό πασά προς τιμήν του Γιουσούφ Ιτζεντίν, γιου του Σουλτάνου Αβδούλ Αζίζ. Με τα χρόνια η προφορική γλώσσα τροποποίησε την ονομασία με την οποία τελικά έμεινε στην ιστορία το επιβλητικό φρούριο στην περιοχή Καλάμι Χανίων. Ο ρόλος του αρχικά ήταν η προστασία της περιοχής από πιθανούς εισβολείς αλλά και από τους επίδοξους κρήτες επαναστάτες που εξεγέρθηκαν πολλές φορές μέχρι την αυτονομία της Κρήτης και τη δημιουργία της Κρητικής Πολιτείας το 1896. Από τότε, και πολύ περισσότερο τα κατοπινά χρόνια της ένωσης της Κρήτης με την Ελλάδα, χρησιμοποιήθηκε ως φυλακή κυρίως πολιτικών κρατουμένων. Από το 1914 υπάρχουν αναφορές (Κορδάτος) για εκπομπές συνδικαλιστών καπνεργατών στο Ιτζεδίν, όπως και για τον Δημοσθένη Λιγδόπουλο μαζί με μέλη της Σοσιαλιστικής Νεολαίας το 1916. Μετά την ίδρυση του ΣΕΚΕ, πολλά μέλη του «φιλοξενηθήκαν» εκεί, κυρίως για την αντιπολεμική τους δράση. Ακόμα και αστοί πολιτικοί όπως ο Βενιζέλος κ.ά. κρατήθηκαν στο Ιτζεδίν, ειδικά στα χρόνια του λεγόμενου «εθνικού διχασμού».

Μετά την ψήφιση του Ιδιωτικού, δεκάδες φυλακές και τόποι εξορίας σε όλη την Ελλάδα γέμισαν με κομμουνιστές και συνδικαλιστές. Το Φλεβάρη του 1930 οι πρώτοι 18 κομμουνιστές μεταφέρθηκαν στο Ιτζεδίν από τις φυλακές της Αίγινας. Στη συνέχεια πολλοί ακόμα αγωνιστές κλείστηκαν πίσω από τα βαριά σίδηρα του απόρθητου φρουρίου, όπως ο Βελουχιώτης, ο Μαλτέζος κ.ά.

Η ζωή στο Ιτζεδίν ήταν απίστευτα σκληρή. Βασανιστήρια, απομόνωση και αρρώστιες ήταν η καθημερινότητα των αγωνιστών που έπεσαν στα νύχια του κράτους. Το τεράστιο ύψος (πάνω από 6 μέτρα) και το πάχος των μαντρότοιχων, που σε πολλές περιπτώσεις έφτανε τα 3,5 μέτρα, καθιστούσαν σχεδόν αδύνατη οποιαδήποτε σκέψη για απόδραση.

Οι κρατούμενοι οργανώθηκαν δημιουργώντας την Ομάδα Συμβίωσης ή Κολεκτίβα και πάλεψαν ακόμα και μέσα στη φυλακή για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, φτάνοντας το 1934 και σε απεργία πείνας. Μαζί τους στο αγώνα παραστάθηκαν και εργαζόμενοι της περιοχής και το 1932 κατάφεραν να καταργηθεί ένας από τους χώρους απομόνωσης, ο «Θόλος». Αξίζει να παραθέσουμε λίγες γραμμές από το σχετικό δημοσίευμα του «Ριζοσπάστη» της 19/12/1932 (κρατάμε την ορθογραφία του άρθρου): «**ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΑΣ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΚΕ Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ «ΘΟΛΟΣ» ΤΟΥ ΙΤΖΕΔΙΝ. Ο απαίσιος υγρός και σκοτεινός θόλος του Ιτζεδίν καταργήθηκε κάτω από τις μαζικές διαμαρτυρίες και την εξέγερση της εργατικής τάξης [...]** Τι είναι ο θόλος του Ιτζεδίν γράψαμε πολλές φορές. Υπόγειες τρύπες 8 μέτρα κάτω από τη γη, όπου το νερό φτάνει μια σπιθαμή. Εκεί μέσα στο πηχτό σκοτάδι και την υγρασία βασανίζονταν τα

Θύματα της φασιστικής θηριωδίας από το τέρας Μαθιουδάκη, τον διευθυντή των κατέρων του Ιτζεδίν».

Χαρακτηριστική είναι και η αναφορά για τον κομμουνιστή βουλευτή Χαλκογιάννη στο ίδιο δημοσίευμα: «...κάτω από την πίεση της εργατικής τάξης η αντιλαϊκή κυβέρνηση αναγκάστηκε επίσης να διατάξει την μεταφορά από τα κάτεργα του Ιτζεδίν στις φυλακές Συγγρού τον κόκκινο βουλευτή μας σ. Χαλκογιάννη που είναι καταδικασμένος σε 5 χρόνια φυλακή». Ο ίδιος σε γράμμα του κατήγγειλε τις συνθήκες κράτησής του: «**Εξήσα την ζωή του τάφου στο θόλο του Ιτζεδίν και στα μπουντρούμια τους, αρκετές μέρες, μέσα στο σκοτάδι λυώνοντας από την υγρασία**».

Στην Κατοχή το φρούριο χρησιμοποιήθηκε ως αποθήκη αλλά την περίοδο του εμφυλίου ξαναλειτούργησε ως φυλακή πολιτικών κρατουμένων. Το 1948 μεταφέρθηκαν οι πρώτοι 105 πολιτικοί κρατούμενοι από τη Γυάρο και σταδιακά ο αριθμός τους έφτασε τους 400 μέχρι το 1964 που έκλεισε.

Πολλοί ήταν παλιοί αγωνιστές του κομμουνιστικού κινήματος. Ανάμεσά τους ο δικηγόρος Βαρδής Βαρδινογιάννης που έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην απόδραση από τις φυλακές των Βούρλων το 1955, ο συγγραφέας Περικλής Ροδάκης, ο ακαδημαϊκός Ευτύχης Μπιτσάκης, ο τραγουδοποιός Πάνος Τζαβέλλας κ.ά. Μέχρι και ο Μανώλης Γλέζος φυλακίστηκε στο Ιτζεδίν το 1959 κατηγορούμενος για κατασκοπεία. Στην απομόνωση του Ιτζεδίν άφησε την τελευταία του πνοή και ο Γιώργος Ερυθριάδης, ανώτερο στέλεχος του ΚΚΕ. Αν και ήταν βαριά άρρωστος, δεν του προσφέρθηκε καμιά ιατρική βοήθεια και πέθανε από εγκεφαλικό στις 21/1/1963 επί κυβέρνησης Κ. Καραμανλή. Συνολικά 5 πολιτικοί κρατούμενοι του Ιτζεδίν εκτελέστηκαν την περίοδο αυτή δίπλα από τις φυλακές, στο χώρο όπου σήμερα βρίσκεται το νεκροταφείο Καλαμίου.

Οι συνθήκες διαβίωσης παρέμεναν άθλιες. Πολλοί κρατούμενοι μαζεμένοι σε μικρούς χώρους γεμάτους υγρασία και μούχλα, ακατάλληλα τρόφιμα και νερό, συχνοί εγκλεισμοί στην απομόνωση, αλυσοδέσιμο, αρρώστιες.

Η νέα Κολεκτίβα που δημιούργησαν οι φυλακισμένοι (Ομάδα Συμβίωσης Πολιτικών Κρατουμένων) κατάφερε με σκληρό αγώνα να βελτιώσει αρκετά τη διαβίωσή τους αλλά και να οργανώσει τη ζωή τους πάνω σε θέματα εκπαίδευσης και πολιτισμού. Οι κρατούμενοι, κάτω από τη μύτη των δεσμοφυλάκων τους, έφερναν μέσα στα κελιά βιβλία, εφημερίδες, περιοδικά για να μπορούν να ενημερώνονται για την κατάσταση που επικρατούσε στη χώρα και τον κόσμο. Για όσους δεν γνώριζαν γραφή και ανάγνωση οργανώθηκαν μαθήματα σε ένα ευρύ πεδίο θεμάτων όπως γλώσσα, λογοτε-

χνία, ιστορία, μαθηματικά, μουσική, οικονομία, ξένες γλώσσες κ.ά. Ασχολήθηκαν με τέχνες όπως η ζωγραφική αλλά και με κατασκευές. Μέχρι και χειρόγραφη εφημερίδα τοίχου κατάφεραν να φτιάξουν. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι δημιουργήθηκε και θεατρική ομάδα που κατάφερε να ανεβάσει παραστάσεις μέσα στα κελιά. Επίσης γίνονταν ακόμα και ιδεολογικά μαθήματα που αφορούσαν τον μαρξισμό - λενινισμό, όπως και μαθήματα πάνω στην αγροτική παραγωγή και τον συνδικαλισμό.

Η συμπάρασταση του κανιώτικου λαού στους φυλακισμένους αγωνιστές ήταν τεράστια. Μάλιστα μια ομάδα συγγενών κατάφερε να αποτρέψει τη μεταγωγή τους σε άλλες φυλακές.

Το Ιτζεδίν άδειασε το 1964 με τα μέτρα ειρήνευσης του Γ. Παπανδρέου. Όμως με την επιβολή της Χούντας το 1967 οι δικτάτορες το άνοιξαν και πάλι, φυλακίζοντας κυρίως στελέχη της Ένωσης Κέντρου και του ΠΑΚ.

Σήμερα, γίνεται μια προσπάθεια από τους κατοίκους της περιοχής ώστε οι φυλακές του Ιτζεδίν, με τους απροσπέλαστους τοίχους και τα σκοτεινά κελιά αλλά κυρίως με την ολοζώντανη πρόσφατη ιστορία που γράφτηκε από τους

εκατοντάδες αλύγιστους αγωνιστές μέσα σ' αυτά, να διασωθούν, να αξιοποιηθούν και να αποτελέσουν χώρο ιστορικής μνήμης και πολιτισμού. Παρά τα διάφορα προσκόμματα, οργανώσεις και φορείς των Χανίων κατάφεραν να βρισκόμαστε στην τελική φάση της παραχώρησης του Ιτζεδίν από την ΕΤΑΔ στο Δήμο Χανίων για 40 χρόνια, όμως υπό όρους. Δύσκολο βέβαια το εγχείρημα όχι μόνο γιατί το σύστημα θα ήθελε να σβηστούν από τη συλλογική μνήμη αυτές οι πλευρές του κομμουνιστικού κινήματος των τελευταίων δεκαετιών, αλλά και για έναν ακόμα λόγο: το Ιτζεδίν βρίσκεται πολύ κοντά στις στρατιωτικές βάσεις των Αμερικανών στη Σούδα και η οποιαδήποτε ανάδειξή του μέσα από ιστορικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις αναπόφευκτα ενοχλεί.

Δείτε το αξιόλογο ντοκιμαντέρ «Γράμμα από το μέλλον στους ισοβίτες του Ιτζεδίν: Ένα ντοκιμαντέρ για το φρούριο που έγινε φυλακή» <https://www.youtube.com/watch?v=aABsTE2oIkU>

καθώς και ομιλίες από την εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ) στα Χανιά που πραγματοποιήθηκε το 2018 στο Ιτζεδίν

<https://youtu.be/Ni6n4UjvGJ4?si=FS>

<https://youtu.be/KVPHyrXtdgg?si=85>

<https://youtu.be/ToQyUgV8C8?si=T4EPcl9pyn002q3s>

<https://youtu.be/t5xc4VtaJ60?si=ON>

KCCowpMkgAOaFl

Σημαντική προσπάθεια ανάδειξης της ιστορίας του Ιτζεδίν είναι η μελέτη του Δημήτρη Δαμασκηνού «Το φρούριο Ιτζεδίν στο Καλάμι Χανίων: οχυρό, φυλακή, τόπος ιστορικής μνήμης», εκδ. Παρασκήνιο

Σ.Σ.

Δελτίο Τύπου Καβάλα 14/4/2024

Εκδήλωση στη μνήμη του αγωνιστή Κώστα Κιρτάζογλου

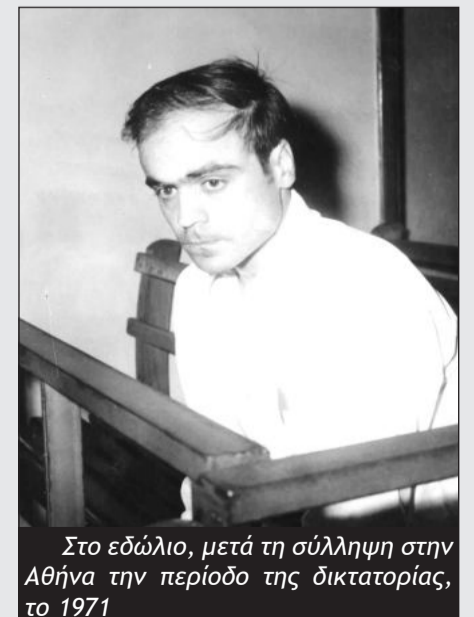
Την Κυριακή 21 Απριλίου 2024 θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση στη μνήμη του αγωνιστή κομμουνιστή Κώστα Κιρτάζογλου (1943-2023). Ο Κώστας Κιρτάζογλου, ενεργός στην Αριστερά από τη Νεολαία ΕΔΑ και τη Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη, σαν φοιτητής της Σχολής Αγρονόμων Τοπογράφων του ΑΠΘ, μέλος της ΠΠΣΠ (Προοδευτική Πανσπουδαστική Συνδικαλιστική Παράταξη) από το 1966, πέρασε στην παρανομία με την εκδήλωση του πραξικοπήματος στις 21 Απριλίου 1967. Στη διάρκεια της δικτατορίας, μέλος και στέλεχος της ΟΜΛΕ (Οργάνωση Μαρξιστικών Λενινιστών Ελλάδος). Κατέβηκε στην Αθήνα το 1969 για να αναλάβει μέλος της καθοδήγησης της οργάνωσης.

Συνελήφθη, δικάστηκε και καταδικάστηκε σε πολύχρονη φυλάκιση και ελευθερώθηκε το 1974 με την πτώση της δικτατορίας.

Σε όλη τη διάρκεια της μεταπολίτευσης ενεργός πολίτης-αγωνιστής μέχρι τον θάνατό του, στην Αριστερά, στα τοπικά και πανελλαδικά κινήματα, στο ΤΕΕ ΑΜΘ και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Οι φίλοι και σύντροφοι του Κώστα οργανώνουν εκδήλωση στη μνήμη του, στο ξενοδοχείο Νεφέλη την Κυριακή 21 Απριλίου 2024, ώρα 11 το πρωί.

Φίλοι και σύντροφοι του Κώστα Κιρτάζογλου

Στο εδώλιο, μετά τη σύλληψη στην Αθήνα την περίοδο της δικτατορίας, το 1971

σχολία

Δαπάνες

Η Νορβηγία σχεδιάζει να διπλασιάσει σχεδόν τις αμυντικές της δαπάνες τα επόμενα 12 χρόνια, καθώς θα αυξήσει τις δαπάνες για το στρατό της κατά 600 δισ. κορόνες (56 δισ. δολάρια) ως το 2036. Πολεμική αλλαγή γρηγορότερη από την κλιματική.

Θαυμασμός

«Το Ισραήλ το έφτιαξαν άξιοι άνθρωποι, πατριώτες, νεωτεριστές ως ένα κράτος δημοκρατίας, προόδου, επιστήμης αλλά και σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αξίζει και να το υποστηρίξουμε και να το θαυμάζουμε», υπογράμμισε ο υπουργός Υγείας, Άδωνις Γεωργιάδης. Ειδικά για τον τρόπο με τον οποίο καταστρέφουν τα νοσοκομεία.

Ενέργεια

«Έχετε επιτύχει ένα απίστευτο ρεκόρ στην παραγωγή ενέργειας αποκλειστικά μόνο από ανανεώσιμες πηγές για μεγάλο χρονικό διάστημα το περασμένο καλοκαίρι», τόνισε ο Τζον Κέρι, απευθυνόμενος στον έλληνα πρωθυπουργό, Κυριάκο Μητσοτάκη. Εξοικονομούνται καύσιμα για τα F-35.

Μάχη I

«Αν μας ζητηθεί ως χώρα του NATO, θα αφήσουμε τον καναπέ και θα μπορούμε πρώτοι στη μάχη» δήλωσε ο ευρωβουλευτής και πρώην προσωρινός πρόεδρος της ΝΔ, Βαγγέλης Μείμαράκης. Ο πόλεμος στο σαλόνι σας.

Μάχη II

Στο σχεδιασμό των Ενόπλων Δυνάμεων υπάρχει η δημιουργία ενός αντιαεροπορικού και αντι-drone θόλου, αντίστοιχου με αυτόν του Ισραήλ, ανέφερε σε συνέντευξή του ο υπουργός Εθνικής Άμυνας Νίκος Δένδιας. Θα πουληθούν και οι καναπέδες.

Μάχη III

Το γερμανικό υπουργείο Εσωτερικών εξέδωσε για το γραμματέα του ΜέΡΑ 25, Γιάνη Βαρουφάκη. «Betätigungsverbot», δηλαδή απαγόρευση δραστηριότητας για τη συμμετοχή του στο Συνέδριο για την Παλαιστίνη, που σταμάτησε με παρέμβαση της αστυνομίας. Η απαγόρευση εισόδου και πολιτικής δραστηριότητας περιλαμβάνει επίσης δύο ακαδημαϊκούς, οι οποίοι επίσης θα παρίσταντο στο Συνέδριο για την Παλαιστίνη. Αντι-Palestine θόλος.

Επιστράτευση

Ο Ουκρανός πρόεδρος Βολοντίμιρ Ζελένσκι επικύρωσε νόμο για την επιστράτευση περισσότερων ανδρών απέναντι στη ρωσική εισβολή, όπου δεν προβλέπει προθεσμία αποστράτευσης για τους επίστρατους. Ανοικτή ημερομηνία θανάτου.

Λογαριασμός

Η αεροπορική επίθεση του Ιράν με drones και πυραύλους ενάντια στο Ισραήλ το βράδυ του Σαββάτου και τα ξημερώματα της Κυριακής 14 Απριλίου κόστισε στο Ισραήλ περίπου 4-5 δισεκατομμύρια σέκελ, σύμφωνα με δημοσιεύματα ισραηλινών μέσων ενημέρωσης. 1,35 δισεκατομμύρια δολάρια για το Κογκρέσο.

Στήριξη

Ο Στ. Κασσελάκης αναφέρει πως καταδικάζει «χωρίς αστερίσκους τη χθεσινή επίθεση, μαζί και κάθε προηγούμενη επιθετική ενέργεια που μετέτρεψε τη Μέση Ανατολή σε γη του αίματος, της βίας, της αδικίας και του ξεριζωμού». Χωρίς τους αστερίσκους του Δαβίδ.

Η Ε.Ε. περνάει σε «πολεμική οικονομία»

Οι λαοί θα πληρώσουν τα «κανόνια» που θα τους αιματοκυλίσουν

Ο πόλεμος στην Ουκρανία (σωστά) είχε εκτιμηθεί ότι θα φέρει αναταράξεις σε κάθε δεδομένο που είχαν διαμορφώσει ως τα τότε οι ιμπεριαλιστές, θα φέρει ανακατατάξεις στα σχέδια και τις προτεραιότητές τους, ενώ θα διαμορφώσει νέα δεδομένα στις μεταξύ τους σχέσεις.

Στον τρίτο του χρόνο πλέον (τουλάχιστον από την ανακοίνωση της «ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης» στην Ουκρανία από τη μεριά της Ρωσίας), οι λαοί ανά τον κόσμο βιώνουν μια πραγματικότητα, όπου σε καθημερινό επίπεδο τα πιο «επίσημα» χείλη τους «προετοιμάζουν» για το ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου (συμβατικού ή ακόμα και πυρηνικού). Τελευταίο παράδειγμα ήταν ο επικεφαλής της ευρωπαϊκής διπλωματίας Μπορέλ, που κάλεσε την Ευρώπη να προετοιμαστεί για τον «πόλεμο που διαφαίνεται σίγουρα γύρω μας», μιας και κατά τον ίδιο «ένας υψηλής έντασης, συμβατικός πόλεμος στην Ευρώπη δεν είναι πλέον φαντασίωση». Απόρροια των συγκεκριμένων δηλώσεων, προκύπτει ως ανάγκη η ενίσχυση των πολεμικών δαπανών και η στροφή των οικονομικών της δύσης σε καθεστώς «πολεμικής οικονομίας».

Όσον αφορά συνολικά το NATO, κρίνεται πως η δέσμευση της δαπάνης του 2% του ΑΕΠ τους από τις χώρες-μέλη του για «αμυντικές» δαπάνες είναι «λίγο» και δεν επαρκεί στις σημερινές συνθήκες. Παρότι πέρσι οι δαπάνες στα εξοπλιστικά εκτοξεύτηκαν στα 2,2 τρισ. δολαρίων, αναλύσεις φτάνουν να κάνουν λόγο για ποσοστά των στρατιωτικών προϋπολογισμών που θα φτάνουν

το 4% του ΑΕΠ (αντίστοιχα με εκείνα της περιόδου του Ψυχρού Πολέμου), ποσοστό που μεταφράζεται σε 10 τρισ. (!) δολάρια, τα οποία θα καλεστούν να πληρώσουν... οι λαοί για τον εξοπλισμό των σφαγέων τους.

Πιο συγκεκριμένα, η ΕΕ και τα διάφορα όργανα και εκπρόσωποί της κάνουν συνεχώς λόγο για την ανάγκη στρατιωτικοποίησης της ευρωπαϊκής οικονομίας και την κατεύθυνση περάσματος σε μια «πολεμική οικονομία». Η «πολεμική οικονομία» περιγράφει τη διαδικασία μετάβασης πόρων από μη στρατιωτικές χρήσεις, ώστε να επενδυθούν στρατιωτικοί εξοπλισμοί, απόσυρση από την παραγωγή αγαθών και υπηρεσιών και κατεύθυνση της παραγωγής στην πολεμική βιομηχανία. Η παραπάνω διαδικασία, εκτός του ότι δημιουργεί νέες συνθήκες πληθωρισμού λόγω αύξησης της ζήτησης και μείωσης της προσφοράς σε μη στρατιωτικά αγαθά (οι οποίες έχουν ως μία λύση την υπερφορολόγηση για την εξισορρόπησή τους), καταλήγει σε βίαιη φτωχοποίηση των λαών και αντιδραστικές ρυθμίσεις πάνω στην ανάγκη να αντιμετωπιστεί ο «εξωτερικός» εχθρός. Στις σημερινές συνθήκες, τα ποσά που απαιτούνται για τους παραπάνω «στόχους» θα αναζητηθούν μεταξύ άλλων από νέο κρατικό δανεισμό, που θα φέρει αυξήσεις του ήδη μεγάλου ποσοστού χρέους μετά και την περίοδο της πανδημίας, ιδιαίτερα στις μικρότερες οικονομίες και τις εξαρτημένες χώρες. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι θα μείνουν ανεπηρέαστες και οι πιο «εκτεθειμένες» από τις μεγάλες οικονομίες, όπως της Ιταλίας, της Ισπανίας, ακόμα και της Γαλ-

λίας. Και όλα αυτά σε μία περίοδο που τα επιτόκια δανεισμού είναι ήδη υψηλά, λόγω του ήδη υπάρχοντα πληθωρισμού και ενώ η πλειοψηφία των οικονομικών αναλυτών περιμένουν μια νέα μεγάλη παγκόσμια ύφεση.

Ένα πράγμα είναι βέβαιο, πως το μάρμαρο για όλα αυτά θα καλεστούν να το πληρώσουν για μια ακόμα φορά οι λαοί. Μην ξεχνάμε, άλλωστε, και τις δηλώσεις του «δικού» μας πολιτικού προσωπικού, που με κάθε ευκαιρία μας υπενθυμίζουν πως οι αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, το ψωμί δηλαδή και τα δικαιώματα των εργαζομένων και του λαού, έρχονται σε δεύτερη μοίρα μπροστά στην ανάγκη αγοράς πολεμικών αεροσκαφών, πλοίων και όπλων. Αυτό τον στόχο έχουν (μέσα σε άλλα) οι καθημερινές δηλώσεις «ψησίματος» της «κοινής γνώμης», για να συνηθίσει στην ιδέα ενός πολέμου και της απειλής της Ρωσίας του Πούτιν.

Σε αυτό το κλίμα προτείνεται από την πρόεδρο της Κομισιόν, Ούρσουλα φοντερ Λάιεν, η δημιουργία ενιαίου Ταμείου εξοπλισμών της ΕΕ, αλλά και η δημιουργία επιτρόπου Άμυνας της ΕΕ. Στο ίδιο πλαίσιο αποφασίστηκε η δημιουργία ταμείου βοήθειας στην Ουκρανία, που θα εντάσσεται στο Ευρωπαϊκό Ταμείο για την Ειρήνη (!), το οποίο θα χρηματοδοτεί με 5 δισ. ευρώ ανά έτος την «παροχή θανατηφόρου και μη θανατηφόρου στρατιωτικού εξοπλισμού στην Ουκρανία», την εκπαίδευση Ουκρανών στρατιωτών στα (κατά βάση ευρωπαϊκά) οπτικά συστήματα και την αναπλήρωση αυτού του στρατιωτικού εξοπλισμού. Σε αυτό το πνεύμα τοποθετείται και ο Ευρωπαίος

επίτροπος βιομηχανίας Μπρετόν, βάζοντας ξεκάθαρα την ανάγκη της «πολεμικής οικονομίας» για την ΕΕ, λέγοντας ότι η Ευρώπη πρέπει να πάρει μεγαλύτερα «ρίσκα» και ζητώντας τη δημιουργία ειδικού ταμείου 100 δισ. ευρώ για αμυντικές δαπάνες, ώστε να δοθούν κίνητρα αγοράς περισσότερων όπλων από ευρωπαϊκές εταιρείες και οι εταιρείες αυτές να αυξήσουν τις δυνατότητες παραγωγής τους. Είπε, βέβαια, μεταξύ άλλων, ότι η Ευρώπη πρέπει να αναλάβει μεγαλύτερη ευθύνη για την ασφάλειά της, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα των εκλογών των συμμάχων της κάθε τέσσερα χρόνια.

Δεν είναι, άλλωστε, μόνο η εγγύτητα της Ρωσίας που έχει ανοίξει τη συζήτηση των εξοπλιστικών και έχει ενεργοποιήσει ξανά ως και τη συζήτηση για τη δημιουργία «ευρωστρατού» ανάμεσα στα γέρακια της ΕΕ. Είναι και η πιθανή εκλογή του Τραμπ στις ΗΠΑ στις εκλογές του Νοέμβρη, που με τις δηλώσεις του για τη μη κάλυψη όσων μελών του NATO δεν πιάνουν τον στόχο του 2% του ΑΕΠ, αλλά και με τις τοποθετήσεις του για την επανεξέταση του ρόλου του NATO κατά την πρώτη θητεία του, δημιουργεί αυτή την «κινητικότητα». Είναι ακόμα, εξίσου σημαντικός, ο περιορισμός του ρόλου των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, λόγω της «υστέρησης» τους (ειδικά της Γερμανίας) κόντρα στους «συμμάχους» και τους αντιπάλους τους στο πολεμικό πεδίο στα διάφορα μέτωπα ανά τον κόσμο και η αμφισβήτησή τους ακόμα και στον πόλεμο που γίνεται στη «γειτονιά» τους, που έχει πυροδοτήσει αυτές τις εξελίξεις.

ΜΕΡΟΣ Β΄

Χαρακτηριστικά, στόχοι και κατευθύνσεις

59. Υπάρχουμε ως κομμάτι και γέννημα του κομμουνιστικού κινήματος. Η ρίζα μας ξεκινάει από τις απαρχές του. Από το Κομμουνιστικό Μανιφέστο και την Κομμούνα του Παρισιού το 1871. Από εκεί που γεννήθηκε η κοσμοθεωρία και ο αγώνας που επιδιώκει να δώσει μια Ιστορικά νέα κατεύθυνση και διέξοδο στην ταξική πάλη. Στην ταξική πάλη που υπήρχε πριν από το Μαρξ και που η ύπαρξη της είναι ανεξάρτητη από τη θέληση των κομμουνιστών και όλων των ανθρώπων γενικότερα. Καθώς ωθείται από τις ανταγωνιστικές και ασυμφιλίωτες ταξικές αντιθέσεις. Στην ταξική πάλη που υπάρχει έτσι κι αλλιώς σε κάθε ταξική κοινωνία και αποτελεί τον κινητήρα της Ιστορίας.

Η κομμουνιστική κοσμοθεωρία και το κομμουνιστικό κίνημα οραματίζεται και παλεύει για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση. Μια κοινωνία χωρίς τάξεις, μια κοινωνία σοσιαλιστική-κομμουνιστική, μια κοινωνία ελεύθερων παραγωγών.

Το κομμουνιστικό κίνημα σε αυτά τα περίπου 150 χρόνια είχε μια συγκλονιστική διαδρομή. Μια διαδρομή στην οποία απέδειξε κιόλας πως η κοσμοθεωρία του δεν είναι μια ουτοπία, αλλά βασίζεται στις πραγματικές και υλικές αντιθέσεις και ανάγκες αυτού του κόσμου. Μια διαδρομή που το έφερε στο κέντρο των παγκόσμιων εξελίξεων και αποτέλεσε το κύριο και βασικό ζήτημα όλων των κυρίαρχων τάξεων, όλων των κυρίαρχων κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων του πλανήτη. Μια διαδρομή στην οποία πορεύτηκαν εκατοντάδες εκατομμύρια μαζών του πλανήτη. Μια διαδρομή που με εποποιίες έφερε πρωτόγνωρες στην Ιστορία της ανθρωπότητας και για την ανθρωπότητα, νίκες. Αλλά και μια διαδρομή που ανακόπηκε, ανατράπηκε, ηττήθηκε. Στη βάση αυτής της ήττας της σήμερα και εδώ και πολλές δεκαετίες χλευάζεται και συκοφαντείται

από όλες τις κυρίαρχες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις. Συστηματικά και ακατάπαυστα και σε παγκόσμια κλίμακα το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα στοχεύει να ξορκίσει και να σβήσει από την Ιστορία της ανθρωπότητας το έργο των εκατοντάδων εκατομμυρίων. Να παρουσιάσει ως νομοτέλεια την ήττα του, και ακόμα περισσότερο να παρουσιάσει τους σκοπούς του από «καταστροφικούς» έως και «εγκληματικούς».

Από αυτές τις ρίζες και από αυτή τη διαδρομή γεννηθήκαμε και υπάρχουμε και εμείς σήμερα ως πολιτική Οργάνωση. Είναι (και) δικά μας όλα αυτά που παράχθηκαν σε αυτή τη συγκλονιστική διαδρομή. Τα βήματα συγκρότησης και ισχυροποίησης της πάλης του κομμουνιστικού κινήματος, αυτά που έφεραν την κοσμοθεωρία μας στην καθημερινή ζωή των εκατομμυρίων ξυπόλητων, αυτά με τα οποία όρμησαν οι μάζες στην έφοδό τους στον ουρανό. Αλλά είναι δικά μας και τα προβλήματα, οι ανεπάρκειες που γεννήθηκαν μέσα σε αυτήν την πάλη. Αυτά στα οποία βασίστηκε το μπλοκάρισμα και η ανακοπή της και που έφεραν την υποχώρηση και την ήττα.

Είναι δικά μας όλα όσα πρέπει να υπερασπιστούμε, να κρατήσουμε, να αναπτύξουμε. Και είναι δικά μας και όλα τα ερωτήματα και τα ζητήματα που αφορούν στους όρους που γέννησαν την υποχώρηση και την ήττα. Αυτά που πρέπει να απαντηθούν –με την μαζική πάλη και μέσα από την μαζική πάλη- για να συνεχιστεί η διαδρομή από τη νέα της αφετηρία.

Ποιοι είναι οι σκοποί της πάλης μας

60. Παλεύουμε για να υπηρετήσουμε την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία της χώρας μας.

Σε αυτές τις κοινωνικές δυνάμεις βρίσκεται αποκλειστικά η αναφορά μας. Η πολιτική μας σε κάθε «μικρό», επιμέρους, μεγαλύτερο ή κεντρικό ζήτημα που τίθεται στη χώρα, διαμορφώνεται με αποκλειστικό κριτήριο την υπεράσπιση των συμφερόντων και των δικαιωμάτων αυτών των κοινωνικών δυνάμεων. Την υπεράσπιση της δυνατότητας τους να αντισταθούν μαζικά και με όρους κινήματος απέναντι στην ακατάσχετη επίθεση του συστήματος. Την προβολή της ανάγκης και της δυνατότητας τους να διεκδικήσουν μαζικά, να παλέψουν για να αποσπάσουν κατακτήσεις και νίκες. Παλεύουμε λοιπόν για να έχει νίκες ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία στην καθημερινή ταξική πάλη στην οποία έχουν απέναντι τους το κεφάλαιο, την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές προστάτες της. Η πάλη αυτή αφορά σε όλο το φάσμα των ζητημάτων της ζωής του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Αφορά σε όλα τα εργασιακά, οικονομικά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Αφορά στο δικαίωμα του στην ειρήνη και άρα στην πάλη ενάντια στον άδικο πόλεμο, ενάντια στον ιμπεριαλισμό που τον φέρνει γενικά, ενάντια στον αμερικανονατοϊκό ιμπεριαλισμό που καθημερινά –και στις περιόδους της «ειρήνης»- ενισχύει την επικυριαρχία του στη χώρα και το ίδιο προωθεί και επιδιώκει σε όλη την ευρύτερη περιοχή.

Όμως ταυτόχρονα, και στη βάση αυτής της καθημερινής ταξικής πάλης που εξελίσσεται ολοένα πιο σφοδρή στις μέρες μας, τίθεται το ερώτημα της προοπτικής της, της συνολικής έκβασής της. Το ερώτημα τίθεται επιτακτικά πριν από όλα με βάση τα χαρακτηριστικά, την ίδια τη φύση και τα αδιέξοδα του συστήματος. Που διαρκώς αποκαλύπτουν ότι στα πλαίσια του δεν υπάρχει «χώρος» για ζωή με δικαιώματα για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία. Για αυτό η επίθεση του δεν αφήνει ούτε πόντο ανάσας και δικαιωμάτων στους «από κάτω». Αυτή η επίθεση είναι και η στρατηγική απάντηση του συστήματος στο ερώτημα της συνολικής έκβασής της ταξικής πάλης. Μια επίθεση που δεν χτυπάει «μόνο» εργασιακά, κοινωνικά, οικονομικά δικαιώματα, αλλά που, στη βάση αυτών των χτυπημάτων, επιδιώκει να αναιρέσει τους όρους συγκρότησης και πάλης των από κάτω. Πριν από όλα της εργατικής τάξης που αποτελεί με βάση τη θέση της στην

παραγωγή και στην κοινωνία τον κορμό των δυνάμεων που μπορούν να σταθούν απέναντι στο σύστημα και με όρους αναμέτρησης με αυτό. Το σύστημα λοιπόν επιδιώκει την «οριστική ήττα», την «παντοτινή καθυπόταξη» των εργατικών και λαϊκών μαζών στα πλαίσια του, στη βαρβαρότητα του, όση και αν είναι αυτή. Δεν «συζητά», δεν διανοείται καμιά άλλη εκδοχή της εξέλιξης της ταξικής πάλης.

Εμείς, λοιπόν, υπάρχουμε στον αντίποδα αυτής της στρατηγικής επιλογής του συστήματος. Υπάρχουμε για να υπηρετήσουμε και να παλέψουμε μέσα στην εργατική τάξη και το λαό, την κατεύθυνση και την προοπτική της συνολικής αναμέτρησης με το σύστημα. **Την επαναστατική ανατροπή της εξουσίας της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών πατρώνων της στη χώρα μας.** Το διώξιμο των βάσεων και των κάθε λογής στηριγμάτων της ιμπεριαλιστικής επικυριαρχίας στη χώρα, την έξοδο της χώρας από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, το τσάκισμα του αστικού κράτους. Την κατάκτηση της Ανεξαρτησίας της χώρας που είναι αναγκαία προϋπόθεση για να παλέψει και να οικοδομήσει η εργατική τάξη και ο λαός με τη δικιά τους εξουσία στη χώρα, το Σοσιαλισμό. Η οικοδόμηση του Σοσιαλισμού είναι η αναγκαία προϋπόθεση για τη διασφάλιση της Ανεξαρτησίας της χώρας.

Αυτή η στρατηγική κατεύθυνση θεωρούμε ότι είναι η μόνη πραγματική διέξοδος για την εργατική τάξη και το λαό.

61. Έχουμε επίγνωση ότι στον καπιταλισμό η κάθε και όποια εργατική-λαϊκή κατάκτηση δεν είναι για πάντα «διασφαλισμένη», αλλά τελεί υπό την αίρεση των ταξικών συσχετισμών. Και ενώ παλεύουμε για κατακτήσεις και νίκες του εργαζόμενου λαού, έχουμε καθαρό ότι αυτές όταν επιτυγχάνονται δεν συνιστούν «αλλαγές» του συστήματος, δεν «ανοίγουν το δρόμο του μετασχηματισμού του», δεν αποτελούν επιχείρημα υπέρ του κακόφημου «ειρηνικού δρόμου» για την αλλαγή και το σοσιαλισμό. Εξάλλου, όλες οι κατακτήσεις και οι νίκες επιτυγχάνονται με σκληρούς και πολλές φορές αιματηρούς αγώνες. **Μέσα από αυτές και με αυτές οι εργαζόμενες λαϊκές μάζες και η νεολαία διδάσκονται στο σχολείο της ταξικής πάλης για την αγεφύρωτη αντίθεση που χωρίζει την εργα-**

τική τάξη από το κεφάλαιο και το λαό από τον ιμπεριαλισμό. Διδάσκονται για τον αγώνα, για τις δικές τους δυνάμεις και δυνατότητες. Τις συγκροτούν και τις αναβαθμίζουν. Πάνε πιο μπροστά όσον αφορά το ζήτημα και το ζητούμενο της συνολικής αναμέτρησης. Της αναμέτρησης που είναι ο η μόνη που μπορεί να διασφαλίσει τις νίκες τους, που είναι η βασική συνθήκη για να μπει σε μια νέα ιστορική φάση η πάλης του, στη φάση που ο εργαζόμενος λαός δεν θα τελεί υπό την εξουσία της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού. Η πάλη για την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Σε αυτή τη βάση όλοι οι αγώνες στο έδαφος του καπιταλισμού μπορεί και πρέπει να είναι πεδίο συγκρότησης των εργατικών λαϊκών δυνάμεων. Από κάθε άποψη. Ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά. Και γι' αυτό πράγματι ισχύει ότι «οι μόνοι χαμένοι αγώνες είναι αυτοί που δεν δόθηκαν».

Στεκόμαστε κόντρα στις αδιέξοδες κατευθύνσεις του ρεβιζιονισμού, του ρεφορμισμού και της αναρχίας, καθώς όπου κυριάρχησαν έφεραν την οπισθοχώρηση και την ήττα του εργατικού-λαϊκού και του κομμουνιστικού κινήματος. Ο ρεβιζιονισμός οικοδόμησε τους όρους της καπιταλιστικής παλινόρθωσης και αποτέλεσε την πολιτική έκφραση των νέο-αστικών στοιχείων στην πρώτη χώρα του σοσιαλισμού, την ΕΣΣΔ.

Η αταλάντευτη πάλη ενάντια στον ρεβιζιονισμό και τις αντεπαναστατικές του θεωρίες στην χώρα μας τόσο από τους συνεπείς κομμουνιστές της πολιτικής προσφυγιάς στις Ανατολικές χώρες με προπύργιο την Τασκένδη όσο και των εξόριστων κομμουνιστών στα ξερονήσια και ιδιαίτερα στον Άη Στράτη, αποτελούν την φύτρα της ύπαρξής μας.

Για την παλινόρθωση

62. Η παλινόρθωση επιβεβαίωσε ότι ο σοσιαλισμός είναι μια μεταβατική κοινωνία. Μια κοινωνία στην οποία δεν έχει κριθεί οριστικά το «ποιος-ποιον», μια κοινωνία στην οποία συνεχίζεται η ταξική πάλη. Συνεπώς, μια κοινωνία η οποία μπορεί να επιστρέψει «πίσω», να κυριαρχηθεί ξανά από τις αστικές δυνάμεις, να γίνει ξανά καπιταλιστική. Φορέας αυτού του πισωγυρίσματος δεν είναι κυρίως η

παλιά αστική τάξη, αλλά οι νέες αστικές δυνάμεις που γεννιούνται μέσα στο σοσιαλισμό στη βάση των νέων ζητημάτων που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη στο πλαίσιο της πάλης της για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση. Ή αλλιώς, στο πλαίσιο της πάλης της για την ανάπτυξη, το πλάτεμα και το βάθεμα των μετασχηματισμών που απαιτούνται σε όλα τα πεδία. Στις παραγωγικές σχέσεις, στις ταξικές διαφορές, στις κοινωνικές σχέσεις, στο πεδίο των ιδεών.

Υπάρχει μια βασική αντίληψη-κατεύθυνση για το τι είναι και τι δεν είναι κομμουνισμός. Η θέση του Μαρξ **«Ο κομμουνισμός δεν είναι ένα μοντέλο στο οποίο πρέπει να προσαρμοστεί η κοινωνία. Ο κομμουνισμός είναι η πραγματική κίνηση που καταργεί την σημερινή κατάσταση πραγμάτων»** απορρίπτει τη μηχανιστική-μεταφυσική λογική και ανιχνεύει ήδη ένα τεράστιο πεδίο ζητημάτων που θα τίθενται μπρος «στην απεραντοσύνη των σκοπών μας». Αλλά και με πιο συγκεκριμένο τρόπο ο Μαρξ στο έργο του «Οι ταξικοί αγώνες στη Γαλλία από το 1848 ως το 1850» επισημαίνει τα «4 όλα» με τα οποία καλείται να αναμετρηθεί η δικτατορία του προλεταριάτου: «... Ο σοσιαλισμός είναι η ταξική δικτατορία του προλεταριάτου, σαν αναγκαίο μεταβατικό σημείο για την κατάργηση των ταξικών διαφορών γενικά, για την κατάργηση όλων των σχέσεων παραγωγής που πάνω τους στηρίζονται οι ταξικές διαφορές, για την κατάργηση όλων των κοινωνικών σχέσεων, που ανταποκρίνονται σε αυτές τις σχέσεις παραγωγής, για την ανατροπή όλων των ιδεών που προκύπτουν από αυτές τις κοινωνικές σχέσεις.»

Το κομμουνιστικό κίνημα αντιμετώπισε το ζήτημα αυτό σαν άμεσο πολιτικό ζήτημα, σαν ζήτημα της ημερήσιας διάταξης της ταξικής πάλης μετά το 1917. Για αυτό το καθήκον πάλεψε το κομμουνιστικό κίνημα που μετά το 1917 συγκρότησε το πρώτο σοσιαλιστικό κράτος και διαμόρφωσε ιστορικά πρωτόγνωρες κατακτήσεις για την εργατική τάξη και τους λαούς. Και έδωσε και τότε μάχες για την οικοδόμηση και με όρους κινητοποίησης των μαζών σε μια ορισμένη κλίμακα όπως για παράδειγμα με το σταχανωφικό κίνημα. Αλλά δεν μπόρεσε να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις για τη συνέχιση, το πλάτεμα και το βάθεμα της δικτατορίας του προλεταριάτου παρόλο που το ζήτημα τέθηκε πιο ολο-

κληρωμένα στο ΚΚΣΕ το 1950 από το Στάλιν. Τέθηκε μόνο εντός των πλαισίων της ηγεσίας και ενώ είχαν διαμορφωθεί και συσσωρευτεί ήδη αρνητικοί όροι. Συνεπώς και ενώ το ζήτημα έμεινε σε αυτό το επίπεδο, η συμφωνία των Μολότοφ, Μαλένκοφ, Μπέρια (και προηγούμενα του Ζντάνοφ) δεν ήταν αρκετή για να παλευτεί η αντίστροφη κατεύθυνση. Έτσι ήρθε το 1956 και το 20^ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, δηλαδή η ρεβιζιονιστική στροφή, που σηματοδότησε την καπιταλιστική παλινόρθωση.

Απέναντί της πάλεψε η ΜΠΠΕ στην Κίνα για να αποτρέψει τον ίδιο κίνδυνο που διαγραφόταν και για την Κινέζικη επανάσταση και με δεδομένη βέβαια τότε την παλινόρθωση στην ΕΣΣΔ. Μια επανάσταση μέσα στην επανάσταση, που αγωνίστηκε για να διαμορφώσει συγκεκριμένες απαντήσεις στο ζήτημα αυτό, κάνοντας το ζήτημα της πάλης της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών. Μια επανάσταση που τελικά δεν κατάφερε το στόχο της. Η καπιταλιστική παλινόρθωση επικράτησε και στην Κίνα όπως έγινε φανερό μετά το θάνατο του Μάο (1976) αν και τότε ακόμα και χρόνια μετά η ηγεσία του Τενγκ υποχρεωνόταν να κρατά ψηλά τα πορτραίτα του Μάο Τσε Τουνγκ. Η ΜΠΠΕ που ξέσπασε αμέσως μετά την παλινόρθωση στην ΕΣΣΔ ήταν μια επιβεβαίωση και εκδήλωση των «εσωτερικών δυνάμεων» που διαθέτει το κομμουνιστικό κίνημα. Που άμεσα και έμπρακτα δήλωσε «παρόν» για να αναμετρηθεί με τα νέα προβλήματα που συνάντησε η πάλη του.

Συνοψίζοντας μπορούμε να πούμε:

Η ρεβιζιονιστική στροφή αποτέλεσε την αφετηρία της υποχώρησης, της αποδιοργάνωσης, τη βάση της ήττας του λαϊκού επαναστατικού εργατικού κομμουνιστικού κινήματος και όπως αυτό διαμορφώθηκε και εξελίχθηκε από την εποχή της Α' Διεθνούς. Βέβαια και αυτή η διαδρομή -από την Α' Διεθνή μέχρι το 1956- κάθε άλλο παρά γραμμική υπήρξε! Μέσα σε αυτήν τη διαδρομή υπήρξαν έφοδοι και πισωγυρίσματα, καθυστερήσεις και μεγάλες επιταχύνσεις, υποχωρήσεις και μεγάλα άλματα. Αλλά συνολικά είναι η περίοδος που το κομμουνιστικό κίνημα παρουσιάζεται και θέτει μπροστά στην ανθρωπότητα, ως μια υλική και πραγματική δυνατότητα το ζήτημα ενός άλλου μέλλοντος από αυτό των ταξικών, εκμεταλλευτικών, καταπιεστι-

κών κοινωνιών που ως τότε είχε η Ιστορία της.

Σχεδόν ταυτόχρονα η ΜΠΠΕ παίρνει τη σκυτάλη. Για να εξοπλίσει το προλεταριάτο με απαντήσεις στο ζήτημα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Για να μεταφέρει τη θέση του Λένιν για την επανάσταση «μια τάξη μπορεί να ανατραπεί μόνο από μια άλλη τάξη», εννοώντας την ως θεμελιώδες ζήτημα και στην ταξική πάλη στα πλαίσια της μεταβατικής σοσιαλιστικής κοινωνίας. Και σε αυτήν την κοινωνία το ζήτημα του μετασχηματισμού της στην σοσιαλιστική-κομμουνιστική κατεύθυνση (τα τέσσερα «όλα» που λέει παραπάνω ο Μαρξ, που τα επικαλέστηκε και ο Τσανγκ Τσουέν Κιάο από τους «4» της ΜΠΠΕ στα 1975) κρίνεται και καθορίζεται από το ίδιο ζήτημα: Από το αν η εργατική τάξη κατακτά κάθε μέρα σε αυτήν την σοσιαλιστική κοινωνία ολοένα περισσότερες αρμοδιότητες και πεδία, από το αν η εργατική τάξη αναδεικνύεται διαρκώς σε αυτήν την κοινωνία η δύναμη που ελέγχει και καθορίζει όλες τις λειτουργίες της.

Πού βρισκόμαστε - τι να κρατήσουμε - τι να κατακτήσουμε

63. «Γεννηθήκαμε» και διαμορφωθήκαμε μέσα στα πλαίσια του μ-λ ρεύματος. Του ρεύματος που στην πρώτη φάση του συγκροτήθηκε και πάλεψε ενάντια στη ρεβιζιονιστική στροφή της ΕΣΣΔ. Μια αντιπαράθεση που δόθηκε από το ΚΚ Κίνας με τον Μάο Τσε Τουνγκ, το Κόμμα Εργασίας Αλβανίας με τον Ενβέρ Χότζα και από μεγάλα τμήματα των κομμουνιστικών δυνάμεων σε όλο τον κόσμο. Μια αντιπαράθεση που αφορούσε στα κρίσιμα και βασικά ζητήματα της δεξιάς στροφής που επέβαλλε και κατοχύρωνε το 20^ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ: «Ειρηνικό πέρασμα», «ειρηνική συνύπαρξη» με τον ιμπεριαλισμό, «παλλαϊκό κράτος» αντί για τη δικτατορία του προλεταριάτου και φυσικά το ζήτημα Στάλιν. Ωστόσο, ήταν μια αντιπαράθεση -στην πρώτη της φάση- που δεν αμφισβητούσε το σοσιαλιστικό χαρακτήρα της ΕΣΣΔ και συνολικά του σοσιαλιστικού στρατοπέδου που θεωρείται δεδομένη και η ύπαρξη του και ο (σοσιαλιστικός) χαρακτήρας του.

Σήμερα, 60 χρόνια μετά, είναι αρκετά φανερό ότι αυτή η σπουδαία αντιπαράθεση δεν είχε σε εκεί-

νη τη φάση και από τη μεριά των δυνάμεων που την έδιναν, τη συνείδηση του βάθους του προβλήματος που αντιμετώπιζε το κομμουνιστικό κίνημα. Και αυτό φάνηκε και στα αμέσως επόμενα χρόνια όταν ο Μάο Τσε Τούνγκ και οι επαναστατικές δυνάμεις του ΚΚ Κίνας αποφάσισαν, εξαπολύοντας τη ΜΠΠΕ, να θέσουν το ζήτημα της απόκρουσης του κινδύνου της καπιταλιστικής παλινόρθωσης ως ζήτημα μαζικής πάλης της εργατικής τάξης και του λαού. Τότε, το μ-λ ρεύμα, μένοντας στα ιδεολογικά χαρακτηριστικά που είχε διαμορφώσει στην πρώτη φάση του, θα λέγαμε ότι κατά βάση «δεν παρακολούθησε», δεν μελέτησε τα ζητήματα που τέθηκαν και δεν συντάχθηκε στην πάλη αυτή.

Δεν είμαστε εμείς που σήμερα και δεκαετίες μετά, θα «ζητήσουμε τα ρέστα» από τις επαναστατικές δυνάμεις και τους αγωνιστές που αντιπαρατέθηκαν με τη ρεβιζιονιστική στροφή γιατί δεν είχαν ολοκληρωμένη συνείδηση του βάθους που είχε αυτή η στροφή και γιατί δεν συγκρότησαν τις ιδεολογικές, πολιτικές και κινηματικές απαντήσεις που το ζήτημα πραγματικά απαιτούσε. Μια τέτοια στάση θα ήταν πολιτική ασέβεια, έλλειψη στοιχειώδους πολιτικής εκτίμησης για τον πρωτοπόρο ρόλο που είχε η πάλη αυτή, που υπερασπίστηκε βασικές επαναστατικές αρχές του κομμουνιστικού κινήματος απέναντι στη θύελλα της δεξιάς-ρεβιζιονιστικής στροφής. Αλλά μια τέτοια στάση θα ήταν και άρνηση της υλιστικής-διαλεκτικής θεώρησης της ιστορίας της ταξικής πάλης. Της θεώρησης που αντιλαμβάνεται ότι σε κάθε εποχή και φάση τα κοινωνικά και τα πολιτικά υποκείμενα της πάλης έχουν τα όρια τους και τους όρους τους που προσδιορίζονται από τη φάση αυτή. Αν αρνηθούμε αυτή τη θεώρηση, αν αρνηθούμε τη «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης», θα... τα βάλουμε με όλη την ιστορία του Κομμουνιστικού κινήματος. Με τον Μάο και τους «4» της ΜΠΠΕ που δεν «φρόντισαν» η ΜΠΠΕ να νικήσει. Με το Στάλιν που πέθανε και άφησε «ανοιχτό» το δρόμο στην παλινόρθωση. Με το Λένιν που δεν «εξασφάλισε» πως η επανάσταση του Οκτώβρη θα έφτανε ως την τελική νίκη. Με το Μαρξ και τον Ένγκελς που δεν «μας τα είπαν όλα» από την αρχή. Με άλλα λόγια μια τέτοια στάση ανοίγει το δρόμο σε γνωστούς εχθρούς της επαναστατικής αντίληψης και

κατεύθυνσης. Ανοίγει το δρόμο στην αντίληψη της εξέλιξης της ταξικής πάλης με όρους αντιδιαλεκτικής και ντετερμινισμού που είναι και οι δύο όψεις της παραίτησης και της απόσυρσης από αυτήν.

Είμαστε εμείς που θέλουμε και επιδιώκουμε το ΚΚΕ(μ-λ) σήμερα, στη βάση όλων των δεδομένων που έχει παράξει η ζωή και η Ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος, να προσεγγίζει όσο καλύτερα μπορεί τις απαιτήσεις, τα καθήκοντα που βάζει η εποχή μας. Εξάλλου, κλείνοντας 40 χρόνια από την ανασυγκρότηση του 1982, δεν θα λέγαμε ότι «όλα είναι σωστά και καλά καμωμένα» μπορούμε όμως βάσιμα να ισχυριστούμε ότι παλέψαμε να διαμορφώσουμε μια –πρώτη έστω– συνείδηση της φάσης στην οποία βρισκόμαστε. Με τις επεξεργασίες μας και την πάλη μας όλα αυτά τα χρόνια σκύσαμε στο πρόβλημα της παλινόρθωσης, προσεγγίσαμε το ζήτημα που έθεσε και άνοιξε η ΜΠΠΕ, χωρίς ταυτόχρονα να «μπερδευτούμε» και να νομίζουμε ότι αυτό που έθεσε η ΜΠΠΕ είναι η άρνηση της επαναστατικής κληρονομιάς που έδωσε το κομμουνιστικό κίνημα.

64. Για να συνοψίσουμε, λοιπόν: Στο ερώτημα «**τι κρατάμε - τι να κατακτήσουμε**» χρειάζεται να επιχειρήσουμε να προσδιορίσουμε αυτό που θα ονομάζαμε «**ιδιοτυπία της εποχής μας**». Η ιδιοτυπία που συνίσταται στον διπλό –και από μια άποψη αντιφατικό– χαρακτήρα της, που ενυπάρχει και εκδηλώνεται στη στάση των μαζών στον κόσμο, στο επίπεδο της οργάνωσής τους, στο επίπεδο της συγκρότησης των κομμουνιστικών και επαναστατικών δυνάμεων.

Από τη μια, λοιπόν, και από ιστορική άποψη, συνεχίζουμε να βρισκόμαστε στην εποχή που προσδιόρισε ο Λένιν: **στην εποχή του ιμπεριαλισμού και των προλεταριακών επαναστάσεων.** Αυτό δεν έχει αλλάξει, αφού ο ιμπεριαλισμός είναι το «άνωτατο στάδιο του καπιταλισμού», αφού ο ιστορικά προοδευτικός ρόλος της αστικής τάξης έχει προ πολλού ολοκληρωθεί και το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα αναδύει παντού στον κόσμο και σε κάθε πτυχή του μόνο παρακμή και βαρβαρότητα. Μια πραγματικότητα που βοά για την ανάγκη το προλεταριάτο και οι λαοί του κόσμου να εξεγερθούν, να οργανωθούν, να αναμετρηθούν με τους δυνάστες

τους, και να οικοδομήσουν έναν δικό τους λεύτερο και δίκαιο κόσμο, έναν κόσμο σοσιαλιστικό!

Από την άλλη, ωστόσο, το λαϊκό εργατικό, επαναστατικό, κομμουνιστικό κίνημα είναι αποδιοργανωμένο, αποσυγκροτημένο σε συνθήκες σχεδόν διάλυσης κάτω από το βάρος της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος. Από αυτήν την άποψη, ζούμε «**την εποχή της παλινόρθωσης**». Την καπιταλιστική παλινόρθωση που ανέκοψε και ανέτρεψε την έφοδο του κομμουνιστικού κινήματος και των μαζών και το οδήγησε στην ήττα, αμφισβητώντας ή και «καταργώντας» το όραμα του σοσιαλισμού που λειτούργησε για δεκαετίες θελκτικά και προωθητικά για την πάλη των εκατομμυρίων μαζών.

Μπροστά σε αυτόν τον διπλό κόμπο της εποχής μας και πάνω στο στέρεο έδαφος της ολοένα οξύτερης ταξικής πάλης και των μεγάλων αγώνων, ξεσηκωμών και αντιστάσεων που παράγονται τα τελευταία χρόνια από εργάτες και λαούς στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και στις χώρες της περιφέρειας και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, επισημαίνουμε αυτά που έχουμε να κρατήσουμε και αυτά που έχουμε να κατακτήσουμε:

65. Να κρατήσουμε ολόκληρη την επαναστατική κατεύθυνση του κομμουνιστικού κινήματος, απέναντι στο κεφάλαιο, την αστική τάξη, το αστικό κράτος και τον ιμπεριαλισμό. Η καπιταλιστική παλινόρθωση θέτοντας το ζήτημα του μπλοκαρίσματος και της ανατροπής του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού μιας κοινωνίας πήγε προφανώς και φυσικά μέχρι και το τέλος της «αντίστροφης πορείας». Έθεσε και το ζήτημα της άρνησης της επαναστασης και συνακόλουθα το ζήτημα της άρνησης της ταξικής αδιαλλαξίας των από κάτω μέσα στα πλαίσια της ταξικής πάλης στο έδαφος του καπιταλισμού. Ο συσχετισμός που διαμόρφωσε για το σύστημα η παλινόρθωση και η ήττα είναι φανερό ότι λειτουργεί αρνητικά έως και διαλυτικά και στο επίπεδο της πρωτόλειας συγκρότησης της πάλης αλλά και στις περιπτώσεις που η πάλη αυτή φτάνει σε ανώτερο επίπεδο.

Ζούμε καθημερινά αυτόν τον αρνητικό συσχετισμό και σε κάθε προσπάθεια και πρωτοβουλία για να υπάρξει πάλη και αγώνας ενάντια στον άδικο πόλεμο και την εμπλοκή της χώρας, ενάντια και

για την ανατροπή του νόμου Χατζηδάκη, για την αντίσταση και την ανατροπή της αντιδραστικής ταξικής επίθεσης του νόμου 4777 στα ΑΕΙ. Για όλα αυτά και πολλά άλλα μέτωπα που αφορούν είτε στην βασική (εργατική τάξη-κεφάλαιο) είτε στην κύρια αντίθεση (λαός-ιμπεριαλισμός), ο συσχετισμός που έχει διαμορφωθεί λειτουργεί **αποτρεπτικά, αρνητικά** και σηκώνει θύελλα μαύρων επιθέσεων και καταστολής όταν, παρ' όλα αυτά, γίνουν βήματα προς την... απαγορευμένη κατεύθυνση.

Ταυτόχρονα, οφείλουμε άλλη μια φορά να επισημάνουμε ότι στη θέση αυτής της αναγκαίας κατεύθυνσης της πάλης προτείνονται ως «υποκατάστατα» ή ακόμα και ως «αντικατάστασή» της, άλλα, επιμέρους, πιο «προνομιακά» ή «αποδεκτά» ζητήματα. Ζητήματα (όπως π.χ. το γυναικείο ή το έμφυλο) στα οποία βέβαια κυριαρχεί η αστική αντίληψη και προσέγγιση, και τα οποία «προτείνονται» όχι βέβαια για να παλευτούν στην ταξική τους βάση, αλλά ως η νόμιμη πολιτική εκτόνωση ενός δυναμικού στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας και στα όρια που αυτή σήμερα έχει θέσει. Με αυτήν την αστική πολιτική γραμμή και νομιμότητα είναι εξοπλισμένη και η αταξική γενικόλογη αναφορά σε δικαιώματα που διαπνέει και διαπερνά δυνάμεις και συλλογικότητες του εξωκοινοβουλίου και της αναρχοαυτονομίας. Αυτή η γραμμή πιέζει και επιχειρεί να καταπνίξει και να καταστείλει πολιτικά τις αγωνιστικές τάσεις, τη διάθεση συγκρότησης και μαζικού αγώνα της νεολαίας (αλλά και των εργαζομένων) στα κεντρικά μέτωπα πάλης που απαιτούνται να συγκροτηθούν.

Είδαμε την επίδραση αυτού του αρνητικού συσχετισμού λίγα μόλις χρόνια πριν (το 2006) με την καμπή στην οποία έφτασε η ανάπτυξη του επαναστατικού αγώνα στο Νεπάλ. Ένας επαναστατικός αγώνας που αποτελεί ίσως την πιο παραστατική έκφραση της ιδιοτυπίας της εποχής μας. Ένας επαναστατικός αγώνας που με μια σειρά νίκες έφτασε να απελευθερώσει το 80% του εδάφους της χώρας για να αναδιπλωθεί και να ηττηθεί στη συνέχεια κάτω από τα θεωρήματα για το «σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα». Δηλαδή, κάτω από πολιτικές επιλογές και κατευθύνσεις συμβιβασμού και «συνεργασίας» με την άρχουσα τάξη και τον ιμπεριαλισμό.

Αυτή τη γραμμή της ταξικής συνεργασίας και

της υποταγής, τη γραμμή άρνησης της ταξικής αγωνιστικής συγκρότησης των εργαζομένων και της νεολαίας στο έδαφος του καπιταλισμού, υπηρετούν και οι ρεφορμιστικές αναλύσεις που κατασκευάζονται για να ερμηνεύσουν και να απαντήσουν τάχα τις αιτίες της παλινόρθωσης. Όπως η ανάλυση της ηγεσίας του ΚΚΕ, που βασίζει –αν δεν ταυτίζει– την υπόθεση της οικοδόμησης του σοσιαλισμού με τον κεντρικό σχεδιασμό, εξοβελίζοντας και καταργώντας το κρίσιμο και καθοριστικό ζήτημα: την ανάπτυξη της πάλης για το άπλωμα και το βάθεμα της κυριαρχίας της εργατικής τάξης μέσα στη μεταβατική σοσιαλιστική κοινωνία. Με τέτοια «εφόδια» από το... σοσιαλιστικό μέλλον, οι αναλύσεις αυτές, στο καπιταλιστικό παρόν το μόνο που χρειάζονται είναι εργαζόμενους και νεολαία στη γωνία και σωματεία-σφραγίδες, κατάλληλα για να ασκείται η πολιτική της υποταγής και του συμβιβασμού με την πολιτική και τις δυνάμεις του συστήματος.

66. Να κατακτήσουμε και να αναπτύξουμε τα διδάγματα από την ιστορική πείρα της δικτατορίας του προλεταριάτου, το δρόμο που άνοιξε η ΜΠΠΕ στο κεφάλαιο αυτό. Αν επιχειρούσαμε μια εντελώς συνοπτική και κωδικοποιημένη αναφορά στο μεγάλο αυτό ζήτημα, θα λέγαμε πως είναι δύο οι αλληλένδετοι και βασικοί άξονες που το προσδιορίζουν:

α) Η πραγματοποίηση του βασικού μετασχηματισμού που γίνεται αμέσως μετά το πάρσιμο της εξουσίας, αφορά στην αλλαγή στο σύστημα της ιδιοκτησίας. Αυτή η αλλαγή, αν και δεν είναι ολοκληρωμένη, είναι απολύτως αναγκαία σαν απαρχή της νέας πάλης, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι ο συνολικός μετασχηματισμός. Η νέα πάλη για το συνολικό σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, θα κριθεί από το ρόλο που μέσα σε αυτήν θα κατακτά η ίδια η εργατική τάξη. Σε αυτή τη βάση, στο πλαίσιο της επανάστασης και για το προχώρημα της σε σοσιαλιστική-κομμουνιστική κατεύθυνση, **είναι ζητούμενη μια εκ νέου συγκρότηση της εργατικής τάξης** στη βάση των νέων συνθηκών που διαμορφώνονται μετά την επανάσταση. Μια νέα συγκρότηση που θα πατήσει σε αυτήν που η εργατική τάξη κατέκτησε στο έδαφος του καπιταλισμού για να ηγηθεί

και να κάνει την επανάσταση, αλλά ταυτόχρονα θα την αναπτύξει σε συγκρότηση που θα της δίνει την καθοριστική αρμοδιότητα στην παραγωγή και σε όλα τα πεδία-λειτουργίες της νέας κοινωνίας που οικοδομείται.

β) Ο ρόλος του Κόμματος στις νέες συνθήκες είναι και αυτός «νέος» στο πλαίσιο της νέας σχέσης τάξη-Κόμμα-κράτος που χρειάζεται να οικοδομηθεί στα πλαίσια της επανάστασης και της μεταβατικής κοινωνίας. Εδώ το κράτος δεν είναι το αστικό, αλλά το εργατικό-λαϊκό που αποτελεί όργανο της δικτατορίας του προλεταριάτου, χωρίς ωστόσο να ταυτίζεται με αυτήν. Και η «κίνηση των πραγμάτων» χρειάζεται να έχει την ιστορική φορά προς την κατεύθυνση της απονέκρωσης του κράτους και όχι βέβαια προς την ενίσχυσή του και στη μετατροπή του στο «όργανο-σύμβολο» και «εγγυητή» της σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής κατεύθυνσης. Το Κόμμα συνεπώς υπαγορεύει ή και ορίζει την πολιτική στο κράτος, στη βάση αυτής της κατεύθυνσης. Άρα, την υπαγορεύει και την ορίζει όχι στη βάση μιας θεσμικής-διοικητικής σχέσης με το κράτος, αλλά στη βάση του ότι παλεύει κάθε στιγμή να είναι το «πρωτοπόρο απόσπασμα» της εργατικής τάξης, στη βάση του ότι καθοδηγεί την πάλη της εργατικής τάξης για τον σοσιαλιστικό κομμουνιστικό μετασχηματισμό. Την υπαγορεύει και την ορίζει στη βάση της αρμοδιότητας που κατακτά κάθε στιγμή μέσα στην ταξική πάλη και εκφράζοντας τις επιδιώξεις της εργατικής τάξης. Αυτή η σχέση είναι η απάντηση στον κίνδυνο της απορρόφησης του Κόμματος από το κράτος, αλλά και αναγκαία συνθήκη για το βασικό ζήτημα: η εργατική τάξη στο σύνολό της να «κατακτά» και να καθορίζει την παραγωγή και όλες τις λειτουργίες και αρμοδιότητες της κοινωνίας και να εντάσσει σε αυτήν την πάλη της όλα τα λαϊκά στρώματα.

Τι (να) κάνουμε

67. Στη βάση όλων των παραπάνω επιδιώκουμε να διαμορφώνουμε την φυσιογνωμία μας, τη λειτουργία μας και την πολιτική μας. Στη βάση όλων των παραπάνω παλεύουμε να αποκτήσουμε ολοένα πιο διευρυμένες σχέσεις με τον εργαζόμενο λαό

και τη νεολαία. Παλεύουμε τις σχέσεις αυτές να τις αποκρυσταλλώνουμε στην οικοδόμηση των μετωπικών σχημάτων και της ίδιας της Οργάνωσης. Οικοδόμηση που είναι απαραίτητος όρος για να παλεύουμε και να υπηρετούμε τα συμφέροντα και την επαναστατική προοπτική της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Στα 42 χρόνια μας έχουμε κάνει σημαντικά βήματα και κατακτήσεις που κάθε άλλο παρά αυτονόητες ήταν και είναι. Κατακτήσεις που έχουν συγκροτήσει μια σπουδαία και αξιόλογη βάση που μας επιτρέπει να αντιμετωπίζουμε με μαχητική αισιοδοξία την περίοδο της μεγάλης δοκιμασίας στην οποία έχουν μπει οι λαοί και ο λαός μας. Δεν έλειψαν, βέβαια, οι ταλαντεύσεις, οι καθυστερήσεις, οι αδυναμίες. Σε κάθε περίπτωση, είμαστε σε μια «αρχή» και θα κριθεί από την πάλη μας αν ο πλούτος των κατακτήσεών μας μέσα στην ιδιότυπη εποχή μας, μέσα στο πεδίο της όξυνσης της ταξικής πάλης και των αρνητικών συσχετισμών θα μετασχηματιστεί σε μια αναβαθμισμένη πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά δύναμη που θα διεκδικεί σημαντικό ρόλο στους αγώνες, στο κίνημα, στο άνοιγμα του δρόμου της επαναστατικής προοπτικής.

Τι κάνουμε - τι να κάνουμε

Διαμορφώνουμε πιο αποφασιστικά και θαρρετά, **το περιεχόμενο και τη μορφή της Οργάνωσης με βάση την επίγνωση της φάσης στην οποία βρισκόμαστε.** Με βάση, δηλαδή, την επίγνωση ότι όχι μόνο εδώ και χρόνια ολοκληρώθηκε αυτό που είχε και μπορούσε να δώσει το μ-λ κίνημα στις συνθήκες της δεξιάς στροφής και της εμφάνισης της παλινόρθωσης. Αλλά κυρίως με την επίγνωση ότι βρισκόμαστε στην εποχή που απαιτεί την εκ νέου συγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος.

Υπερασπιζόμαστε πιο αποφασιστικά την επαναστατική προοπτική και διέξοδο για το λαό μας. Η υπεράσπιση αυτή δεν είναι μόνο ή κυρίως ένα ζήτημα ιδεολογικής θέσης. Είναι πάνω από όλα και πριν από όλα, η πάλη αυτής της θέσης **με πολιτικούς όρους και σε ενεστώτα χρόνο μέσα στο κίνημα και τους αγώνες.**

Η προβολή και η ανάδειξη της προγραμματικής

κατεύθυνσής μας για την Επανάσταση, για Ανεξαρτησία και Σοσιαλισμό, στη βάση των επεξεργασίων που απαιτούνται. Για τη χώρα και τα πραγματικά χαρακτηριστικά της και τι αυτά προδιαγράφουν για το χαρακτήρα της επανάστασης. Για την ανάγκη και τη δυνατότητα διαμόρφωσης συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα λαϊκά στρώματα. Για το Μέτωπο Αντίστασης και Διεκδίκησης που είναι ο πρώτος ορίζοντας της πάλης, αλλά και μια πρώτη και πρωτόλεια συγκρότηση της συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα λαϊκά στρώματα. Για την επιδίωξη της ανάγκης να διαμορφώνονται στοιχεία Μετώπου Πάλης, και Συμμαχίας των λαών της περιοχής, ανάγκη που οξύνεται από την ένταση των πολεμικών ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, αλλά και ανάγκη που αφορά στην προοπτική και τους όρους της επανάστασης.

Η υπόθεση της συγκρότησης της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της και η κατάκτηση της ηγεμονίας της στην ταξική πάλη είναι θεμελιώδης όρος στο δρόμο για την επαναστατική διέξοδο. Αλλά η συγκρότηση αυτή δεν θα διαμορφωθεί «από μόνη της» δεν θα έρθει ως ένα «αναπόφευκτο αποτέλεσμα» της ταξικής πάλης. Η συγκρότηση αυτή έχει με τη σειρά της τις δικές της πολιτικές προϋποθέσεις. Και μιλώντας για τη χώρα μας, που βασικά είναι γεωπολιτικό πεδίο του ιμπεριαλισμού, το διπλό ζήτημα της συγκρότησης-ηγεμονίας δεν μπορούμε να το αντιλαμβανόμαστε «μηχανιστικά» και «τακτοποιημένο» σε μια χρονική σειρά, αλλά κατά βάση στη σχέση όπου η συγκρότηση της εργατικής τάξης πραγματοποιείται κυρίως στην αντιπαράθεσή της με το κεφάλαιο και η ηγεμονική της θέση καταχτιέται κυρίως στην αντιπαράθεσή της με τον ιμπεριαλισμό.

Για να εξελιχθεί το ζήτημα αυτό (συγκρότηση-ηγεμονία) χρειάζεται τη συνειδητή παρέμβαση του πολιτικού υποκειμένου που θα συγκροτεί απαντήσεις στη βάση πολιτικής-ιδεολογικής κατεύθυνσης και γραμμής, η οποία θα παλεύεται μέσα στους αγώνες και στο κίνημα. Τα παραπάνω ζητήματα που θέσαμε ως αναγκαιότητες για το τι να κάνουμε προσδιορίζουν σε ένα βαθμό το περιεχόμενο, τις βάσεις που θα πατήσει η ανάδειξη αυτής της γραμμής. Όπως λέει ο Λένιν «*Η ιστορία γενικά, η ιστορία των επαναστάσεων ειδικά, είναι πά-*

να πιο πλούσια σε περιεχόμενο, πιο ποικιλόμορφη, πιο πολύπλευρη, πιο ζωντανή, πιο «πονηρή» από ότι τη φαντάζονται τα καλύτερα κόμματα, οι πιο συνειδητές πρωτοπορίες των πιο πρωτοπόρων τάξεων...»

Απαιτήσεις και δυνατότητες της περιόδου

68. Σήμερα είναι σαφές ότι οι εξελίξεις με επίκεντρο τον πόλεμο στην Ουκρανία διαμορφώνουν ένα τοπίο ζοφερό για τους εργάτες και τους λαούς του πλανήτη, και βέβαια για το λαό και τη νεολαία της χώρας μας. Ένα τοπίο που προκαλεί έως και «δέος» στον εργαζόμενο λαό και στους νέους ανθρώπους, καθώς αντιλαμβάνονται ότι βρίσκονται μπροστά στα πιο μεγάλα ζητήματα. Ότι απειλούνται μαζικά από ανέχεια και εξαθλίωση. Ότι αποτελούν εν δυνάμει κρέας για τα κανόνια ενός ευρύτερου πολεμικού μακελειού που στήνουν και φέρνουν οι οξύτατοι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί.

Συναντάμε δίπλα μας, στην καθημερινότητά μας, την αίσθηση μιας «انهμπόριας» που καλλιεργείται από τους πάνω και τους έξω που απαιτούν να «αφεθούμε» (στην πραγματικότητα να υποταχτούμε) στις εξελίξεις όπως αυτές θα διαμορφωθούν από τον ιμπεριαλισμό και τις αντιδραστικές δυνάμεις.

Τι αποκαλύπτουν, τι σημαίνουν και τι απαιτούν αυτές οι εξελίξεις;

- Μας αποκαλύπτουν ότι οι ιμπεριαλιστές, και πριν από όλα οι πυρηνικές υπερδυνάμεις, εδώ και πολλά χρόνια έχουν επιδοθεί στην κατασκευή όπλων που είναι ικανά να καταστρέψουν χιλιάδες φορές ολόκληρο τον πλανήτη και τη ζωή σε αυτόν!

- Οι ίδιες δυνάμεις και πρώτα από όλους οι ΗΠΑ δεν το 'χουν σε τίποτα να βάλουν στη φωτιά του μακελέματος άμεσα λαούς και χώρες, μόνο και μόνο σαν την αναγκαία «προεργασία» για να συγκροτήσουν τις συμμαχίες τους, για να αντιμετωπίσουν τους ιμπεριαλιστές Ρωσίας-Κίνας. Δηλαδή δεν το 'χουν σε τίποτα να δημιουργήσουν ποτάμια αίματος και δυστυχίας για να πάνε με καλούς για τις ίδιες όρους στο μεγάλο μακελειό!

- Μας αποκαλύπτουν ότι ο Ρώσικος ιμπεριαλισμός θέλει να τα βάλει με τη «νέα τάξη» που οικοδομούν οι ΗΠΑ από το 1990 με τον ίδιο εγκληματι-

κό τρόπο. Μακελεύοντας λαούς και επισείοντας με τον πιο χυδαίο για την ίδια τη ζωή τρόπο, την απειλή του πυρηνικού ολέθρου, για όλο τον πλανήτη αν δεν γίνουν «σεβαστές» οι ρωσικές επιδιώξεις για έναν κόσμο στον οποίο ο Ρωσικός ιμπεριαλισμός θα έχει μια κάποια «συγκυριαρχία».

- Όλοι μαζί, και οι πρώτης τάξης και οι δευτεροκλασάτοι ιμπεριαλιστές, μας αποκαλύπτουν ότι επίσης δεν το 'χουν σε τίποτα να δημιουργήσουν βίαια και απότομα συνθήκες εξαθλίωσης και πείνας για εκατοντάδες εκατομμύρια μαζών στον πλανήτη χάριν των ανταγωνισμών τους. Εξάλλου, υπάρχουν ως ιμπεριαλιστές γιατί αυτές τις συνθήκες της εξαθλίωσης και της πείνας έχουν επιβάλλει ως καθεστώς ήδη σε δισεκατομμύρια μαζών στον πλανήτη.

- Συνολικά οι εξελίξεις αυτές αποκαλύπτουν στους εργάτες και τους λαούς του πλανήτη τα εκρηκτικά αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Την προϊούσα και γενικευμένη κρίση του, την ιστορική παρακμή του, το σάπισμά του, τη βαρβαρότητά του, που αναζητά έκφραση πλέον σε αυτό με το οποίο είναι συνυφασμένο το σύστημα αυτό. Στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και το μακέλεμα των λαών ως τη μόνη διέξοδό του. Μέχρι τον επόμενο κύκλο της κρίσης του.

- Ανάλογα αποκαλύπτονται και στη χώρα μας τα αδιέξοδα, η γύμνια, η αντιδραστικότητα του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και ολόκληρου του πολιτικού προσωπικού του. Που με κυνισμό και τυχοδιωκτισμό παίρνει θέση «στη σωστή πλευρά της Ιστορίας», δηλαδή στην πλευρά των προστατών του. Γιατί αυτή είναι η μόνη πλευρά στην οποία η άρχουσα τάξη μπορεί να αναζητήσει, μέσα στις συνθήκες της θύελλας, την αναπαραγωγή του ρόλου της. Και στη βάση αυτή οι αστικές δυνάμεις δεν έχουν κανένα δισταγμό για το τι θα κοστίζει στο λαό η πλευρά αυτή. Και ταυτόχρονα βρίσκονται σε ταραχή και αναζητήσεις για το πώς θα σταθούν απέναντι στο λαό, ενώ θα του φορτώνουν τα όλο και μεγαλύτερα εγκλήματα που φέρνει σε αυτές τις συνθήκες η πολιτική «ανήκουμε στους προστάτες μας».

69. Τι σημαίνουν όμως όλα αυτά για το προλεταριάτο, για τους λαούς και το λαό μας, για την

κατεύθυνσή μας και την πάλη μας, όπως παραπάνω τις προσδιορίσαμε;

-**Σημαίνουν ότι** μεγαλώνει και καταδεικνύεται πλατιά το χάσμα που χωρίζει τους λαούς από τον ιμπεριαλισμό, την εργατική τάξη από το κεφάλαιο και το καπιταλιστικό σύστημα. Ότι το προλεταριάτο και οι λαοί εκβιάζονται από την ίδια την κατάσταση που βιώνουν, να αναζητήσουν το δικό τους δρόμο, τις δικές τους απαντήσεις. Ότι το ίδιο το σύστημα «επιχειρηματολογεί» την ανάγκη της επαναστατικής ανατροπής του.

- **Σημαίνουν ότι** τα μικρά και μεσαία αστικά στρώματα χάνουν ακόμα περισσότερο την αναφορά τους στο σύστημα, ή αλλιώς ότι οι κυρίαρχες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις χάνουν ακόμα περισσότερο τα στρώματα αυτά ως βάση τους. Συνεπώς, ότι οξύνεται ακόμα περισσότερο το ήδη έντονο «πολιτικό ζήτημα» που καταγράφεται ως πρόβλημα διαμόρφωσης κυβερνητικών λύσεων και πολιτικού συστήματος και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και σε χώρες της εξάρτησης και της περιφέρειας.

-**Σημαίνουν ότι** η (δυτική) αστική δημοκρατία χάνει τα «φύλλα συκής» με τα οποία κάλυπτε την καταπίεση, την τρομοκρατία και την καταστολή των μαζών, ενώ ανάλογα διαταράσσονται και οι «ισορροπίες» που με διαφορετικούς όρους είχαν επιβάλλει τα καθεστώτα σε Ρωσία, Κίνα κλπ.

-**Σημαίνουν, ειδικότερα για τη χώρα μας,** τις αλλεπάλληλες διαψεύσεις των αστικών αφηγημάτων περί «ανάπτυξης», «γεωπολιτικής αναβάθμισης», «ενεργειακού κόμβου» κλπ. Ο εξαρτημένος καπιταλισμός της χώρας απογυμνώνεται από τις αφηγήσεις του. Η μεγαλοαστική τάξη προβάλλει ολοένα και περισσότερο όπως πράγματι είναι: ξενόδοουλη, τυχοδιωκτική, αντιδραστική ως το μεδούλι, απόλυτα εχθρική για το λαό και τη νεολαία, έτοιμη και διατεταγμένη για τα πιο μεγάλα εγκλήματα σε βάρος του λαού και των λαών της περιοχής. Αναδεικνύεται, με άλλα λόγια, πως η τάξη που «ηγείται» στη χώρα έχει το λαό και την ίδια τη χώρα σαν βάση διαπραγμάτευσης για τη δικιά της αναπαραγωγή, τους δικούς της ρόλους, στα πλαίσια της ιμπεριαλιστικής της εξάρτησης.

Σημαίνουν όλα αυτά ότι συσσωρεύονται όροι, κοινωνικοί και πολιτικοί, νέων ξεσπασμάτων, νέων

ξεσηκωμών και εξεγέρσεων των μαζών στον κόσμο και στη χώρα μας. Ότι η περίοδος των λαϊκών, εργατικών, αγροτικών, νεολαιίστικων μαζικών αγώνων που άνοιξε εδώ και μερικά χρόνια, όχι μόνο δεν έκλεισε, αλλά βρίσκεται στην αρχή της, ότι τροφοδοτείται με καύσιμα από την ίδια την πραγματικότητα. Ας είμαστε βέβαιοι ότι η φωτογραφία της σημερινής στιγμής που απεικονίζει να επικρατεί το μούδιασμα και το δέος είναι μόνο της σημερινής στιγμής. «Αύριο» έρχονται νέα μαζικά κύματα ξεσηκωμών και αγώνων.

Οι εξελίξεις δεν θα κινηθούν «από μόνες τους» προς τη φορά που εμείς παλεύουμε, προς την κατεύθυνση της συγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της επαναστατικής διεξόδου. Αυτό σημαίνει πως αυξάνονται οι δυνατότητες, οι απαιτήσεις και οι ευθύνες για δυνάμεις που θέλουν να παλέψουν στην κατεύθυνση αυτή.

Για την κατεύθυνση της επαναστατικής ανατροπής

70. Προωθούμε την κατεύθυνση της επαναστατικής ανατροπής στην χώρα μας και την κατάκτηση –από την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό– της πολιτικής εξουσίας, ως τη μοναδική συνολική απάντηση ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Όσο προβοκαρισμένη και όσο μακρινή αν φαίνεται, **η κατεύθυνση της επαναστατικής ανατροπής** (στη χώρα μας αλλά και παγκόσμια) και η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες, αποτελεί τη μοναδική προοπτική, τη μοναδική συνολική απάντηση ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Η αστική κυριαρχία δεν είναι νομοτέλεια, δεν είναι ακλόνητη. Ο καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός όχι μόνο αποδεικνύει καθημερινά την αδυναμία του να δώσει διέξοδο στους λαούς και στην εργατική τάξη, αλλά δημιουργεί νέα, πιο αναβαθμισμένα αδιέξοδα.

Το «τέλος της Ιστορίας» που έσπευσαν να διακηρύξουν με πανηγυρισμούς οι υπερασπιστές του

καπιταλισμού όταν κατέρρευσαν τα καθεστώτα του ανατολικού μπλοκ, διαψεύστηκε παταγωδώς:

- Παρότι χωρίς αντίπαλο, ο καπιταλισμός δεν κατάφερε να βρει διέξοδο από την κρίση του.

- Η λεγόμενη «παγκοσμιοποίηση» –το θεώρημα με βάση το οποίο ο ιμπεριαλισμός επιχείρησε να παρουσιάσει τη νέα εποχή και τις νέες δυνατότητες που δήθεν ξανοίγονταν μπροστά στην ανθρωπότητα– αποδείχτηκε ένα προκάλυμμα για την επέκταση της κυριαρχίας του δυτικού ιμπεριαλισμού, για την ακόμη πιο άγρια εκμετάλλευση-ληηλασία των λαών και της εργατικής τάξης, για τη συνέχιση της εκστρατείας επανακατάκτησης-επαναποικιοποίησης του κόσμου.

- Σήμερα, η κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος βαθιάνει, ανακυκλώνεται σε πιο αναβαθμισμένα επίπεδα και έχει οδηγήσει σε νέα παρόξυνση των ανταγωνισμών.

- Το ενδεχόμενο γενικευμένου ολοκαυτώματος είναι υπαρκτό, και ξεστομίζεται από τα πλέον επίσημα χείλη.

- Κάθε διαδικασία «συνεννόησης» ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις αποτυγχάνει, καθώς τα ιδιαίτερα συμφέροντα της καθεμιάς συγκρούονται με των υπολοίπων. Ακόμη και το «πολλά υποσχόμενο» εγχείρημα της ΕΕ, η λυκοσυμμαχία των βασικών ιμπεριαλιστών της Ευρώπης, κλυδωνίζεται, πλησιάζει όλο και περισσότερο τα όριά της, διαψεύδοντας αυταπάτες περί «ολοκληρώσεων», που διατυπώθηκαν όχι μόνο από αστικές αλλά και από ρεφορμιστικές πολιτικές δυνάμεις.

71. Αυτή η διαρκής διαδικασία διάψευσης ελπίδων, υποσχέσεων και αυταπατών συνοδεύεται από τη ραγδαία χειροτέρευση των συνθηκών ζωής για την πλατιά κοινωνική πλειοψηφία σε όλο τον πλανήτη. Τηρουμένων των αναλογιών, οι λαοί όλου του κόσμου και η εργατική τάξη βιώνουν τις συνέπειες της ολομέτωπης επίθεσης των δυνάμεων του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Την ώρα που αυξάνεται ο πλούτος που παράγεται παγκόσμια, η φτώχεια και η πείνα εξαπλώνονται, οι όροι δουλειάς χειροτερεύουν, ολόκληρες περιοχές του πλανήτη ερημοποιούνται, γίνεται όλο πιο φανερή και απροκάλυπτη η ληστρική δράση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

72. Σημαντικότερο στοιχείο αποκάλυψης στις συνειδήσεις των λαών του απάνθρωπου χαρακτήρα αυτού του συστήματος και της λειτουργίας του υπήρξε η **περίοδος της πανδημίας**. Εκεί που φάνηκαν οι προτεραιότητες αυτού του συστήματος. Ότι προτεραιότητα είναι η μεγιστοποίηση του κέρδους και όχι η προστασία της ανθρώπινης ζωής. Η διασφάλιση της καπιταλιστικής παραγωγής και όχι η προστασία της εργατικής τάξης. Η διαφύλαξη της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας και του ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος κάθε ιμπεριαλιστή, και όχι η συνεννόηση-συνεργασία, ακόμη και σε τόσο κρίσιμα ζητήματα.

Εκεί που φάνηκε για μια ακόμη φορά τι είδους «παραδείσους» αποτελούν για τους λαούς τους οι χώρες-προπύργια του καπιταλισμού, οι ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Εκεί που φάνηκε ξεκάθαρα πού και με ποιους όρους επενδύει το κεφάλαιο. Ότι δεν ενδιαφέρεται να επενδύσει στην ενίσχυση της περιθάλψης, αλλά προωθεί το ξεπάτωμά της. Ότι τα τεράστια ποσά που επενδύονται στην έρευνα (ακόμη και στην ιατροφαρμακευτική) στοχεύουν στο κέρδος και όχι γενικά στην προστασία της ανθρώπινης ζωής.

Αλλά εκεί που φάνηκε και ότι η βία και η καταστολή αποτελούν συστατικό στοιχείο αυτού του συστήματος απέναντι στις λαϊκές μάζες. Στοιχείο που δοκιμάστηκε σε ακόμη πιο ακραίες μορφές, καθώς η πανδημία αξιοποιήθηκε από το σύστημα ως «ευκαιρία» και σε αυτό το επίπεδο.

73. Δεν μπορεί να υπάρξει εκλογίκευση του καπιταλιστικού συστήματος. Γιατί ο καπιταλισμός ζει και κινείται στη βάση της παραγωγής κέρδους. Γιατί το καπιταλιστικό σύστημα είναι αναγκασμένο από τη φύση του να κινείται στη βάση μίας τεράστιας αντίφασης: από τη μια, να αυξάνει έως και να παροξύνει την εκμετάλλευση της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας, με στόχο την απόσπαση της μεγαλύτερης δυνατής υπεραξίας και, από την άλλη και ταυτόχρονα, να περιορίζει, να στερεί τη δυνατότητα της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας να καταναλώσει αυτά που με τον κόπο της παράγει και, άρα, να μετασχηματιστεί η υπεραξία σε πραγματικό κέρδος για τον κεφαλαιοκράτη.

Σε αυτήν τη βάση –και σε καμία άλλη– προωθεί την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, σε αυτή τη βάση κάνει (ή δεν κάνει) τις όποιες επενδυτικές του κινήσεις, σε αυτή τη βάση προκύπτουν και οι απαιτήσεις του κρίσιμους.

Ο καπιταλισμός δεν μπορεί και δεν πρόκειται να «διαφύγει» από αυτή τη λειτουργία. Για την ακρίβεια, είναι αναγκασμένος να την εντείνει, να την οδηγεί σε ακόμη πιο ακραία επίπεδα, να επιτίθεται με μεγαλύτερη αγριότητα στην εργατική τάξη. Να της στερεί στοιχειώδη δικαιώματα, να αμφισβητεί ανοιχτά και να χτυπά κατακτήσεις δεκαετιών. Να οδηγεί σε μαζική φτωχοποίηση την εργατική τάξη, όχι μόνο στις εξαρτημένες χώρες αλλά και στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις.

Διαψεύστηκαν οι αυταπάτες για καπιταλισμό με «ανθρώπινο πρόσωπο» –αφού, βέβαια, αξιοποιήθηκαν από τις δυνάμεις του ρεφορμισμού και της σοσιαλδημοκρατίας για να αφοπλίσουν ιδεολογικά και πολιτικά τους λαούς και την εργατική τάξη. Οι όποιες «παραχωρήσεις» έγιναν από την πλευρά των αστικών δυνάμεων, ήταν αποτέλεσμα του φόβου τους απέναντι στη συνολικότερη πνοή και ορμή που έδινε η ύπαρξη του αντίπαλου δέους και οι κατακτήσεις των λαών και της εργατικής τάξης στις χώρες που οικοδομούνταν ο σοσιαλισμός. Η παλινόρθωση του καπιταλισμού σε αυτές τις χώρες και η ανατροπή του συσχετισμού σε βάρος της εργατικής τάξης, τροφοδότησε τις αστικές δυνάμεις ώστε να ξεδιπλώσουν τις πιο άγριες διαθέσεις τους και να συμπιέσουν κάθε περιθώριο ταξικής «συνεννόησης», αλλά και το ρόλο των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που εξυπηρετούσαν αυτήν τη γραμμή.

Ο αγώνας για την επαναστατική ανατροπή στη χώρα μας

74. Ο αγώνας για την επαναστατική ανατροπή στη χώρα μας καθορίζεται από το ότι η **κύρια αντίθεση στην ελληνική κοινωνία** είναι η αντίθεση **ιμπεριαλισμός-λαός**. Στην κατεύθυνση αυτή πρέπει να συγκεντρωθούν όσο το δυνατόν περισσότερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, με πρωτόπορο και καθοδηγητικό το ρόλο της εργατικής

τάξης και των επαναστατικών κομμουνιστικών πολιτικών δυνάμεων.

Από την άποψη αυτή, θεωρούμε ότι ο αγώνας για την επαναστατική ανατροπή στη χώρα μας πρέπει να υπηρετεί τον διπλό στρατηγικό στόχο για **ανεξαρτησία** και **σοσιαλισμό**. Στοχεύει στην ανατροπή τόσο της ντόπιας αστικής κυριαρχίας, όσο και του καθεστώτος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Θα βρει απέναντί της τόσο την ντόπια άρχουσα τάξη, αλλά ταυτόχρονα και τα ξένα αφεντικά της. Με αυτή την έννοια θα γίνει στη βάση μιας εργατολαϊκής συμμαχίας, με πρωτοπόρο το ρόλο της εργατικής τάξης και σαφή αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά, για την κατάκτηση της ανεξαρτησίας και το σπάσιμο όλων των δεσμών της εξάρτησης (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ), και την προώθηση του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού.

Η αστική τάξη της χώρας εξαρτά την ύπαρξη και την κυριαρχία της από την πρόσδεσή της με τον ιμπεριαλισμό και την υπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων των ΗΠΑ και της ΕΕ. **Το καθεστώς της εξάρτησης είναι συνυφασμένο με κάθε λειτουργία της άρχουσας τάξης**. Υπαγορεύει πολιτικές, επιβάλλει όρια κίνησης, Συγκροτημένη από τα γεννοφάσκια της στη βάση της ιμπεριαλιστικής στήριξης, η ντόπια άρχουσα τάξη ούτε θέλει ούτε και μπορεί να υπερβεί τα όρια της εξάρτησης. Σε κάθε πεδίο (οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό) η όποια δυνατότητά της προκύπτει από τη βοήθεια των ιμπεριαλιστικών κέντρων και περιορίζεται από τους βαθμούς ελευθερίας που αυτά της αφήνουν.

Ο ρόλος που προορίζει για την ντόπια άρχουσα τάξη ο ιμπεριαλισμός δεν είναι μόνο η αξιοποίηση της χώρας ως στρατιωτική βάση (βλ. ΗΠΑ) ή ως αγορά για τα προϊόντα του (βλ. ΕΕ). Χωρίς να εκλείπει αυτή η διάσταση (κάθε άλλο, και είναι σοβαρή), υπάρχει και η διάσταση της συμβολής της ντόπιας άρχουσας τάξης στα ευρύτερα ιμπεριαλιστικά σχέδια για την περιοχή και τον κόσμο. Είναι η μετατροπή της χώρας από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα σε γέφυρα-διάδρομο (ενεργειακό, εμπορικό κ.λπ.) λόγω της γεωγραφικής της θέσης. Είναι η αξιοποίηση της ντόπιας άρχουσας τάξης και του πολιτικού της προσωπικού στην επιρροή του ιμπεριαλισμού σε γειτονικά καθεστώτα, σε Βαλκάνια και Αν. Μεσόγειο, και η κατοχύρωση

ενός ευρύτερου γεωπολιτικού συσχετισμού σε βάρος των ανταγωνιστικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Καθοριστικό στοιχείο του καθεστώτος της εξάρτησης είναι η υποστήριξη της αστικής κυριαρχίας σε βάρος του λαού και της εργατικής τάξης της χώρας. Κυριαρχία από την οποία βγαίνουν κερδισμένοι τόσο οι ιμπεριαλιστές προστάτες όσο και η ντόπια άρχουσα τάξη.

Επομένως, η πάλη για την επαναστατική ανατροπή στη χώρα είναι πάλι ενάντια στην αστική κυριαρχία, αλλά ταυτόχρονα ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση.

Όπως αναφέραμε και στα ντοκουμέντα των δύο προηγούμενων συνδιασκέψεων της Οργάνωσής μας, η εργατική τάξη συγκροτείται κυρίως στην πάλη της απέναντι στο κεφάλαιο και κατακτά την ηγεμονία της κυρίως στην πάλη της ενάντια στον ιμπεριαλισμό.

Με αυτήν την έννοια, **η διαδικασία συγκρότησης της εργατικής τάξης** ως πρωτοπόρου κοινωνικού τμήματος προς την επαναστατική ανατροπή στη χώρα μας, ως καθοδηγητή στο δρόμο για την επανάσταση, πρέπει να απαντάει και στο ζήτημα των **συμμαχιών της** με τα υπόλοιπα τμήματα και στρώματα της κοινωνίας που καταπιέζονται και στενάζουν, με όσο το δυνατόν περισσότερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που μπορούν να συμβάλουν στην επαναστατική ανατροπή.

75. Ο πρωτοπόρος ρόλος της εργατικής τάξης προκύπτει από το ότι είναι η μόνη που μπορεί να δώσει προοπτική στο ζήτημα της επαναστατικής ανατροπής. Είναι η μόνη που μπορεί να συνειδητοποιήσει ως αναγκαιότητα, αλλά και να υπηρετήσει ως δυνατότητα το όραμα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Λόγω της θέσης της στην παραγωγική διαδικασία και της διαρκούς κλοπής που υφίσταται (δομικού στοιχείου του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής) είναι η μόνη που αντικειμενικά βρίσκεται σε μόνιμη και αγεφύρωτη αντίθεση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου. Από τη δική της παραγωγική εργασία προκύπτει η υπεραξία που καρπώνεται το κεφάλαιο. Από τη δική της εργασία κινείται και παράγεται καθετί σε αυτόν τον κόσμο.

Και είναι η μόνη που μπορεί να οργανωθεί στη βάση αυτής της αγεφύρωτης, ανειρήνευτης αντίθεσής της με το κεφάλαιο.

Προϋπόθεση για να αναλάβει η εργατική τάξη τον πρωτοπόρο ρόλο που ιστορικά της αντιστοιχεί είναι να συγκροτηθεί ως «τάξη για το εαυτό της». Δεν αρκεί ο εργάτης να συνειδητοποιήσει την αδικία που υφίσταται, κάτι που εύκολα γίνεται. Δεν αρκεί να συνειδητοποιήσει την κλοπή που συντελείται καθημερινά σε βάρος του, αλλά να συνειδητοποιήσει ότι η κλοπή αυτή, η εκμετάλλευσή του από το κεφάλαιο, είναι σχέση ανάμεσα σε κοινωνικά διαμορφωμένες τάξεις με αγεφύρωτα, συγκρουόμενα συμφέροντα. Σχέση πολιτική, που καταρχήν συνειδητοποιείται από τον εργάτη μέσα από τον αγώνα για το μεροκάματο, αλλά που πρέπει να βρει τη συνέχειά του στο γενικότερο πολιτικό αγώνα ενάντια στην αστική τάξη και το αστικό κράτος –για να οδηγηθεί στην κατεύθυνση της επαναστατικής ανατροπής.

76. Εξακολουθεί να είναι σοβαρό πολιτικό ζήτημα η ταξική ανάλυση της ελληνικής κοινωνίας, και στόχος κάθε πολιτικής δύναμης –ειδικά κομμουνιστικής– που θέλει στα σοβαρά να συμβάλει στην υπόθεση της επαναστατικής ανατροπής πρέπει να είναι η βαθιά πολιτική κατανόηση της ανάλυσης αυτής και στη βάση της ολοένα και μεγαλύτερης σύνδεσής της με τα στρώματα αυτά. Ωστόσο, και χωρίς να έχουμε την αυταπάτη ότι μπορούμε να κάνουμε σήμερα μια αξιόπιστη τέτοια καταγραφή, και με δεδομένο ότι (παρά τη συνεχή διαδικασία αποβιομηχάνισης της χώρας και συρρίκνωσης του πρωτογενή και δευτερογενή τομέα) η εργατική τάξη υπάρχει, είναι εδώ και συνεχίζει να παράγει υπεραξία, ότι ο παραγωγικός εργάτης δεν έχει εξαφανιστεί, μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε τα εξής για τη χώρα μας:

- Ολοένα και διογκώνονται τα κοινωνικά στρώματα στη χώρα μας που πλήττονται και συμπιέζονται από την ιμπεριαλιστική κυριαρχία. Ολοένα και αυξάνονται τα στρώματα που προλεταριοποιούνται ή φτωχοποιούνται.

Η πλατιά μάζα των μισθωτών εργαζομένων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα – της μη παραγωγικής εργασίας. Που αποτελούν και αυτοί θύ-

ματα εκμετάλλευσης. Που υφίστανται στο πετσί τους όλα τα αντεργατικά μέτρα και το σάρωμα εργασιακών δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Που τα συμφέροντά τους είναι πιο κοντά από κάθε άλλου κοινωνικού στρώματος στην εργατική τάξη.

Οι φτωχομεσαίοι αγρότες είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Με τους νόμους που επιβάλλουν τα επιτελεία της ΕΕ και οδηγούν σε ασφυξία και συρρίκνωση τη φτωχομεσαία αγροτιά. Με τους δυσβάσταχτους όρους που επιβάλλουν τα κάθε λογής μνημόνια, αλλά και η κατάργηση επιδοτήσεων, για χάρη της εξυπηρέτησης των οικονομικών μεγεθών που επιβάλλουν τα ευρωπαϊκά ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Η καταστροφή του Θεσσαλικού Κάμπου αποτελεί την πιο τρανή απόδειξη για τις συνέπειες που έχει στο στρώμα αυτό η πολιτική μιας άρχουσας τάξης βαθιά εξαρτημένης και ανεργάτιστης. Που βασίζει την ύπαρξη και την υπόστασή της στη στήριξη των ιμπεριαλιστών. Που, ενώ αναμασά διάφορα περί ανάπτυξης, αυτό που κάνει είναι να προωθεί την παραγωγική αποσάθρωση της χώρας, το ξερίζωμα κάθε παραγωγικής δυνατότητας, κάθε έννοια παραγωγικής ανεξαρτησίας.

Στο «λογαριασμό» μπαίνουν **τμήματα μικροαστικά** –αυτοαπασχολούμενων, μικροπαραγωγών κ.ά– που ασχολούνται με έναν ολόκληρο κύκλο παροχής υπηρεσιών, με το εμπόριο, με τον τουρισμό και τον επισιτισμό. Όσο κι αν η αστική εξουσία θέλει να τα έχει υπό την έλεγχό της (μιας και είναι εκτεταμένα αριθμητικά και υπολογίσιμη πολιτικά ποσότητα) άλλο τόσο δυσκολεύεται να υλοποιήσει αυτόν το στόχο.

- Ο ασφυκτικός κλοιός, ο οικονομικός στραγγαλισμός αυτών των τμημάτων από την πολιτική της ΕΕ είναι χαρακτηριστικός, όπως χαρακτηριστική είναι και η αντίδρασή τους μετά τη χρεοκοπία και την επιβολή των μνημονίων.

Το πού θα στραφούν πολιτικά αυτά τα στρώματα, το σε ποιες πολιτικές δυνάμεις θα αναζητήσουν στήριξη, δεν είναι δεδομένο. Γιατί η κοινωνική τους θέση και ο κοινωνικός τους ρόλος εξαρτάται κάθε φορά από τη συγκυρία. Γιατί, ως αποτέλεσμα της κοινωνικής τους θέσης, η συνείδησή τους είναι ευμετάβλητη και βρίσκεται άλλοτε πιο κοντά στην αστική τάξη και άλλοτε πιο κοντά στην εργατική τάξη.

Ωστόσο, αυτά τα στρώματα θα συνεχίσουν να συμπιέζονται, να αδυνατούν να βρουν προοπτική διεξόδου, να προλεταριοποιούνται. Και είναι βέβαιο ότι –με τον ένα ή τον άλλο τρόπο– θα στραφούν ξανά ενάντια στην πολιτική της εξάρτησης (είτε την αντιλαμβάνονται ως τέτοια είτε όχι).

Αντικειμενικά, δηλαδή, και στη βάση της εξέλιξης της επίθεσης και της λεηλασίας της χώρας απ' τον ιμπεριαλισμό, τα στρώματα αυτά μπορούν να αποτελέσουν κομμάτια του κοινωνικο-πολιτικού μετώπου της ανατροπής.

Ωστόσο, υπογραμμίζουμε ξανά ότι αυτό προϋποθέτει τον κρίσιμο παράγοντα της εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης. Συγκρότηση τέτοια –σε πολιτικό, οργανωτικό και προγραμματικό επίπεδο– που θα μπορέσει να πείσει τα στρώματα αυτά για την δική της προοπτική, την επαναστατική ανατροπή και την σοσιαλιστική οικοδόμηση.

77. Η επανάσταση της εργατικής τάξης και των λαϊκών δυνάμεων που θα 'χει μαζί της, αφού συγκρουστεί και σπάσει όλους τους δεσμούς της εξάρτησης (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, βάσεις, ΕΕ) και τσακίσει το αστικό κράτος, θα πάρει τον έλεγχο όλων των βασικών τομέων της παραγωγής και της οικονομίας. Θα κάνει άμεσα βήματα που θα ικανοποιούν το δικαίωμα στη δουλειά, στην περίθαλψη, στην εκπαίδευση και στη στέγαση, για όλο το λαό.

Αυτό το τιτάνιο και σπουδαίο έργο περιλαμβάνει και σημαίνει τη διαμόρφωση των όρων διατροφικής και ενεργειακής ανεξαρτησίας και αυτοτέλειας της χώρας.

Αυτή θα είναι η αφετηρία της πάλης για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Πάλη που θα επιδιώκει να προχωρήσει με γρήγορα βήματα, αλλά που ωστόσο δεν θα μπορεί να παραγνωρίζει τους δύο καθοριστικούς παράγοντες που θα κρίνουν την εξέλιξή της:

- Την υπεράσπιση της συνοχής της συμμαχίας της εργατικής τάξης με τα λαϊκά στρώματα στη χώρα.

- Τις σχέσεις αλληλεγγύης και μετωπικής πάλης της επαναστατικής εξουσίας της χώρας με τους λαούς της περιοχής και σε συνάρτηση με τις εξελίξεις στην περιοχή.

Παλεύουμε στην κατεύθυνση συγκρότησης Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης

78. Η εκ νέου συγκρότηση της εργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κινήματος είναι μια ολόκληρη πορεία, με αφετηρία και προϋπόθεση το πεδίο των αγώνων, μέσα από το ξεδίπλωμα και την ενίσχυση εστίων αντίστασης, μέσα από την υπηρετήση των κρίσιμων μετώπων πάλης.

Παλεύουμε στην κατεύθυνση συγκρότησης Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης **για να ευνοήσουμε τους αγώνες**. Για να βάλουμε τη δική μας λογική και αντίληψη μέσα στο κίνημα. Σε αντιπαράθεση με κούφιους βερμπαλισμούς και διάφορα σχέδια επί χάρτου.

Το Μέτωπο Αντίστασης και Διεκδίκησης δεν είναι μία συνεργασία οργανώσεων, δεν έχει σχέση με τα ιδεολογήματα περί ενότητας της Αριστεράς.

Είναι η συνένωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων με στόχο την αντίσταση-ανατροπή της αντιδραστικής πολιτικής και την ανάδειξη κεντρικών αιτημάτων υπεράσπισης και διεκδίκησης των συμφερόντων της πλατιάς κοινωνικής πλειοψηφίας. Είναι πρόταση αγωνιστικής συμπόρευσης σωματείων, συλλόγων, λαϊκών-εργατικών-νεολαιίστικων πρωτοβουλιών ώστε να υπηρετηθούν αποφασιστικά τα μέτωπα πάλης που αναδεικνύει η επίθεση του κεφάλαιου και του ιμπεριαλισμού. Είναι πρόταση συγκρότησης λαϊκών-εργατικών μορφών πρωτοβάθμιας συγκρότησης, συμβάλλει στο ζωντάνεμα των διαδικασιών συλλογικής οργάνωσης.

Είναι ζητούμενο το σε ποια μορφή θα μπορεί να αποκρυσταλλωθεί σε κάθε φάση του κινήματος, αλλά στόχος είναι η κάθε φορά μορφοποίησή του να ευνοεί τη συνέχιση και τη διεύρυνσή του, αλλά και την αναβάθμιση των στόχων του.

Είναι μια συνολική αντίληψη που θέλουμε να αναδειχτεί στο κίνημα, πέρα από τις διαφορές συγκολλήσεις, τις εκλογικές αυταπάτες αλλά και τα κάθε λογής «καπελώματα», που ευδοκιμούν λόγω της συνολικότερης πολιτικής υποχώρησης και της κακής κατάστασης που επικρατεί στο λαϊκό και εργατικό κίνημα.

Είναι η υπεράσπιση των αγώνων, κόντρα στην

αντίληψη των διάφορων «κόλπων» και των «έξυπνων λύσεων».

Υπηρετεί την αντίληψη της ανάγκης συνολικότερου ξεσηκωμού, ευρύτερης ενεργοποίησης και συμμετοχής των μαζών στην υπόθεση της αντίστασης και της ανατροπής της αστικής πολιτικής.

Είναι ένα συνολικότερο κάλεσμα στην οργανωμένη πάλη και στη διεκδίκηση, στη σύγκρουση με το αστικό κράτος, το κεφάλαιο, τον ιμπεριαλισμό και τις πολιτικές τους εκφράσεις.

Είναι το πεδίο όπου θα καλλιεργηθεί πλατιά η κατεύθυνση της Αναμέτρησης και της επαναστατικής ανατροπής.

Επιδιώκουμε την κοινή δράση, αλλά δεν είναι αυτοσκοπός μας

79. Στην κρίσιμη αυτή περίοδο που το σύστημα ξεδιπλώνει την επίθεσή του με τη μεγαλύτερη ωμότητα και αγριότητα, απέναντι σε μια εργατική τάξη αποσυγκροτημένη και το κομμουνιστικό κίνημα ηττημένο και δυσφημισμένο, βασική αναγκαιότητα είναι η συγκρότηση μαζικών αντιστάσεων, η συγκρότηση μαζικών αγώνων που θα διεκδικούν δικαιώματα (ακόμη και τα πιο αυτονόητα), που θα επιδιώκουν την ανατροπή πλευρών της επίθεσης. Το εργαλείο της κοινής δράσης ήταν και παραμένει σημαντικό στοιχείο συμβολής στο να υπάρξουν και να αποκτήσουν μαζικότητα αυτές οι αντιστάσεις. Επιμένουμε στην κοινή δράση και το συντονισμό των αριστερών, αγωνιστικών δυνάμεων μέσα στο κίνημα. Επιμένουμε στην ανάδειξη των βασικών κοινών σημείων που θα ευνοήσουν τη μέγιστη δυνατή συμπόρευση στα πλαίσια ενός αγώνα ή ενός μετώπου πάλης. Ωστόσο, δεν καθοριζόμαστε από αυτό. Δεν συγκροτούμαστε ως οργάνωση με ορίζοντα την κοινή δράση, δεν είναι αυτοσκοπός μας. Δεν υπάρχουμε για να κάνουμε κοινή δράση. Η κοινή δράση, αλλά και οι συνεργασίες, είναι μία τακτική πολιτική επιλογή, που άλλοτε προκύπτει και άλλοτε όχι. Δεν θα απεμπολήσουμε βασικές θέσεις μας προκειμένου να χωρέσουμε στην τάδε ή στην δείνα πρωτοβουλία. Κοινή δράση δεν σημαίνει άκριτη και άνευ όρων συγκόλληση.

Επιδιώκουμε την κοινή δράση, αλλά έχουμε υπόψη μας την κακή πολιτική κατάσταση που επικρατεί στην Αριστερά και ιδιαίτερα στο εξωκοινοβούλιο. Κατάσταση σύγχυσης και αποσυγκρότησης. Που τα «μεγάλα κόλπα» και οι βαρύγδουπες διακηρύξεις, αφού στραπατσarıστηκαν από την κατάληξη του ΣΥΡΙΖΑ, κατέληξαν σε ακολουθητισμό του ρεφορμιστικού ΚΚΕ ή σε συμπόρευση με τον Βαρουφάκη!

Δεν προσπερνάμε ούτε υποτιμάμε έναν αρκετά μεγάλο κύκλο αγωνιστών που εξακολουθούν να έχουν αναφορά στις δυνάμεις αυτές, ούτε την υπαρκτή δυνατότητα δυνάμεων αυτού του χώρου να κινητοποιούν και να επηρεάζουν ένα σημαντικό κομμάτι φοιτητικής νεολαίας. Ωστόσο, τίποτε απ' όλα αυτά δεν μπορεί να υποκαταστήσει την ιδεολογική και πολιτική ανεπάρκεια αυτών των δυνάμεων, την αδυναμία τους να χαράξουν συνολικότερο στόχο και προοπτική.

Επιδιώκουμε την κοινή δράση, αλλά γνωρίζουμε ότι και σε αυτό το ζήτημα είναι η ενίσχυση της δικής μας πολιτικής δράσης και της δικής μας πολιτικής επιρροής που μπορούν να δώσουν ώθηση.

Προωθούμε τη διεθνιστική αλληλεγγύη - Συμβάλλουμε στην οικοδόμηση Μετώπου των Λαών

80. Σε κάθε χώρα ξεχωριστά υπάρχουν οι δυνατότητες τόσο για την επαναστατική ανατροπή όσο και για την οικοδόμηση μίας νέας κοινωνίας χωρίς αναμονές για «παγκόσμιες επαναστάσεις» ή φόβους για «περίκλειστη χώρα». Αυτό προκύπτει από το ότι η ανισόμετρη ανάπτυξη (οικονομική και πολιτική) είναι απόλυτος νόμος του καπιταλισμού.

Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι η επαναστατική ανατροπή σε μια χώρα και η οικοδόμηση του σοσιαλισμού θα συμβεί σε «νεκρό τοπίο». Με τον ίδιο τρόπο που γενικευμένα ο ιμπεριαλισμός ξεδιπλώνει την επίθεσή του στους λαούς παγκόσμια, με τον ίδιο τρόπο που ενιαία ξεδιπλώνεται η επίθεση του κεφάλαιου στην εργατική τάξη, έτσι θα εκδηλώνεται και η απάντηση των λαϊκών μαζών και της εργατικής τάξης.

Η διαδικασία αφύπνισης των καταπιεζόμενων μαζών και της εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της, η διαδικασία ανασύστασης του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος, η αλλαγή των συσχετισμών δύναμης υπέρ των λαών και της εργατικής τάξης είναι μια διαδικασία που θα προχωράει με στοιχεία αλληλοτροφοδότησης των επαναστατικών δυνάμεων και διαδικασιών.

Η ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος είναι πλούσια από παραδείγματα της ευρύτερης –παγκοσμίου βεληνεκούς– ακτινοβολίας που είχαν τα επαναστατικά εγχειρήματα. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στην τεράστια επίδραση των ανατροπών στη Σοβιετική Ένωση και την Κίνα, αλλά και στις επαναστατικές ανατροπές και τα κινήματα που εκδηλώθηκαν και αναπτύχθηκαν σε όλο τον κόσμο.

Ο ενθουσιασμός και η ελπίδα που γέννησαν στους λαούς αυτές οι εξελίξεις, οφείλονταν –πριν απ' όλα– στην επιβεβαίωση ότι η κατεύθυνση ανατροπής του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού μπορεί να υλοποιηθεί, ότι το όραμα για την κοινωνική χειραφέτηση είναι ιστορική δυνατότητα.

Με αυτήν την έννοια, είναι πολύ σημαντικό το ζήτημα της ανάπτυξης και της διεύρυνσης της διεθνιστικής αλληλεγγύης, της αποκατάστασης και του δυναμώματος των επαφών και των σχέσεων με αριστερές, κομμουνιστικές δυνάμεις ανά τον κόσμο.

Ιδιαίτερα σημαντικό είναι το ζήτημα της αλληλεγγύης με τους λαούς των Βαλκανίων και της ευρύτερης περιοχής της Ν.Α. Μεσογείου. Πρόκειται για ένα ζήτημα το οποίο –πέρα απ' όλα τ' άλλα– αφορά τη ίδια την αντίθεσή μας στο ζήτημα της εξάρτησης και του ρόλου που έχει αναλάβει η ντόπια άρχουσα τάξη για λογαριασμό του ιμπεριαλισμού. Ρόλου που επιδιώκει να διατηρήσει και να αναβαθμίσει, δεμένη ακόμη πιο σφιχτά στα δεσμά του ιμπεριαλισμού και της καταστροφικής πολιτικής του.

81. Συνολικότερα, η ανάπτυξη των σχέσεων αλληλεγγύης και η κατεύθυνση της συγκρότησης Μετώπου των Λαών:

- Επιδιώκει την ανάδειξη με καλύτερους όρους της αναγκαιότητας ανατροπής των αρνητικών συσχετισμών που επικρατούν στον πλανήτη.

- Συμβάλλει στην κατεύθυνση συνολικότερης ανάδειξης του ζητήματος της εμπιστοσύνης που πρέπει να έχουν οι μάζες στην προοπτική της συνολικής χειραφέτησης της ανθρωπότητας.

- Αναδεικνύει το ζήτημα της επαναστατικής ανατροπής και της οικοδόμησης του σοσιαλισμού, ως ευρύτερης δυνατότητας-αναγκαιότητας της εργατικής τάξης και των λαών.

- Δίνει τη δυνατότητα άντλησης και ανταλλαγής εμπειριών και συμπερασμάτων για ζητήματα πολιτικής και τακτικής.

- Συγκροτεί όρους για την απόκρουση της αντιδραστικής προπαγάνδας που εκπορεύεται από τους αστικούς εθνικιστικούς κύκλους και καλλιεργεί το μίσος ανάμεσα στους λαούς.

Το ζήτημα της διεθνιστικής αλληλεγγύης δεν έχει καμία σχέση με προσεγγίσεις περί παγκόσμιας επανάστασης. Όχι μόνο δεν ακυρώνει την αναγκαιότητα-δυνατότητα της επανάστασης σε μία χώρα, αλλά πρέπει να ενισχύει αυτήν την κατεύθυνση ως τη μόνη πραγματική διέξοδο και προοπτική.

Η συγκρότηση της εργατικής τάξης σε μια χώρα, η ανάδειξη των μετώπων που την αφορούν, και συνολικότερα η συγκρότηση των δυνάμεων που θα οικοδομήσουν το μέτωπο της επαναστατικής ανατροπής στη χώρα μας είναι συστατικό στοιχείο της ευρύτερης τροποποίησης των ταξικών συσχετισμών, είναι προϋπόθεση ώστε να αξιοποιηθεί στη σωστή κατεύθυνση η ενίσχυση των εργατικών και λαϊκών αντιστάσεων συνολικότερα στον πλανήτη, το ξέσπασμα μαζικών αγώνων ενάντια στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

Μόνιμο μέτωπο ενάντια στο ρεφορμισμό

82. Η πάλη ενάντια στο ρεφορμισμό είναι μια διαρκής πάλη ενάντια στην ακύρωση της επαναστατικής προοπτικής της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών, ενάντια στις αυταπάτες για άλλου είδους «διεξόδους», εκλογικές-κοινοβουλευτικές, τις οποίες πρέπει να υπηρετούν και στις οποίες πρέπει να υποτάσσονται οι αγώνες.

Ο ρεφορμισμός διαστρεβλώνει την έννοια του αγώνα και της οργανωτικής συγκρότησης. Δεν

διστάζει να προβοκάρει και να υπονομεύσει τους αγώνες όταν ξεφεύγουν από τον έλεγχό του, όταν γίνονται επικίνδυνοι για την αστική τάξη.

Η γραμμή του ρεφορμισμού αποτελεί την ουσιαστική άρνηση της οικοδόμησης των όρων για την ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κινήματος, αποτελεί εμπόδιο για την κατανόηση του συσχετισμού, της φάσης στην οποία βρισκόμαστε και των αναγκαιοτήτων που αυτή γεννά.

Με αυτήν την έννοια, αποτελεί εμπόδιο στην ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης και του κομμουνιστικού κινήματος.

Η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος και ο καταθλιπτικός για τους λαούς και την εργατική τάξη συσχετισμός αποτελούν εύφορο έδαφος για τη συντήρηση και αναπαραγωγή των ρεφορμιστικών αυταπατών. Γι' αυτό και ο ρεφορμισμός αρνείται να αναγνωρίζει την ήττα ως τέτοια και κυρίως τις αιτίες που οδήγησαν σε αυτήν και τις ευθύνες που ο ίδιος έχει. Ο απολογισμός που κάνει για την παλινόρθωση του καπιταλισμού αρνείται να δει τις κοινωνικές δυνάμεις που οδήγησαν σε αυτήν και τους όρους που αυτές κυριάρχησαν.

Ακόμη και ο απολογισμός που κάνει για το σήμερα είναι πλήρως αντιστραμμένος. Οι ήττες βαφτίζονται νίκες ή στη χειρότερη περίπτωση «παρακαταθήκες».

Ο ρεφορμισμός διαστρεβλώνει τη σχέση κόμμα/κίνημα. Το ΚΚΕ αναγνωρίζει τον εαυτό του ως το κόμμα της εργατικής τάξης, παραβλέποντας ηθελημένα την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης. Το κίνημα υπάρχει για να υπηρετεί το κόμμα (που υπάρχει, είναι συγκροτημένο). Σε μια πλήρη άρνηση του καθοδηγητικού, πρωτοπόρου ρόλου που πρέπει να έχει το κόμμα της εργατικής τάξης στην επαναστατική πορεία της, φτάνει στο σημείο να αυτοχαρακτηρίζεται ως «αποκούμπι» για τις λαϊκές μάζες, ομολογία της πραγματικής άποψης που έχει για το ρόλο του και τη σχέση του με το λαό, αλλά και της πραγματικής αντίληψης που έχει για τη φάση.

Η εκλογική ενίσχυση του ρεφορμισμού είναι σε ευθεία αναλογία με την αποσυγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Σε αντίθεση με όσα πανηγυρικά διατυμπανίζει, τα αυξημένα εκλογικά

του ποσοστά είναι ομολογία της αδυναμίας των μαζών να δουν διέξοδο στους αγώνες, είναι αποθέωση της γραμμής της ανάθεσης.

Στις συνθήκες πολιτικής κρίσης του συστήματος ο ρεφορμισμός είναι διατεθειμένος να δείξει την «υπευθυνότητά» του και να προβάλει ακόμη και ως κυβερνητική επιλογή. Είναι διατεθειμένος να αναλάβει ρόλο ακόμη πιο αναβαθμισμένο στο αστικό πολιτικό σκηνικό (όπως έχει κάνει στο παρελθόν) παρακάμπτοντας «λεπτομέρειες» όπως η... επαναστατική ανατροπή της αστικής εξουσίας.

Μέτωπο ενάντια στα μικροαστικά κηρύγματα της αναρχίας

83. Ευνοημένη από την ήττα και την αποσυγκρότηση του εργατικού κομμουνιστικού κινήματος και θριαμβολογώντας πάνω σε αυτήν την εξέλιξη, η αναρχία βρίσκει χώρο να ξεδιπλώσει τα αδιέξοδα μικροαστικά της κηρύγματα. Στηριγμένη στη γνωστή γενικόλογη αντίληψη περί «αντιεξουσίας» και «αντικρατισμού» προωθεί μια αταξική-αντιδιαλεκτική ανάλυση για την κοινωνία και τις κοινωνικές σχέσεις.

Τσουβαλιάζει την αστική εξουσία και την εξουσία της επαναστατημένης εργατικής τάξης. Ταυτίζει τις έννοιες του αστικού κράτους και του κράτους της εργατικής τάξης μετά την επαναστατική ανατροπή.

Ταυτίζει την αστική κυριαρχία (δηλαδή την κυριαρχία μιας χούφτας κεφαλαιοκρατών πάνω στη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία με όρους καταπίεσης και εκμετάλλευσης) με την δικτατορία του προλεταριάτου (δηλαδή την αναγκαία επιβολή της εργατολαϊκής εξουσίας πάνω στην ηττημένη αστική τάξη).

Με αυτήν την έννοια, **αρνείται-ακυρώνει όλη την ιστορία των επαναστατικών ανατροπών**, καθώς τις αντιμετωπίζει ως προπομπούς αντίστοιχων «καταπιεστικών» δομών και συστημάτων με τον καπιταλισμό – ή και ακόμη χειρότερων! Αισθάνεται δικαιωμένη από την ιστορική οπισθοδρόμηση που σήμανε η παλινόρθωση του καπιταλισμού, ακριβώς όπως δικαιωμένες δηλώνουν (και ανακουφισμένες

αισθάνονται – έστω προσωρινά) οι δυνάμεις του συστήματος.

Μόνο που έτσι αναδεικνύουν την δική τους τεράστια αντίφαση-αδιέξοδο. Διότι η (ιδιαίτερα γοητευτική για τα νεανικά ακροατήρια) γραμμή της «σύγκρουσης», αποκομμένη από την επαναστατική προοπτική, είναι **χωρίς αντικείμενο, χωρίς στόχο, κενή περιεχομένου, αδιέξοδη**. Είναι μία απλή εκτόνωση, πολύ βολική για τις αστικές δυνάμεις.

Η αταξική θεώρηση της αναρχίας σχετικά με την κοινωνία δεν βλέπει το επαναστατικό υποκείμενο ούτε την ανάγκη συγκρότησής του. Αρνείται τον ηγετικό-πρωτοπόρο ρόλο της εργατικής τάξης και την ανάγκη ταξικής πολιτικής της συγκρότησης. Ακόμη και η όποια παρέμβασή της στον συνδικαλισμό είναι σε μια τρεϊντγιουνίστικη βάση, χωρίς ευρύτερες πολιτικές στοχεύσεις.

Η αναρχία δεν βλέπει την πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Αρνείται φυσικά την πάλη ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση και προφανώς την ανάγκη συγκρότησης κοινωνικών συμμαχιών σε αυτήν τη βάση.

Στη βάση μιας ψευδεπίγραφης αμεσότητας, «εδώ και τώρα» λύσεων και «συγκρούσεων», και πάντα με φόντο τη γενικότερη αποπολιτικοποίηση που επικρατεί, αποτελεί ελκυστικό χώρο για τη νεολαία. Στην ουσία αποτελεί έκφραση μικροαστικής αδημονίας με «συγκρουσιακό» περιτύλιγμα, το οποίο μόνο ζημιά προκαλεί στην ανάγκη για τη συγκρότηση μαζικών αγώνων για την ανατροπή της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας, και στην κατεύθυνση για την εκ νέου συγκρότηση του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Παλεύουμε για τη συγκρότηση οργάνων πάλης του λαϊκού-εργατικού κινήματος

84. Για να μπορέσει η πάλη του λαού και της εργατικής τάξης να συγκροτηθεί σε μια πιο μόνιμη και σταθερή βάση, να αντισταθεί στην επίθεση, να θέσει στόχους και να διεκδικήσει, πρέπει να συγκροτήσει τα όργανά της.

Τα ξεσπάσματα οργής που εκδηλώθηκαν τα προηγούμενα χρόνια και που θα συνεχιστούν και

θα πυκνώσουν ανέδειξαν ολοφάνερα αυτήν την αναγκαιότητα.

Η αδυναμία συγκρότησης διεκδικητικού αγώνα μετά τις απίστευτες καταστροφές στη Θεσσαλία, στην Εύβοια, στη Ρόδο, στον Έβρο.

Η αδυναμία του μεγάλου λαϊκού ξεσπάσματος για το έγκλημα στα Τέμπη να βρει την αντανάκλασή του στους επιμέρους χώρους και να πυροδοτήσει αντιστάσεις για τα τεράστια προβλήματα που γεννά η βαρβαρότητα της αστικής πολιτικής.

Η απουσία από τους απεργιακούς αγώνες της μαζικής παρουσίας των σωματείων και ιδιαίτερα των μεγάλων χώρων δουλειάς που μερικά χρόνια πριν είχαν ιδιαίτερη βαρύτητα.

Η απουσία λαϊκών συγκροτήσεων με πλατιά απήχηση στις γειτονιές.

Αυτά και δεκάδες άλλες παραδείγματα μπορεί να αναφέρει κανείς για να αναδείξει την **ουσιαστική απουσία της απαραίτητης οργανωτικής συγκρότησης του λαού και της εργατικής τάξης** εκεί που ζει και δουλεύει.

Της συγκρότησης πρωτοβουλιών και επιτροπών αγώνα σε πόλεις και γειτονιές, στη βάση συγκεκριμένων προβλημάτων που αναδεικνύονται.

Της συγκρότησης πρωτοβουλιών σε μονιμότερη βάση (π.χ. αντιπολεμικών πρωτοβουλιών)

Της συγκρότησης πρωτοβουλιών νεολαίας.

Της υπεράσπισης και ενίσχυσης των φοιτητικών συλλόγων.

Της ενίσχυσης της πρωτοβάθμιας συγκρότησης των εργαζομένων. Της μαζικής συμμετοχής και ουσιαστικής λειτουργίας των σωματείων, όπου υπάρχουν, και της δημιουργίας νέων.

Στη συντριπτική τους πλειοψηφία ο λαός και η εργατική τάξη βρίσκονται έξω από κάθε τέτοιου είδους συγκρότηση. Βρίσκονται έξω από διαδικασίες συλλογικής συζήτησης και συναπόφασης. Ακόμη και στις υπαρκτές συγκροτήσεις (σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι) οι μαζικές διαδικασίες είναι από ανύπαρκτες έως καρικατούρες. Στην καλύτερη περίπτωση, ένας εργαζόμενος ή ένας φοιτητής να ενημερώνεται για τις αποφάσεις που έχουν παρθεί από ΔΣ των σωματείων ή των συλλόγων, χωρίς καμία προηγούμενη συζήτηση, χωρίς καμία μαζική διαδικασία.

85. Η κατεύθυνση της συγκρότησης Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης προϋποθέτει και κινείται με στόχο την ανατροπή αυτής της κατάστασης.

Προϋποθέτει την ευρύτερη και ουσιαστικότερη δυνατή συγκρότηση των λαϊκών-εργατικών δυνάμεων, απέναντι σε έναν πλήρως οργανωμένο αντίπαλο, με αυτόν τον αρνητικό συσχετισμό δύναμης. Είναι η πρώτη και βασική προϋπόθεση για να χτίζεται η αυτοπεποίθηση των μαζών και η εμπιστοσύνη τους στη μαζική πάλη. Είναι το πρώτο βήμα που θα συμβάλει στο σπάσιμο του κλίματος της ηττοπάθειας και της ανημπόριας, στο κλίμα του ατομισμού. Που θα συμβάλει στην αποτελεσματικότερη απόκρουση της αστικής ιδεολογικής προπαγάνδας. Που θα αντιπαλέψει τη λογική της ανάθεσης και την καλλιέργεια των αυταπατών. Που θα συμβάλει στη συγκρότηση, στη συνέχεια, στο δυνάμωμα και στον σωστό προσανατολισμό των αγώνων.

Και φυσικά είναι εκεί που θα μπορέσει να μπει ο «σπόρος» για τη συνολικότερη αναγκαιότητα-δυνατότητα της επαναστατικής ανατροπής και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Χωρίς αυτήν την πρωταρχική συγκρότηση κάθε βαρύγδουπο σχέδιο –απ’ αυτά που εκπονούνται κατά κόρον για να διασκεδάσουν την αδυναμία και την απροθυμία των δυνάμεων που τα εξαγγέλλουν– είναι στον αέρα, κενό γράμμα, απλή φλυαρία. Τα σαλπίσματα περί «αντεπίθεσης» είναι απλές φανφάρες. Και φυσικά δεν νοείται ύπαρξη κόμματος της εργατικής τάξης, με την εργατική τάξη έξω και μακριά από αυτή τη διαδικασία.

Οι αγώνες που ξεσπούν έχουν ανάγκη αυτή τη συγκρότηση. Η παρέμβαση των κομμουνιστών μέσα στους αγώνες πρέπει να ευνοήσει αυτού του είδους τη συγκρότηση. Όχι μόνο για να είναι αποτελεσματικός ένας αγώνας, αλλά για να μπου οι βάσεις ώστε να υπάρξει ο επόμενος και να είναι ακόμη πιο αποτελεσματικός.

Για μια αναβαθμισμένη παρέμβαση της Οργάνωσης στο κίνημα

86. Σε ό,τι μας αφορά, αυτό σημαίνει ότι **αυξάνονται οι απαιτήσεις, οι δυνατότητες και οι ευθύ-**

νες για τη δική μας Οργάνωση, για τα οργανωμένα μέλη και τα στελέχη μας.

Δεν αρκεί να έχουμε σωστές γενικές αναλύσεις για τη διεθνή κατάσταση και τα εσωτερικά ζητήματα, όταν αυτές δεν μεταφράζονται σε οδηγό για δράση. Δεν αρκεί να επισημαίνουμε την επικινδυνότητα των εξελίξεων και τον κίνδυνο της σφαγής των λαών για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, αν δεν κάνουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για την οικοδόμηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, όταν δεν προωθούμε στην πράξη την κατεύθυνση για Μέτωπο Πάλης των Λαών και τη διεθνιστική διάσταση του ζητήματος. Δεν αρκεί να καταγράφουμε τη δεινή κατάσταση που βιώνει η εργατική τάξη και την αναγκαιότητα της ταξικής της ανασυγκρότησης, όταν δεν κάνουμε ουσιαστικά βήματα για το πλησίασμά της. Δεν αρκεί να διαπιστώνουμε την κρισιμότητα της δουλειάς στη νεολαία και να μην αφιερώνουμε σκέψη, κόπο και δυνάμεις στην προσέγγισή της.

Δεν μειώνουμε καθόλου την αξία των σωστών διαπιστώσεων και της σωστής ανάλυσης. Το αντίθετο. Ωστόσο, **μια κομμουνιστική οργάνωση αναλύει για να δρα! Για να μετατρέψει τη θεωρία σε πράξη και αυτή, με τη σειρά της, να μετατραπεί σε νέα θεωρία και να επιστρέψει στην πράξη.** Γι' αυτό δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι χωρίς ουσιαστική εμπλοκή με τις μάζες, το λαό και την εργατική τάξη, ακόμη και οι πιο σωστές διαπιστώσεις φτάνουν μέχρι ένα όριο που δεν μπορεί να προσπεραστεί. Και μπορεί κάποιος σύντροφος –χάρη στην εμπειρία, την οξυδέρκεια και το κριτήριό τους– να μπορούν να πάνε λίγο ή περισσότερο παραπέρα από το όριο αυτό, όμως ο κανόνας παραμένει. Και μία κομμουνιστική οργάνωση δεν μπορεί και δεν πρέπει να βασίζεται στο κριτήριο του ενός ή των λίγων. Μια κομμουνιστική οργάνωση πρέπει να συγκροτεί κάθε μέλος και στέλεχός της με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να συμβάλει ουσιαστικά στην εμφάνιση των αναλύσεων, στη χάραξη της γραμμής και των κατευθύνσεων, να συμβάλει στη σωστή καθοδήγηση της οργάνωσης.

87. Μια κομμουνιστική οργάνωση οφείλει να αναγνωρίζει τη φάση στην οποία βρίσκεται. Είναι

κρίσιμο στοιχείο και το ΚΚΕ(μ-λ) δεν φοβήθηκε ποτέ να αναγνωρίσει και να διατυπώσει καθαρά και ξάστερα ότι διανύουμε τη φάση της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος.

Δεν επιδίωξε ποτέ να διασκεδάσει τις εντυπώσεις, να φτιασιδώσει την κατάσταση, να κρυφτεί πίσω από τυχοδιωκτικές διατυπώσεις.

Δεν χάιδεψε αυτιά σαλπίζοντας «αντεπιθέσεις».

Δεν θαμπώθηκε από διάφορες «κοσμογονίες» που διακηρύσσονταν κατά καιρούς, όπως η «παγκοσμιοποίηση», το «τέλος της Ιστορίας» ή η «πρώτη φορά Αριστερά».

Δεν καμώθηκε τον θεματοφύλακα του μ-λ κινήματος και της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας. Αυτήν προτιμά να την εφαρμόζει, όχι ως μια στατική αντίληψη ή ένα κλειστό, δογματικό σχήμα, αλλά ως μια δυναμική αντίληψη, έναν οδηγό για δράση.

Δεν έσπειρε ποτέ αυταπάτες, γιατί ξέρει πολύ καλά πόσο κοντά ποδάρια έχουν όλα αυτά και τι επιπτώσεις έχουν σε έναν κόσμο που με κόπο κάνει το βήμα της εμπλοκής στο κίνημα ή –ακόμη περισσότερο– στην οργανωμένη πάλη.

Αναγνωρίζουμε τον συσχετισμό για να τον ανατρέψουμε και όχι για να υποταχτούμε σε αυτόν!

Αλλαγή του συσχετισμού δεν σημαίνει απλά συσσώρευση δυνάμεων ή καλά εκλογικά αποτελέσματα. Δεν σημαίνει ανάληψη κυβερνητικής εξουσίας. Αλλαγή του ταξικού συσχετισμού σημαίνει ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της. Σημαίνει συνειδητοποίηση της θέσης της στην κοινωνία, του ρόλου της και του ιστορικού της προορισμού.

Σημαίνει αναμέτρηση με τα αστικά ιδεολογήματα. Σημαίνει αναμέτρηση με τον ρεφορμισμό και της διαλυτική του δράση. Σημαίνει ξεκαθάρισμα με τις μικροαστικές θεωρίες της αναρχοαυτονομίας.

Σημαίνει συγκρότηση οργάνων πάλης που θα προωθούν τα δικά της ταξικά συμφέροντα. Σημαίνει συνδικάτα ανεξάρτητα από το αστικό κράτος, συνδικάτα που θα προωθούν την πραγματική διεκδίκηση, τους πραγματικούς ταξικούς αγώνες και όχι μια ψεύτικη, εικονική πραγματικότητα. Με αναφορά σε όλη την εργατική τάξη, και όχι σε βολικά κομματικά ακροατήρια.

88. Θέλουμε μια οργάνωση που θα συγκροτεί αγωνιστές του λαϊκού-εργατικού κινήματος. Που θα παράγει το απαραίτητο ιδεολογικό και πολιτικό φορτίο ώστε τα μέλη και τα στελέχη της να μπορούν να ανταποκριθούν στις ανάγκες της ταξικής πάλης. Που θα τα εξοπλίζει έτσι ώστε να μπορούν να εμπλακούν μέσα στο λαό, μέσα στο κίνημα. Να μην φοβούνται τις δυσκολίες, αλλά να θέλουν να τις υπερβούν. Να μην αισθάνονται παρείσακτοι ή ουρανοκατέβατοι μέσα στον λαό, αλλά να αποζητούν την απόκτηση σχέσεων μαζί του. Να μην παραιτούνται από την προσπάθεια, αλλά να επιμένουν. Να μην φορτώνουν τις δικές τους (τις δικές μας) αδυναμίες στο λαό και γενικά στην κατάσταση, αλλά να προσπαθούν να εντοπίσουν ποιες είναι αυτές και πώς θα προσπεραστούν. Να συνδυάζουν τη θεωρία με την πράξη, κόντρα στις «ευκολίες», κόντρα στον δογματισμό και τον εμπειρισμό.

Θέλουμε μια οργάνωση που θα συγκροτεί αγωνιστές που **θα αντιλαμβάνονται την ευθύνη, που θα μπορούν και θα θέλουν να την αναλάβουν.** Όχι ως ένα δυσβάσταχτο φορτίο, αλλά ως μία επιβεβαίωση των δυνατοτήτων και του ρόλου τους.

Αυτό σημαίνει ότι τα στελέχη της οργάνωσης, κάθε στέλεχος της οργάνωσης, πρέπει να λειτουργεί όχι απλά στη βάση του «να βγει η δουλειά», αλλά κυρίως στη βάση του να μπολιαστεί η κομματική γραμμή με την εμπειρία από τους χώρους δράσης και τα πεδία ευθύνης τους. Εκεί είναι που θα δοκιμαστεί –θα επαληθευτεί, θα απορριφθεί ή θα τροποποιηθεί– και θα εξειδικευτεί η γραμμή της οργάνωσης. Εκεί είναι που θα αναδειχτούν νέα ζητήματα προς απάντηση. Και τα στελέχη θα πρέπει να είναι εκεί, κατάλληλα εξοπλισμένα, αλλά κυρίως με συνείδηση της αναγκαιότητας να λειτουργήσουν έτσι.

Τα στελέχη της οργάνωσης είναι αυτά που μπορούν και πρέπει να συμβάλουν ώστε τα κομματικά όργανα να γίνουν **όργανα παραγωγής άποψης και θέσεων**, και όχι απλής αναπαραγωγής, στέρου αναμασήματος της γενικής πολιτικής γραμμής.

Αυτό σημαίνει ότι τα στελέχη πρέπει –πριν από όλα– **να γνωρίζουν** το πεδίο ευθύνης τους: τα χαρακτηριστικά και τις ιδιαιτερότητές του, τα ζητήματα και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει, τους

ιδιαίτερους πολιτικούς συσχετισμούς που επικρατούν και τις πολιτικές δυνάμεις που παρεμβαίνουν. Είναι αυτή η γνώση που πρέπει να απαιτούμε να βαθαίνει, να γίνεται ευρύτερη και πληρέστερη. Και αυτό δεν είναι μία μονοσήμαντη διαδικασία. Προϋποθέτει την ουσιαστική, καθημερινή ενασχόληση, προϋποθέτει τη ζωντανή εμπλοκή.

Τα μέλη της οργάνωσης δεν είναι ακροατές, δεν είναι επισκέπτες, δεν είναι απλές μονάδες. Φέρνουν τη σφραγίδα αλλά και την ευθύνη της σπουδαίας επιλογής που έχουν κάνει να υπηρετήσουν την υπόθεση της εργατικής τάξης και του λαού. Η ένταξή τους στην Οργάνωση δεν είναι «μια ακόμη δραστηριότητα», αλλά μια απόφαση ζωής, που τους ανοίγει το δρόμο προς μια νέα ποιότητα. Αυτή η απόφαση είναι ακόμη πιο σπουδαία στη σημερινή περίοδο της ήττας και της αποσυγκρότησης, στην περίοδο που πληθαίνουν τα στοιχεία της απογοήτευσης και της αποστράτευσης. Και αυτήν την απόφαση οφείλουν να την υπερασπίζονται, τόσο στην καθημερινή τους επαφή με το λαό και τον κοινωνικό τους περίγυρο, όσο και μέσα στην Οργάνωση με την **απαίτηση** από τον εαυτό τους για ουσιαστική συμβολή και από την Οργάνωση και τους υπόλοιπους συντρόφους για ουσιαστική πολιτική λειτουργία.

Οι κομμουνιστές δεν είναι για τα εύκολα, δεν υπάρχουν μόνο όταν το ευνοεί η συγκυρία. Η οργανωμένη πάλη δεν είναι «μόδα». Οι κομμουνιστικές οργανώσεις συγκροτούνται –πρέπει να συγκροτούνται– στη βάση της σύγκρουσης με το σύστημα της αδικίας και της εκμετάλλευσης. Μια σύγκρουση δύσκολη και απαιτητική, αλλά πέρα για πέρα απαραίτητη. Που δεν μπορεί να προσπεραστεί με φαινές και κάθε είδους «ευκολίες».

89. Και για να μπορέσει μια κομμουνιστική οργάνωση να ανταποκριθεί, πρέπει να συγκροτείται πάνω σε **στερέες ιδεολογικές και πολιτικές βάσεις.** Αυτό προϋποθέτει δύο πράγματα, δεμένα μεταξύ τους: Πρώτον, τον ουσιαστικό ιδεολογικό και πολιτικό εξοπλισμό κάθε μέλους.

Δεύτερον, την πολιτική «εφαρμογή» των απόψεων-θέσεων που κατακτά και της γραμμής που επιλέγει να αναδείξει. Τη δοκιμασία των απόψεων-θέσεων της μέσα στο κίνημα, μέσα στους αγώνες, στη

σχέση μας με τον πολιτικό περίγυρο. Εκεί είναι που επιβεβαιώνεται-δικαιώνεται η τάδε ή η δείνα θέση. Εκεί είναι που τελικά επιβεβαιώνεται-δικαιώνεται η επιλογή της οργανωμένης πάλης. Αυτό είναι που κάνει κάθε μέλος να έχει εμπιστοσύνη στις απόψεις του, να έχει το θάρρος να τις υπερασπιστεί και να αποτελέσει σημείο αναφοράς για τον περίγυρό του. Αυτό είναι που πρέπει να απαιτεί κάθε μέλος από τον εαυτό του και την Οργάνωση, αυτό που είναι που πρέπει να απαιτεί η Οργάνωση από τη λειτουργία και τα μέλη της.

Δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική κομματική ένταξη και λειτουργία, όταν τα μέλη της λειτουργούν στα πλαίσια μόνο της ιδεολογικής συμφωνίας. Δεν μπορεί μια κομμουνιστική οργάνωση να συμβάλει στην υπόθεση της εκ νέου συγκρότησης, όταν δεν φροντίζει για την οργανωτική και πολιτική της ενίσχυση, για τη ζωντανή εμπλοκή της στους αγώνες, για τη συγκέντρωση εκείνης της κρίσιμης μάζας που θα της επιτρέψει να δημιουργήσει πολιτικά γεγονότα, να ευνοήσει αγώνες και αντιστάσεις, να κάνει διακριτό και σε ευρεία κλίμακα το πολιτικό της στίγμα.

Θέλουμε μια οργάνωση με σχέσεις και αναφορά στην εργατική τάξη

90. Η εργατική τάξη όχι μόνο δεν εξαφανίστηκε (όπως υποστήριζαν διάφοροι «αριστεροί» διανοούμενοι), αλλά είναι εδώ και εξακολουθεί να αποτελεί τη μόνη κοινωνική δύναμη που μπορεί να θέσει και να υλοποιήσει με συνέπεια το καθήκον της επαναστατικής ανατροπής. Έχουμε δώσει σοβαρές αντιπαραθέσεις με όλους αυτούς που θέλησαν να την εξαφανίσουν, να την «ξεχειλώσουν» ή να την λιοιδορήσουν. Ωστόσο, δεν μπορούμε παρά να διαπιστώσουμε την απόστασή μας από αυτήν, την αδυναμία μας να αποκτήσουμε ακόμη ουσιαστική εμπλοκή. Πρόκειται για κάτι που πρέπει να αλλάξει, για μια αντίφαση που πρέπει να επιλυθεί. Η διαδικασία επίλυσής της θα μας φέρει αντιμέτωπους τόσο με την πραγματική κατάσταση και τα αδιέξοδα που βιώνει η εργατική τάξη, όσο και με την κακή κατάσταση που επικρατεί στα συνδικάτα: με την κυριαρχία του ρεφορμισμού, αλλά

και αστικών δυνάμεων (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ). Θα μας φέρει αντιμέτωπους με την πραγματικότητα της αποσυγκρότησής της. Την λειψή έως ανύπαρκτη σχέση της με την οργανωμένη πάλη. Την έλλειψη αναφοράς στην κομμουνιστική προοπτική ή και το προβοκάρισμά της. Την διαδεδομένη επιρροή ακροδεξιών απόψεων. Ακόμη και την απόστασή μας σε ζητήματα «κουλτούρας» (καθώς αναγνωρίζουμε την κατά βάση μικροαστική σύνθεση της οργάνωσής μας).

«Οδηγός» για το ξεπέραςμα αυτών των δυσκολιών είναι πριν απ' όλα η τοποθέτηση που έχουμε για τη θέση και το ρόλο της εργατικής τάξης. Είναι αυτή η τοποθέτηση που μας οδήγησε, για παράδειγμα, στο να αναλάβουμε σημαντικό ρόλο στη στήριξη του απεργιακού αγώνα στη Μαλαματίνα, αλλά και σε μια σειρά άλλους αγώνες που έδωσαν και δίνουν εργάτες και εργάτριες.

Έχουμε πολλά να διδαχτούμε από την εργατική τάξη, παρά την αποσυγκρότησή της, και έχουμε πολλά να της προσφέρουμε. Δεν πρέπει να την αντιμετωπίζουμε ούτε με δέος ούτε αφ' υψηλού. Δεν πρέπει να αποτελεί μια περιστασιακή ενασχόληση, αλλά μια μόνιμη και ουσιαστική χρέωση, μια διαρκή έγνοια.

Μετωπικά σχήματα

91. Χρειαζόμαστε μετωπικά σχήματα που θα ευνοούν την πλατιά δουλειά μας στους μαζικούς χώρους: στα σχολεία, στις σχολές, στους χώρους δουλειάς, στη γειτονιά. Σχήματα που δεν θα μπερδεύουν τη λειτουργία τους με τη λειτουργία της Οργάνωσης, αλλά θα αποτελούν σοβαρό μέλημα της Οργάνωσης και βασικό στοιχείο δουλειάς των πυρήνων της.

Στα σχήματα αυτά οι συναγωνιστές θα έχουν χώρο και πραγματικό ρόλο. Θα αναλαμβάνουν πραγματική δέσμευση, στη βάση πραγματικών καθηκόντων, αλλά και στη βάση μιας ουσιαστικής πολιτικής συμφωνίας. Δεν θα αισθάνονται προσκεκλημένοι ή περιστασιακοί.

Δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική πλατιά δουλειά χωρίς τέτοια μετωπικά σχήματα. Δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική ενίσχυση της πολιτικής μας

σχέση με έναν περίγυρο χωρίς την ένταξή του σε κάποιο από τα πλατιά μας σχήματα.

Τα σχήματα δεν είναι κομματικά παραρτήματα. Δεν μπορούν να λειτουργούν στη βάση της ευρύτερης και βαθύτερης πολιτικής συμφωνίας που έχουν τα μέλη της Οργάνωσης. Και με αυτήν την έννοια έχουν την αυτοτέλειά τους, η οποία δεν πρέπει να μας ξενίζει ή να μας φοβίζει. Πρέπει να μάθουμε να την διαχειριζόμαστε, να μάθουμε να λειτουργούμε με τα δεδομένα που παράγει.

Τα μετωπικά μας σχήματα δεν μπορούν να έχουν απλά συνδικαλιστικό χαρακτήρα, αλλά κατά κύριο λόγο πολιτικό χαρακτήρα. Πρέπει να ευνοούν την πολιτική συζήτηση, την ωρίμανση της πολιτικής σκέψης των μελών τους και την αναβάθμιση της πολιτικής τους σχέσης με την Οργάνωση. Πρέπει να δίνουν στη συνδικαλιστική παρέμβαση το απαραίτητο πολιτικό φορτίο που θα την κάνει πιο αποτελεσματική και θα την εντάσσει στη συνολικότερη στρατηγική της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών. Που θα την εξοπλίζουν στην αντιπαράθεση με τις αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις στις στρεβλώσεις και στον διαλυτισμό που παράγουν.

Πρέπει να μπορούν να παράγουν το δικό τους υλικό. Τέτοιο που θα ανταποκρίνεται στις ιδιαίτερες ανάγκες τους. Να καταγράφουν τις δικές τους θέσεις και να τις παλεύουν στους χώρους.

Μια τέτοια λειτουργία δεν μπορεί να είναι περιστασιακή. Η πολιτική δέσμευση που επιδιώκουμε απαιτεί και την οργανωτική δέσμευση. Απαιτεί συγχνή και ουσιαστική λειτουργία. Απαιτεί προετοιμασία και μεγαλύτερη υπευθυνοποίηση.

Μα τέτοια λειτουργία θα αποτελέσει σχολείο και για τα μέλη της Οργάνωσης. Θα ανεβάσει το επίπεδο της προσφορά τους, θα βοηθήσει στην εμπάθνηση και στην εξειδίκευση της άποψής τους και των θέσεων της Οργάνωσης. Θα μας φέρει αντιμετώπους με τα νέα προβλήματα που απασχολούν τους χώρους και τις πλατιές μάζες. Θα μας δώσει τη δυνατότητα να εντοπίσουμε καλύτερα και πιο έγκαιρα τις διεργασίες που συντελούνται στις συνειδήσεις των μαζών. Θα μας δώσει τη δυνατότητα να παρέμβουμε ουσιαστικά στα μέτωπα που ανοίγονται και στους αγώνες που ξεσπούν.

Διεκδικούμε το ρόλο που μπορούμε και πρέπει να έχουμε στο κίνημα

92. Όλες αυτές οι επισημάνσεις και όλοι αυτοί οι στόχοι δεν τίθενται πρώτη φορά. Όμως, σήμερα μπαίνουν με ακόμη πιο επιτακτικό τρόπο.

Γιατί το σύστημα στοχοποιεί ανοιχτά πλέον τη συλλογική δράση, την βγάζει στην παρανομία. Ποινικοποιεί τον συνδικαλισμό, ποινικοποιεί την απεργία, ποινικοποιεί τις διαδηλώσεις και τις απλές διαμαρτυρίες, διώκει την αλληλεγγύη.

Γιατί οι αυταπάτες περί «κυβερνώσας Αριστεράς» έχουν ξοφλήσει. Γιατί την απογοήτευση και τη διάλυση που παρήγαγε η διάψευση αυτών των αυταπατών την καρπώνεται ο ρεφορμισμός του ΚΚΕ για να την μετατρέψει σε «χρήσιμη» ψήφο και όχι σε αγώνα.

Γιατί όλα αυτά συμβάλλουν ακόμη περισσότερο στη στρέβλωση για το τι σημαίνει ταξικός αγώνας, ταξική διεκδίκηση, Αριστερά και κομμουνιστική προοπτική. Γιατί αφοπλίζουν τις λαϊκές μάζες και εξουδετερώνουν τους αγώνες που ξεσπούν. Γιατί ανακυκλώνουν τις αυταπάτες και τα αδιέξοδα.

Γιατί –παρ’ όλο που η επίθεση θεριεύει– το εργατικό και λαϊκό κίνημα είναι αποσυγκροτημένο, τα ξεσπάσματα δεν μετατρέπονται σε οργανωμένη δράση.

Μέσα σε αυτό το τοπίο που συνοπτικά περιγράψαμε, το ΚΚΕ(μ-λ) πρέπει να διεκδικήσει έναν πιο αναβαθμισμένο ρόλο. Να συνειδητοποιήσει την αναγκαιότητα, αλλά και τη δυνατότητα για κάτι τέτοιο. Ο απολογισμός της δράσης του τα τελευταία 4-5 χρόνια –και ιδιαίτερα στην περίοδο της καραντίνας– περιέχει αρκετά στοιχεία που αποδεικνύουν αυτήν τη δυνατότητα.

Μια δυνατότητα που προκύπτει πριν απ’ όλα από τις θέσεις του. Τη σωστή ανάγνωση των αντιθέσεων και των εξελίξεων, και την ανάδειξη των κρίσιμων μετώπων. Την ανάδειξη της κρισιμότητας των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων. Την ανάδειξη του εξαρτημένου χαρακτήρα της ντόπιας άρχουσας τάξης και τα καθήκοντα που παράγει η αντιπαράθεση με την πολιτική της.

Την αντιπαράθεσή του με τον ρεφορμισμό και τον κυβερνητισμό. Την κριτική του και την αντιπαράθεσή του με αιτήματα και συνθήματα που σπέρ-

νουν τη σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό.

Την υπεράσπιση της ιστορίας, των κατακτήσεων και της προοπτικής των λαών και της εργατικής τάξης, κόντρα στα κηρύγματα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Την προώθηση της αναμέτρησης με το σύστημα και τις δυνάμεις του. Την αποκάλυψη του χαρακτήρα του αστικού κράτους και την υπεράσπιση της ανεξαρτησίας των λαϊκών και εργατικών οργανώσεων από αυτό.

Μια δυνατότητα που προκύπτει από τα χαρακτηριστικά που έχει κατακτήσει ως οργάνωση όλες αυτές τις δεκαετίες. Την αδιάκοπη συμμετοχή του στους λαϊκούς και εργατικούς αγώνες. Την αδιάκοπη προσπάθειά του να συγκροτήσει πρω-

τοβουλίες κοινής δράσης και να αναδείξει εστίες αντίστασης. Την προβολή και την υπεράσπιση των απόψεων και των θέσεων του κόντρα σε αστικές απόψεις που πρόβαλλαν ως «ριζοσπαστικές» και υιοθετούνταν άκριτα από τις δυνάμεις της Αριστεράς.

Αλλά και μια δυνατότητα που προϋποθέτει την αναμέτρησή του με τις αδυναμίες, τις καθυστερήσεις και τα λάθη του.

Η 10^η Συνδιάσκεψη πρέπει να βάλει τις βάσεις για να ξεπεραστούν αυτές οι αδυναμίες. Πρέπει να βάλει τις βάσεις ώστε η Οργάνωση να μπει με νέα ορμή και αναβαθμισμένο φορτίο στα μέτωπα πάλης, στο εργατικό και λαϊκό κίνημα.